

Андреа Пармеза

Любовта ни разкъсва
като роза през алмаза!

Невероятна
романса

ИСТОРИЧЕСКИ РОМАНСИ

БЕЛАЗИТЕ 1946-1996

Сини

АНДРЕА ПАРНЕЛ СЪНИ

Превод: Колектив

chitanka.info

Една изумителна любовна история. Трагедия разрушава света на Съни Харлоу и тя започва работа за детективската агенция „Пинкертън“. От уважавана красавица Съни се превръща в най-безпощадния ловец на престъпници в Новите територии. Но съдбата я сблъсква с Прайс Рамси — най-изобретателния и красив дявол от тази страна на скалистите планини. Любовта им разцъфтява като роза през зимата.

ПРОЛОГ

1873, Колорадо

Още при първия изстрел Съни Харлоу се изправи в леглото. Вторият куршум мина през единственото прозорче на колибата и се заби в стената зад нея.

— Пол! — изстена тя и се хвърли към възглавницата в студената тъмнина. Нямаше го. Сърцето ѝ се сви и започна сякаш да пропада надолу. — Пол! Къде си?

Голият ѝ крак стъпи на ледения под. Огънят бе изгаснал. В колибата беше тъмно и студено като в пещера. Може би Пол бе излязъл да донесе дърва или да прогони някое дебнещо животно. Мисълта ѝ трескаво търсеше отговор. Пол не би стрелял към колибата, дори и по погрешка. Това беше някой друг. Явно Пол беше в беда.

Тя потисна още един вик. Ръцете ѝ затърсиха колана с пистолета, който той винаги окачваше на леглото през нощта. Водени от страха, пръстите ѝ обхванаха студената дръжка на колта и освободиха предпазителя. В този момент забеляза лъч светлина. Тесен като индианска стрела сноп минаваше през дупката от куршума в завесата на прозореца и осветяваше уинчестъра, закачен на отсрещната стена.

Ужасът я обхвана и парализира всичките ѝ сетива, с изключение на едно — можеше само да слуша. Като гръм от ясно небе долови тропота на коне и скърцането на снега под копитата им. Стените на колибата се разтресоха. Конници. Разбойници. Бандити. Гърлото ѝ се сви болезнено, сякаш стиснато в смъртна хватка от невидима ръка. А Пол беше някъде там, навън. Без оръжие.

Още един изстрел прониза мразовития въздух. Съни долови името си, произнесено с агонизиращ вик, и чу тежко строполяване на тяло върху снега. Пол. Всичко беше загубено. Надежди. Мечти. Всичко, което имаше някакъв смисъл за нея, умираше.

— Жената е вътре. — Гласът раздра ушите ѝ като барабанен удар.

Искаше ѝ се да извика, но скована от студ и уплаха, успя само да се задържи изправена и се вслуша в околните звуци, многократно усилен от страха. Долови скърцането на кожата на седлото, освободено от тежестта на ездача. После друго изскърцване. Конят изпръхтя и ледът изхрущя под тежките стъпки.

Идваха за нея. Дъхът ѝ спря като острие в гърлото ѝ, краката ѝ омекнаха и тя се свлече на пода в тясното пространство между леглото и стената. Изстена при мисълта, че няма начин да избяга, и се сви на кълбо.

„Не! Не! Не!“ — крещеше разумът ѝ. Това не биваше да е краят. Не сега. Не и когато тя и Пол бяха готови да изоставят копаенето и да се завърнат в Охайо. Не и когато имаха вече достатъчно злато да си купят ферма, за каквато бяха мечтали, да си построят дом, да имат деца.

Свита в ъгъла и трепереща от студ, Съни беше приковала очи във вратата. Молеше се да стане някакво чудо и именно Пол да бъде този, който ще отвори вратата. Повтаряше и повтаряше на ум името му. Пол. Пол искаше да имат деца. Много деца. Тя си помисли за детето, което носеше вече в себе си, толкова малко, че още не ѝ личеше нищо. Не бе виждала никого, толкова горд като Пол, когато научи за това. Той поиска веднага да започне да я глези, да не се преуморява от работа, да стои в леглото, което беше глупаво при толкова много работа, която трябваше да бъде свършена.

Не! Разумът ѝ отново простена беззвучно, а страхът ѝ нарастваше. Не. Заби нокти в дланта на ръката си и спря едва когато се появиха капки кръв и болката прониза съзнанието ѝ. Тя полудяваше, седейки на пода и призовавайки спомените и мечтите, които бяха разстреляни за един миг, а на няколко метра от нея убийците решаваха какво да правят с нея.

„Пол“ — прошепна името му с надежда. Може би е само ранен. Може би това бяха само крадци и щяха да си тръгнат. Нека вземат златото. Щяха да си изкопаят друго. Имаше достатъчно за всеки, който искаше да работи както тя и Пол бяха работили. Но тази породила се у нея надежда бе пометена от нарастващия страх. Някои хора не искаха да работят за злато. Някои искаха да го имат бързо и лесно, и намираха, че пистолетите им са по-добри инструменти за целта от копачите и лопатите.

Вятърът зави силно и почти повдигна покрива на колибата. Инстинктите на Съни бяха й изневерили. Тя се нуждаеше от Пол. Не можеше да се оправи без него. Какво би могла да направи срещу тези мъже?

Догади й се, някаква топка в стомаха й се вдигна нагоре. Не можеше да мисли. Не можеше нищо да направи срещу надигащата се в нея паника.

— Пол, помогни ми — пошепна под съпровода на вятъра и усилващите се стъпки, които спряха пред вратата.

Тя затрепери. Тишината беше още по-лоша. Съни потъна в тъмнината, чудейки се след колко време щяха да дойдат за нея убийците на съпруга й.

Мястото, където Пол Харлоу бе паднал, се бе обагрило от кървава дيريا във вид на звезда.

— Мъртъв ли е? — запита вторият мъж, облечен в кожено палто и шапка. Първият бе коленичил до тялото и пребъркваше джобовете му.

Съни изпита ужас, който обхвана цялото й същество, докато също чакаше отговора на този въпрос.

— Аха — каза първият. Той изръмжа недоволно, като не откри нищо друго, освен малък джобен нож със сребърна дръжка и инкрустирани две свързани сърца.

— Няма нищо у него — продължи той, докато слагаше ножа в собствения си джоб. — Другото сигурно е вътре. Ще влезеш ли да го гепиш? А също и жената?

Последва груб смях в облаци пара.

— Че що пък не? И сигурно няма да е като онези дърти курви, дето мязат на скъсана подметка. — Той се изсмя отново. — Може пък тая и да се поопъне малко.

Може би. Яд и ненавист проблеснаха в главата на Съни и за момент притъпиха убийствената мисъл, която се въртеше постоянно в съзнанието й. Пол е мъртъв. Пол е мъртъв.

С още едно отчаяно стенание тя скръсти ръце пред гърдите си, за да успокои треперенето на тялото си. Пистолетът в ръката й сякаш се бе сраснал с пръстите и тя се съмняваше дали ще може да натисне спусъка, когато му дойде времето. Нямахте сили дори да помръдне.

Страните ѝ бяха мокри от пот и студеният въздух ги режеше сякаш с нож. Всяко поемане на въздух пронизваше дробовете ѝ.

Чудно, че досега не бе забелязала колко беше студено.

Трепереше като тънка фиданка под студения вятър. Когато двамата отвън замлъкнаха за малко, дочу тракането на собствените си зъби, също като дрънкане на зарчета в чаша. Стисна челюсти, за да успокои тракането. Не можеше повече да удържа на студа и призова на помощ всичките си сили.

Намерила резерви в себе си, за каквито не бе подозирала, Съни се плъзна по пода и допълзя до пушката. Принуди вкаменените си пръсти да я хванат. Уинчестърът щеше да свърши повече работа от колта, а Съни стреляше добре. По-добре от много мъже. Пол се бе погрижил за това.

С бавни движения Съни откачи пушката от куката и постави твърдия приклад на рамото си. Пушката беше тежка и влажна от студа. С риск да я изпусне, запълзя обратно към стената. Лицето ѝ бе смъртно бледо, а устните — вече посинели. Тя замръзваше, замръзваше до смърт в очакване да бъде убита. Мислеше си за Пол — толкова обичан, толкова добър.

При новото напомняне за загубата вълна от ярост се надигна у нея и като че ли ѝ донесе малко от толкова нужната ѝ топлина. Разбойникът искаше от нея борба. Тя щеше да му я предложи. Не бе изминала повече от хиляда мили до Колорадо и издирала до кръв ръцете си при копането, за да седи сега в ъгъла и да чака да бъде изнасилена и убита. Дължеше на Пол не само любов. Трябваше да осигури на неговото дете възможността да се роди.

Решението ѝ да остане жива сякаш я възроди. Тя здраво стисна пушката, когато единият мъж предупредително викна на другия:

— И да внимаваш, Стю. — Той се изсмя. — Тя едва ли ще ти се зарадва много за това, че си гътнал мъжа ѝ.

— Няма значение. — Стю пое по пътеката към колибата. — Затуй пък аз ще ѝ се израдвам веднъж-дваж, преди да я гръмна. — Той спря и ритна силно вратата. От удара пантите се откачиха. — Ела тук, сладурче — извика той. — Имаш гости. Ела, сладурче. Покажи ми какво си имаш. Отде да знаеш, ако си достатъчно добра с мен, може да те направя моя жена.

Нова треска обхвана Съни, когато мъжът се втренчи в тъмното с насочен пистолет. Щеше да стои така, докато очите му свикнат и успее да я открие сред сенките. Тя се помоли и задържа дъх, докато се прицелваше с уинчестъра. Поне до този момент имаше всички преимущества. Очите ѝ се бяха пригодили към тъмнината и тя ясно различаваше фигурата в очертанията на вратата на фона на оскъдната светлина от изгряващото слънце.

— За Пол — каза силно тя.

Той насочи пистолета по посока на гласа. Не достатъчно бързо обаче. Зениците на очите му се разшириха при щракането на спусъка и проблясването на изстрела. Куршумът разкъса гърдите му и го повали на прага.

— Ед... — Това беше последният му стон.

— Дявол да го вземе, Стю! Казах ти да внимаваш. — Ед Беклър се приближи до отворената врата. С ругатни залегна ниско и запълзя към падналото тяло. Сграбчи го за яката и го повлече навън.

Съни се отпусна на пода и се подпря на лакти, така че да може да стреля отново. Разбра, че онзи, който се наричаше Ед, стоеше около вратата, но не можеше да стреля точно, без самата тя да се изложи на прицел. Можеше само да чака.

Чакането не беше дълго.

Последваха няколко изстрела, които се забиха в тавана над главата ѝ и изпълниха стаята с прашни облаци. Съни успя да се сдържи да не стреля, докато не прецени точно мястото на врага си по неговия изстрел. Тя вече бе стреляла два пъти, преди той да успее да се прикрие зад стената, и сега трябваше да пести патроните и да стреля само когато ясно различава целта си. Поне засега бе отдалечила злочестата си участ. Имаше само половин магазин патрони, а врагът ѝ сигурно нямаше да се откаже и да си тръгне. Единствено оръжието и амунициите можеха да ѝ помогнат.

Когато изстреля и последния патрон от пушката, посегна към колта. Замръзналите ѝ пръсти много трудно можеха да се свият и да натиснат спусъка. Тогава, в усиливащата се светлина, тя видя, че мъжът продължава да проправя пътя си към колибата. Тя насили пръстите си да се свият и натисна спусъка четири пъти. После пети път. Шести. Той, изглежда, броеше изстрелите ѝ и застана на вратата точно когато

револверът ѝ се изпразни. Втурна се през стаята, преди тя да успее да презареди оръжието. Кожата на обувките му заскърца по дървения под.

Патронът, който тя се мъчеше да постави в барабана, падна от ръцете ѝ. Колтът си беше все още празен и димящ, когато тежката обувка, покрита със сняг го изби от ръцете ѝ. Съни извика от болка и сърцето ѝ спря да бие за момент. Полекичка вдигна очи към цевта на пушката, насочена право в главата ѝ. Над нея видя чифт очи, пламтящи от ярост като горящи въглени.

— Проклета кучко! — изрева той. — Ти уби Стю! Уби брат ми!

Брадата му беше червена. Нищо друго не ѝ направи впечатление от външността му. Само червената брада — като храст, дълга и червена като кръв. С отчаян скок Съни се хвърли насреща му, преди той да успее да стреля. Съвсем инстинктивно, по войнишки, той замахна и силно я удари с цевта по главата. Ударът я залепи за стената.

Помисли си, че може би вратът ѝ е прекършен. Не можеше да се помръдне, болката я заслепяваше. Но успя да долови, че той се приближава, за да си довърши работата. Отвори уста да извика, но се задави и почти се задуши. Направи усилия да се раздвижи и да се опита да избяга, но ръцете и краката ѝ бяха като на парцалена кукла. Положи болезнени усилия да изрече някаква ругатня към мъжа, който връхлиташе върху нея, но от устата ѝ излязоха само безсилни звуци. Тя безсилно се отпусна върху омекналите си крака.

Изригвайки проклетия, Ед Беклър я ритна. Носът на тежката му обувка се заби в меката плът под ребрата ѝ. Мъчителният ѝ вик само още по-силно подхрани неговата ярост.

— Боли, нали, маце? — Червената брада, посипана със сняг се развя, когато той се наведе над нея. — Ето ти още.

Ритна я отново и изкара и последния въздух от дробовете ѝ. Тя успя само да хване с ръце долната част на корема си.

— Не — изстена Съни, когато следващата вълна от непоносима болка се разля по тялото ѝ и я доведе до безсъзнание.

Ед Беклър отстъпи назад и се загледа в сгърчената в краката му млада жена, облечена само в една фланелена нощница. Беше хубавичка, с кожа с цвят на пресен крем, с руса къдрава коса. Представи си я в града с широкопола набрана рокля и боне. Тя беше убила Стю и сега го принуждаваше да ограби добива на златотърсачите. Проклетият Стю и неговото влечение към жените.

Като дишаше шумно и тежко, Ед Беклър сви коляно и за трети път ритна изпадналото в безсъзнание момиче. Отмести отпуснатото ѝ тяло настрана, за да може да достигне сламеното легло, и огледа първо него, преди да започне да кърти дъските на пода.

— Дано тук да има злато — ръмжеше той, — иначе Стю е умрял напразно.

Помисли си, че може би ще трябва да свести момичето, за да му каже къде е златото, но вниманието му бе привлечено от огнището. Един от струпаните в него камъни беше по-чист от другите. Ругаейки се, че не бе го забелязал досега, Беклър измъкна камъка от купчината. Точно под него забеляза торбичка с късове самородно злато. Това малко облекчи мъката му от загубата на Стю. Не беше умрял напразно.

С усмивка пхна торбичката в джоба си и погледна към Съни. Започна да разхлабва колана си с намерение да извърши това, за което Стю беше тръгнал. От устата му потекоха лиги и страстта се надигна в панталоните му. Бързо ги смъкна и се наведе над безчувственото момиче. С нетърпеливо ръмжене я сграбчи за косата и разтвори краката ѝ с бруталното си коляно.

Тъмнината, която я обгръщаше, за момент се разсея под тежестта на неговото тяло. Очите ѝ полека се отвориха, само колкото да може да види животинското лице и кървавочервената брада над лицето си. Все още се чувстваше като в капан в собственото си тяло, което не можеше да се движи. Не можеше по никакъв начин да се съпротивлява. Дали гръбнакът ѝ бе счупен? Или това беше от удара по главата. Усети как той дърпаше дрехите ѝ. После ръката му, студена и груба, я сграбчи за разголеното бедро. Искаше да се вдигне и да се откъсне от него. Искаше да се бори и да се спаси от изнасилването, но тъмнината отново я погълна.

Ед Беклър грубо сграбчи главата ѝ и я повдигна, за да ѝ залепи дивашката си целувка. Мократа му уста се впи в нейната. Устните ѝ бяха студени и безучастни. „Като на умряла жена. — Той се дръпна назад с потръпване и ругатни. — Също като тези на Стю.“ С отвращение, грубо издърпа пръстите си от косата ѝ и обърса устни в ръкава си. Но не я остави. Не му трябваше да я целува, докато върши това, което искаше.

Освободена от ръцете му, главата на Съни падна назад и силно се удари в пода. Тази страна, която бе поела първия му удар, беше

посиняла, челюстта се бе подула, окото представляваше само една цепнатина. Тънка струйка засъхнала кръв пресичаше бузата ѝ. На Ед Беклър се стори, че това беше някакво чудовище, с прекрасно лице от едната страна, и отвратително грозно от другата. Той не можеше повече да я гледа от отвращение и се дръпна назад. Страстта му се бе изпарила и едва сега усети хапещия студ върху разголената си плът.

— Да заспиш в пъкъла, кучко! — извика той и я обърна настрани така, че да не вижда повече деформираното ѝ лице. Оправи дрехите си и закопча панталона. Измъкна се през вратата и почти се препъна в тялото на брат си. — Стю — започна да си мърмори. — Трябва да го махна оттук и да го погребя по достоен начин.

Напъна се и пренесе тялото на Пол Харлоу в колибата. Като изпрати по дяволите още веднъж и съпруга, и съпругата, Ед Беклър изля върху пода газената лампа и извади кибрит. Огънят щеше да скрие всички следи. Не че наоколо се навъртаха никакви защитници на закона. Но някой друг наблизо би могъл да чуе изстрелите. А съдът на златотърсачите бе много по-строг от този, на който и да е градски съдия.

Беклър драсна клечката по вратата и се загледа в пламъчето ѝ, преди да я хвърли на пода. Когато огнените езици се надигнаха и набързо разтопиха снега, оставен от обувките му, той излезе от колибата. Скоро към небето се издигна тъмна топка пушек, а в това време Ед Беклър вече се отдалечаваше с коня си. Тялото на Стю бе прехвърлено през седлото на неговия кон. Ед бързаше с наведена срещу вятъра глава и вече не се притесняваше за това, че бе оставил зад себе си двама убити, а само за това как щеше да обясни на Уес случилото се с техния по-малък брат.

Съни смътно си спомняше за падането на пода и за ужасното лице с червена брада, долепено до нейното. Много слабо си спомняше какво се бе случило, преди да се свести от топлината, дима и болката. Не ѝ беше ясно как бе успяла да стане и да се промъкне през прозореца на колибата в снега. Бе се придвижила нататък пак така, пълзешком. Оставената от безсилното ѝ тяло следа водеше към хълма, където бяха копали за злато. Намери едно одеяло и чифт стари обувки на Пол и след това успя да измине цели дванадесет мили по планинската пътека до град Юрека.

— Бланш! — Съни пристъпи в публичния дом на Бланш Елтън, косата и веждите ѝ бяха покрити с ледени висулки, тялото ѝ се тресеше.

При този студ и сняг, тази вечер беше претъпкано от посетители, но мадам нареди на две от момичетата си да прекъснат работа и намери свободно легло зад една завеса. След броени минути треперещата Съни бе покрита с купчина топли одеяла.

— Ети, донеси няколко горещи тухли — нареди Бланш и добави към завивките собствената си кожена дреха. — Това момиче е почти умряло. Ако няма премръзвания, това ще бъде единственото чудо, на което съм била свидетел.

— Бланш... — Съни унесено произнесе името ѝ и прехапа устни от внезапна болка, която я разкъса. Съзнанието ѝ потъна наполовина отново в тъмнина. Лицето на Бланш, напудрено и начервено, но загрижено и любезно, заплува пред размития ѝ поглед. Бланш беше вярна приятелка. Жена, която в Охайо тя изобщо не би заговорила. И не би могла. Тогава още не знаеше, че съществуваша и такива жени като Бланш. Наивните младоженки в бели рокли не знаеха нищо за съществуването на вертепите.

Пол отначало също не гледаше с добро око на нейното приятелство с такава развалена жена. Но тя имаше нужда от приятелка, а наоколо нямаше други жени. Съни бе самотна. Не повече, отколкото сега, припомни си тя и друга болка я заля. Сега тя беше вдовица. Вдовица.

— Ще се стоплиш, момичето ми. После ще ми разкажеш какво се е случило. — Забързано, Бланш издърпа мокрите обувки и дрехи. На мъждукащата светлина успя да разгледа голото тяло на момичето и с усилие си пое дъх. — Господи, детето ми! — извика тя, като видя синините по корема на Съни и ужасната рана на главата. — Какво е станало с тебе? Този твой съпруг... — Боядисаните ѝ бузи изведнъж побледняха. — Не, не може да е той. Не и този симпатичен човек. О, господи!

— Той е мъртъв — прошепна Съни. — Убит е. — Тъмнината отново я погълна.

При изстрела Съни се изправи в леглото. Изстена и започна да оглежда в пълно недоумение обстановката зад провисналото перде, като се опитваше да се ориентира в смесицата от звуци. Дрънкащо пиано, звън, женски смях, мъжки викове.

— Това беше само отваряне на бутилка. — Бланш, облечена в кадифе и дантели, дръпна пердето и застана до леглото. Сложи ръка на челото на Съни. — Лягай пак.

Звънтенето престана, когато Бланш спря да се движи. За Съни това бе успокоителен звън. Сребърни звънчета. Бланш си ги бе забола на роклята. Приятелски звук. В пълно послушание Съни се отпусна на възглавницата, както Бланш ѝ заповяда.

— Болката премина — каза тя с усилие и плъзна ръка по корема си. Той бе напрегнат, но болезнените остриета вече ги нямаше. — По-добре съм.

— Моли се да е така, защото вече цели три дни не се оправяш. — Бланш кимна загрижено, после бавно обърна глава настрани. Загрижените ѝ очи показваха, че е решила да не казва нищо повече засега.

— Не. — Съни я грабна за китката. — Кажи ми, че не е вярно.

Бланш преглътна мъчително, после я погледна право в очите.

— Загуби бебето си, Съни.

Съни изхлипа кратко, по-скоро като шепот, повече вътрешно, отколкото външно. Загубено. Изчезнало. Нейното бебе. Още преди да го бе познавала. Последната ѝ връзка с Пол. Тя зарови лице във възглавницата, но не заплака. Беше толкова изтощена, че нямаше сили дори за сълзи. Мислеше, че никога нямаше да може да заплаче отново. Единственото, което ѝ оставаше да направи, бе да намери този мъж на име Ед и да го накара да си плати за това, което бе сторил. Заровено във възглавниците, лицето ѝ стана студено и твърдо, въпреки нейните деветнадесет години. Трябваше да измине дълго време, за да изчезне от очите ѝ студенината и резкостта.

— Пол — простена тя. Това беше и въпрос, и сбогуване, и обещание.

— Изпратих хора при колибата. — Бланш се поколеба дали да продължи и реши да не казва на Съни какво бяха намерили там и че едва бяха разпознали костите на Пол сред пепелището. — Погребали са го.

Съни ѝ благодари.

— А виждала ли си един с яркочервена брада? — попита тя, когато отново успя да си поеме дъх.

Бланш помълча.

— Имаше един такъв. Харчеше много пари. Той ли е?

Ако той беше въпросният мъж, не би могъл да си избере неподходящо място за харчене на откраднатото злато. Съни Харлоу беше обичана в миньорското селище и обожавана от мъжете на Юрека. В техните очи тя бе сладка и чиста като най-доброто злато. Припомни си недодяланите копачи, които бяха оставили далеч настоящите си или бъдещи жени и деца. Харесваха им нейната хубост и простичките ѝ дрехи, нейната приветливост. Бяха я нарекли „Съни“ — Слънчице — заради усмивките, които с готовност подаряваше на всеки. Всички те искаха да станат кръстници на първото бебе, родено в Юрека.

— Може би. — Съни внимателно прецени думите си и потисна вълната от ярост, която се надигаше у нея. Не искаше да сгреши и да обвини невинен човек. Трябваше първо да се убеди, че мъжът с червената брада бе именно Ед, и тогава щеше да го убие. — Имаш ли пистолет да ми послужиш?

— Не! — Бланш рязко се обърна и я загледа с недоверие. Съни Харлоу беше просто едно дете — симпатично и женствено. За нея щеше да е по-добре Пол Харлоу въобще да не я беше довеждал в селището на тези грубияни — миньорите. След случилото се оживя само благодарение грижите на Бланш. Съни беше все още застрашително бледа, едва имаше сили да повдигне глава. Но Бланш се зарадва на борческия ѝ дух, макар че не го одобряваше много. Едва сдържайки усмивката си, Бланш седна в края на леглото. — Не — повтори тя тихо. — Не е за тебе да хукнеш да гониш мъжа, който едва не те довърши. Остави тази работа на другите мъже.

Но в края на краищата Съни успя да се наложи. След като се изправи на крака, Бланш се съгласи, че тя не бива да бъде без оръжие, при положение че убиецът ѝ е някъде наоколо. Убиец, който сигурно ще поиска да премахне свидетеля на престъплението си. Като получи от нея пистолета — марка Деринджър — Съни обеща на Бланш, че няма да прави нищо глупаво.

Но не смяташе, че е глупаво да нахълта в салона на Сонгбърд и да изпразни пистолета право в лицето на седящия там Ед Беклър.

Самият Беклър, като я видя, от изумление се задави с тютюна, който дъвчеше и се готвеше да изплюе в близкия плювалник. Първата му мисъл бе, че тогава трябваше да й пусне един куршум.

Съни го гледаше в мътните очи, без да мигне.

— Ти уби моя съпруг.

Гълчавата наоколо утихна. Съни бе привлякла вниманието не само на Беклър, а и на всички мъже и нагиздени жени. Ед съзнаваше, че е хванат на тясно, лицето му почервения колкото брадата. Той се изкашля да прочисти гърлото си от сдъвкания тютюн. Не беше много горещо, но по челото му избиха капчици пот. Устните му се изкривиха.

— Не съм аз — умолително процеди той. — Не съм убивал никого.

Съни допря дулото на пистолета до челото му.

— Ти и твоят брат. Стю. Името му беше Стю.

Очите му блеснаха, пръстите му стиснаха силно чашата с уиски. Нервно погледна към мъжа до себе си.

— Този тук е моят брат — каза той. — Уес Беклър. Единственият ми брат. Нали тъй, Уес?

Уес не успя нито да потвърди, нито да отрече.

— Уес Беклър! — Това беше гласът на един едър миньор с карирана вълнена куртка, който бе застанал сред салона. Ръката му лежеше върху кожения кобур с пистолета. — Ти ли си тоя, дето го търсят в Арбървил заради убийството на няколко момчета?

— Той е — потвърди друг миньор, възрастен мъж на име Оли. — Уес Беклър. Полицията в Арбървил предлага награда за него.

— Ед, проклети глупако — изригна Уес, скочи на крака и събори стола на пода.

Като видя, че момичето за момент отклони вниманието си, Ед Беклър направи това, което би направило всяко животно, попаднало в капан — нападна.

Скочи към Съни и я удари силно с лакът в гърдите. Тя политна назад. Ед я последва, забравил в яростта си, че може да бъде убит от всеки един от мъжете наоколо, които пиеха и играеха на карти. Единствената му мисъл бе да убие Съни Харлоу.

— Трябваше да направя това още в колибата — мърмореше той, докато вадеше пистолета си. Но не успя, защото Съни стреля насреща

му два пъти последователно. Беклър изрева от изумление. После политна напред, хванал кървящото си рамо, и с кашляне падна на пода.

— По дяволите! Уес... — изстена той.

Уес Беклър изгледа редицата пистолети, насочени към него, и бавно махна ръка от собствения си кобур.

— Не ме гледайте така, момчета. Не съм му бавачка. Ако Ед се е накуснал някъде, нищо не зная за това.

— Вярно ли е това, Съни? — запита Чик Мейсън, едрият миньор с вълнената куртка, докато помагаше на Съни да се изправи.

С изключение на косата и брадата, които бяха съвсем бели, Уес Беклър беше съвсем същият като брат си Ед. Съни внимателно го огледа.

— Този не съм го виждала — отговори тя. После кимна с глава към Ед, който се търкаляше по пода и ругаеше. Не беше сигурна дали с този пистолет можеше да го уцели смъртоносно, но поне сега той знаеше какво е усещането от куршум в тялото. Тя махна с празния пистолет към него. — Този уби Пол и подпали колибата.

Недоволен ропот, който накара Ед да побледнее не само от загубата на кръв, разтърси помещението. Сигурно щяха още на момента да го обесят, ако не беше се намесил Чик Мейсън.

— Махнете го оттук — нареди той. — Тикнете го в дранголника. Ще го съдим. И чак тогава ще го обесим.

Уес Беклър само повдигна рамене, докато изнасяха брат му от салона.

— Извинявайте за бъркотията, момчета и госпожици. — Той си сложи шапката под все още насочените към него дула. На устните му се появи слаба усмивка, поклони се на раздяла и тръгна към вратата. — Май няма какво толкова да направя за Ед, ако остана.

Една голяма ръка го сграбчи за рамото, преди да успее да пристъпи навън.

— Я почакай малко. — Мейсън се обърна към приятелите си. — В Арбървил дават награда за този юнак. Мисля, че трябва да я дадем на Съни. Тя стана причина да го разкрием. Какво ще кажете, момчета?

Мъжете в салона на Сонгбърд поне веднъж бяха на едно мнение. Уес Беклър се присъедини към брат си в затвора на Юрека.

— Не намерихме много злато у двамата братя — каза Чик Мейсън на Съни. — Сигурно Ед е скрил заграбеното от тебе и Пол.

Очите на Съни се свиха и остър блясък се появи в тях при споменаването на мъжа й.

— Ще го обесите ли? — попита тя.

— Ще видим. — Мейсън пхна в ръцете й платнената торбичка. — Това са парите от Арбървил за залавянето на Уес и малко от мене и момчетата, което събрахме за теб. Ще ти свършат работа.

Съни му благодари.

— С тях ще успея да стигна до Калифорния. Това е всичко, което искам.

— Не ми се ще да заминаваш, Съни. На всички не им се ще. — Мейсън зърна зад Съни Бланш Елтън на седалката на дилижанса. Русата мадам бе решила да премести момичетата си в Калифорния и възнамеряваше да отвори първокласен салон в Сан Франциско. — Ще се погрижиш за нея, нали, Бланш?

— Разбира се. — Махвайки с ръка за довиждане, Бланш дръпна юздите. Фургонът потегли под виковете на момичетата отзад.

Чик Мейсън помахаше за сбогом и заклати глава след групата, потеглила на запад. Срамота беше това убийство на мъжа на Съни. Тя беше най-тихото и нежно същество, което Чик някога беше познавал, цялата изтъкана от кротост и слънчева светлина. Сега бе станала твърда като стомана, а погледът й беше по-студен от среднощен сняг.

ГЛАВА 1

1878, Калифорния

Прайс Рамси се превъртя в разхвърляното пухено легло и се събуди — с лице, заровено в напарфюмирана възглавница. Сладкият аромат на цветя бързо му напомни, че не е прекарал сам нощта. Отвори леко едното си око и зърна розовите къдрави цветя върху тапетите на стените на мръсната спалня. По пода бяха разхвърляни дрехи — сатенени жартieri, розов корсет, долни фусти. Собствените му панталони господстваха над всичко това, праметнати върху таблата на леглото.

С ръмжене прокара дългите си пръсти по брадата си, пораснала за една нощ почти с един дюйм. С още един замах прогони съня от очите си и окончателно се събуди. Усети съвсем осезаемо до бедрото си топлината на нечия плът. Как ли се казваше? Нанет. Или Бабет.

Жената позабави малко дишането си, когато той се отлепи от закръглените ѝ задни части. „Анет — припомни си той внезапно. — Анет Зенгър.“

Слънчевата светлина струеше през прозорците, закрити от мръсни пердета. В стаята бе горещо и задушно, но в себе си той усети някакъв студ, празнота, която не би могла да бъде запълнена от нощ, прекарана с една почти непозната жена. Не беше сигурен дали тази празнота изобщо би могла да бъде запълнена и защо си губеше времето да мисли за това. Вече му се бе случвало да лелее мечти за построяване на нещо постоянно, което да остане за неговите деца и внуци.

Но плановете му се бяха провалили и постепенно се бе отказал и от мечтите си. Беше ги заместил с каквото му паднеше — стига да е нещо ново. И веднага, когато то изгубваше своята новост, се насочваше към нещо друго. Бе работил известно време на захарна плантация на Карибските острови, после във ферма в Бразилия, след това продаде всичко и тръгна към планините да търси злато. Сега се намираше в

Калифорния и известно време се занимаваше с продажба на лекарства. Беше опитал и с едно ранчо. А след това — кой знае какво?

Единственото сигурно нещо бе, че нямаше причини да се оплаква. Русокосата красавица му бе дарила няколко часа наслада и го беше накарала да забрави — поне за малко — всичко, което му липсваше. След повече или по-малко време друга жена щеше да направи същото, после трета, докато нощите му привършеха или той станеше импотентен. Прайс стисна силно очи и изруга под нос. Впери поглед в тавана, потъмнял от времето, като човек, изпаднал в дълбок транс.

Челюстите му ядосано се стиснаха при странния спомен за времето, когато изобщо не се замисляше за тези неща. А сега защо? Беше прекарал втората половина на нощта в неспокоен сън в меко легло с мека жена. Нямаше значение, че мускулите му бяха опънати и напрегнати до болка, като че ли беше пробягал дълго разстояние. Протегна се, но това не го облекчи и не премахна нежеланите мисли от главата му.

„По дяволите“ — измърмори той. Да вървят по дяволите тези мрачни спомени, които избиват от дълбините на съзнанието му като влага през почвата на сенчесто място. Трябваше да прекъсне това. Прайс отхвърли завивката и спусна от леглото дългите си крака. Какво, по дяволите, ставаше с главата му? Погледна към спящата жена. Макар и да не беше постоянно с нея, такова съвместно прекарване беше един чудесен отдых.

От движенията му Анет се събуди.

— Добро утро, Прайс, скъпи. — Ленива усмивка се разля по лицето ѝ, приличащо на куклено. — Тя протегна ръка към голото му бедро с желание да го спре и я придвижи нагоре към твърдите косми между краката му. — Не си отивай — каза тя настоятелно.

Той усети възбуда от меките ѝ пръсти и изпита желание да я придърпа към себе си и да се наслади още веднъж на това, което тя предлагаше. На сутринта изглеждаше по-красива, отколкото при светлината на свещите, когато той я бе повлякъл към леглото — къдравата ѝ коса струеше по раменете ѝ, пълните ѝ гърди се очертаваха под чаршафа. Но той не я пожела. Вече бе получил това, за което бе дошъл — сведения и интимност. Освен това си имаше твърдо и нерушимо правило да не се обвързва с предизвикателни жени като

Анет Зенгър. Може и да не знаеше какво точно иска, но със сигурност знаеше какво не иска. Никога не би позволил да бъде вързан за жена, която скоро щеше да му омръзне, колкото и красива да бе.

Преди няколко месеца бе нарушил това свое правило и почти беше хлътнал в един сатенен капан. Мис Пенелопа Пек от Сейнт Луис беше решила, че той има намерение да се ожени за нея. Наложиха се да напусне спешно Мисури под прикритието на нощта.

Споменът за това беше достатъчен да го накара нежно да отблъсне ръката на Анет. Дългото бездействие водеше до отпускане на мисълта и съзнанието. Имаше да съобщи много новини на партньора си, важни новини, които можеше да използва за затягане още по-силно примката около стария си съперник — Тадиъс Лорд. Тази мисъл го накара да се почувства по-добре. Усмихна се на Анет.

— Съжалявам, но трябва да тръгвам, миличка — каза той. — Доктор Делос обича да потегля на път в ранни зори.

Разочарована, Анет го гледаше как става от леглото и се приближава към умивалника в дъното на стаята. Тя се надигна на възглавницата, за да го вижда по-добре. Да разглежда Прайс Рамси й беше също толкова приятно, колкото да го има в леглото си. Висок над шест фута, той имаше дълги крайници и здрави мускули. Косата му бе гъста, копринено черна. Тя не беше виждала толкова добре сложен мъж. А гласът му беше просто сладък като мед...

Прайс се усмихна и й намигна, докато намъкваше черните си панталони. Анет усети, че у нея се надига някаква приятна възбуда. Очите му бяха святкащи като на планинска котка, на пантера, със златни пламъчета и сигурно излъчваха искри в тъмното. Беше превъзходен през нощта. Тя със задоволство бе обвинила крака около него и приела неудържимото му проникване в нейното тяло. Прайс беше неизтощим, толкова често започваше отново, че за пръв път в живота си тя бе принудена да се помоли за пощада. Анет сподави дълбоката си въздишка и се отпусна върху купчината смачкани възглавници. Жалко. Сега се чувстваше отпочинала, но той трябваше да тръгва. При това, след неговото заминаване щеше да й се наложи да си търси друг любовник.

Като закопча кобалтовосинята си копринена жилетка, Прайс се наведе над разхвърляното легло и целуна Анет за сбогом.

— Нещо за спомен от мен — прошепна той и измъкна фина, поръбена с дантели кърпичка от задния си джоб. — Красива и нежна като тебе, мила.

Анет притисна парчето коприна до гърдите си.

— Ще я нося до сърцето си, винаги. — Обви пръсти около китката на Прайс. — Не може ли оня стар лисугер да почака малко? Не можем ли...

— Не, миличка Анет. — Прайс я потупа по ръката и се дръпна от нея. — Доктор Делос не е стар лисугер. Той е учен и гений. Ще се убедиш в това, когато използваш в продължение на няколко седмици неговия крем за кожа поузпитал. — Лекичко я потупа по бузата и долови потрепване.

— Ммм — измърка тя. — Ако питаш мен, ти си геният. Защото на бас се хващам, че доктор Делос никога не се е сещал да използва крема си за кожа така, както ние направихме.

Прайс се изсмя. Може би трябваше да спомене на Делос, че прословутият му крем има съществен принос и при правенето на любов. Но не. Делос нямаше да го приеме сериозно, а мис Зенгър сигурно няма да се съгласи да разяснява публично изумителните качества на крема. Прайс я целуна отново, после навлече коженото си палто и взе шапката си.

— Кълна се, че той няма да намери жена като тебе, за да го вдъхнови за подобни подвизи, мила.

— Довиждане, скъпи — извика след него Анет. — И да се върнеш скоро.

— Слънцето вече изгря. — Делос Хъксли се бе разположил на седалката на червения цилиндричен фургон и се вслушваше в шума на тълпата около хамбара.

— Дано момчето да се появи вече — промърмори той. Беше му станало навик да го кара да чака, докато си взима довиждане с някоя сладка госпожица.

Необичайно и неприемливо. Докторът се чувстваше дяволски уморен. Дяволски. Имаха да вършат важни дела, много по-важни от това да се поглежда какво има под всяка една женска пола в Калифорния.

С тежка въздишка Делос си наля чаша вече изстинало кафе, което уж пазеше за Прайс. Момчето прачеше от енергия. Би трябвало да го поздрави за това. Дори и на млади години докторът не можеше да си позволи да прави любов всяка вечер с различни жени. От друга страна обаче, жените не се нахвърляха върху Делос Хъксли, както върху Прайс Рамси. Миналата вечер тая засукана мис Зенгър едва дочака края на рекламното представление, за да го повлече със себе си.

Делос се ядосваше, че не бе запазил присъствие на духа тогава, за да попита за адреса на мис Зенгър. Ако беше го направил, можеше да отиде и да потърси Прайс. А сега трябваше да си седи и да чака, и да се чуди дали щяха да успеят да стигнат навреме до Линкълн Флатс за следобедното представление. Прайс беше прочут със своя номер със стрелба при осветление само от фенерче, макар че бе много рискован. Но посетителите не бяха толкова много след залез-слънце. Поне имаха достатъчно запаси от еликсир и крем за кожа. В Линкълн Флатс имаше повече жени, отколкото в Хейзълтън. Именно жените бяха най-добрите купувачи. Той трябваше да благодари на Прайс за това.

Покрай него мина фермерска кола, натоварена със сено, и продължи надолу по прашната улица към конюшната. След нея търчаха няколко хлапета, последвани от куче. Една жена прекоси улицата с две гърнета мляко. Изглеждаше, че всичко живо в Хейзълтън вече бе на крак. Делос изпъшка. С изключение на Прайс. Къде ли се дяна това момче.

Делос вдигна очи и огледа улицата нагоре и надолу с надежда да зърне високата фигура на Прайс Рамси. Много фургони вече навлизаха в града. Конници излизаха от конюшната и минаваха край фургона, спрял в тясната уличка отзад. Понякога някой от конете вътре силно изцвилваше и му отговаряше един от впрегнатите във фургона. И те също като човека, който ги беше впрегнал преди повече от час, вече нямаха търпение да потеглят на път.

— Отново същият номер — каза Делос на животните, които се отзоваха на познатия глас с мърдане на уши и потропване с копита. Той се облегна назад, като че ли се готвеше да подремне. — Сигурно ще седи в прегръдките на тази жена, докато колелата на този фургон потънат в паяжина.

Почти в безнадеждност Делос вдигна ръце през гърдите си. Над главата му, покрита от черна шапка, големи златни букви върху

светлите стени на фургона известяха: „Д-р Делос, специални лекарства и лечебни средства“.

Мъжът беше също така спретнат и елегантен като златните букви. Седеше и от нетърпение барабанеше с пръсти върху ръкава си. И в този момент забеляза флегматичния на вид Прайс, който тъкмо се показваше иззад ъгъла на хотела. Преструвайки се, че не е забелязал идването на партньора си, Делос бавно извади часовника от джоба си и се втренчи в стрелките, като че ли ги виждаше за пръв път.

С подсвиркване Прайс прекоси улицата. Един бърз поглед към градския часовник го увери, че се бе забавил твърде много, което означаваше, че не можеше да се надява на любезно посрещане. Той свърна в уличката, приближи фургона и скочи на седалката зад партньора си. Внезапното потегляне го залепи за облегалката. В следващия момент той свали палтото си и го закачи зад себе си. Веднага след това се протегна и улови поводите на конете.

— Чудесна сутрин — забеляза той. Делос не отговори, замъглените му очи не се отделяха от циферблата на часовника. Прайс почака за отговор, но такъв не последва. Доброто му настроение помръкна, той дръпна поводите и поведе фургона напред. — Е добре де, аз малко закъснях — съгласи се той с глас не толкова самоуверен, както преди малко при Анет.

— Малко? — Делос се задави и политна назад, защото конете внезапно бяха потеглили в галоп. Като се изправи отново на седалката, той тържествено прибра обратно часовника. — Нямаше те толкова дълго, че вече реших, че ще ми се наложи да присъствам на сватбена церемония.

Тази забележка предизвика ръмжене от страна на Прайс, от което пък киселото изражение на Делос се замени с усмивка. От времето, когато пъргавата малка мис Пек в Сейнт Луис беше запитала Прайс кога предпочита да се оженят — през юни или през юли, — всяко споменаване за женитба удряше по слабото място на партньора му. Имаше нещо неясно в тази работа. Изглежда, Прайс имаше сериозна причина за тези връзки с жените, основани на правилото „чукай и фукай“. Нещо трябва да се е случило преди години. Нещо срамно. Понякога момчето ставаше прекалено сериозно.

— Нищо интересно — изрече Прайс, когато фургонът излезе на главния път. — Ни най-малко. — Той вдигна поводите и шибна конете,

за да ги подкани да побързат. — А ти по-скоро ще танцуваш на погребението ми, отколкото на моята сватба.

Делос нахлупи шапката си по-ниско.

— Ще видиш ти едно погребение, ако продължаваш да ме караш да те чакам и след изгрев-слънце. Помни, че единствено представленията, а не другите неща правят Прайс...

— ... щастлив човек. Трябва и ти да опиташ тая работа, Делос. — Със силен смях младият мъж протегна ръка и хвана грижливо гледаната брада на Делос, пронизана от сребърни нишки. — Може от това да ти се накъдрят бакенбардите.

— О-ох! Аман от твоите глупости! — Мръщейки вежди, Делос разтърка брадата си. Никога не се чувстваше добре сутрин, дори и да не му се налагаше да чака дълго. Дразнеше го щастливото изражение на Прайс. — Някой от нас трябва да се грижи и за бизнеса — оплака се той. — Хващам се на бас, че нищо не си разучил за „Лорд Майнинг“, докато сте си гукали с мис Зенгър.

— Точно обратното, Делос. — Прайс се усмихна. — Мис Зенгър, видиш ли, винаги се е интересувала от всеки нов човек в градчето. Миналата седмица един пратеник на „Лорд Майнинг“ е прекарал няколко дни в хотела. Трябва да си е имал малко вземане-даване с младата госпожица и се е изфукал пред нея, но след това я помолил да не споменава името на неговия работодател. Тя не разбрала защо, но той прекарал доста време да преглежда книжата за земите в кметството. — Като подреди така Делос, Прайс отпусна поводите и остави конете да вървят по-бавно.

— А ти научи ли нещо в бара?

Делос се намръщи още повече. Вдигна яката на сивото си палто.

— Нищо — измърмори той. — Никой в Хейзълтън не е чувал за плановете на „Лорд Майнинг“ по отношение на земите в долината.

— Също като в Уолис и Санд Сити — отбеляза Прайс. Делос кимна.

— Кога смяташ, че Лорд ще пристъпи към действие?

— Искаш да кажеш — кога ще направи следващата си стъпка. — Помръкналото лице на Прайс светна отново.

— Искам да кажа — решителната стъпка, когато ще заграби властта над всички земи.

— За наше щастие, не чак толкова скоро. Да се надяваме, че ще имаме достатъчно време да му отрежем квитанцията.

Делос извади пура от вътрешния си джоб. Грижливо отрязва връхчето ѝ със сребърно ножче, което извади от друг джоб, и я предложи на Прайс.

Той кимна и я прие.

— Благодаря.

Делос приготви за себе си друга пура, после запали клечка кибрит и за двамата. Вече успокоен, той се отдаде на пушенето.

— Не ти ли се ще да беше си останал в Джорджия, в Оукнел, при братята си?

Прайс го погледна учудено. Дали това не беше меко подпитване, да не би да желае да се откаже от борбата с Лорд? Отговори обаче без много мислене:

— Не. Няколко години след войната вече разбрах, че вече не съм за там. По-големият ми брат Морз се ожени. Другият, Бърч, също ще го направи някой ден. А Оукнел трудно може да изхрани повече от две семейства.

Прайс не спомена другите причини, които го бяха накарали да кръстосва из два континента, вместо заедно с братята си да разработва Оукнел. Подозираше, че всичко това бе измислица на по-младия му брат Бърч, когато миналата пролет тримата се бяха срещнали в Сейнт Луис. Другата причина беше Розана Рамси, съпругата на Морз. Ако Морз не се бе оженил за нея, самият Прайс щеше да ѝ поиска ръката. Ъгълчетата на устата му се изкривиха. Не беше точно така. Защо да мами сам себе си? Беше ѝ предложил, но тя му отказа с решението да се ожени единствено за Морз.

Морз бе собственик на по-голямата част от Оукнел, изглеждаше солидно и обещавахе да стане добър баща и съпруг. Не като него, беше казала тя. Не като него. Морз не е толкова див. Той не се целува с всяко момиче от околността, а дори и повече от това. Неговият брат нямаше да я кара да се безпокои по този въпрос. Морз нямаше да ѝ предлага да се дигне и да хукне към дивотиите на Южна Америка. Морз щеше да ѝ осигури живот, какъвто бе познавала преди войната. А тя искаше точно това. От такъв живот се нуждаеше.

Той не я обвиняваше. Съжаляваше единствено за това, че се бе сбил с брат си заради нея. Защо? В края на краищата изборът си беше

неин. Сбиването с Морз не можеше да го издигне в очите ѝ. Тя бе направила правилен избор. А Прайс си беше неспокоен по натура. Щеше да я направи нещастна, а от това и той щеше да бъде нещастен. Тя беше застанала между двамата братя. Морз настояваше той да остане, дори и след сбиването. Но Прайс не можеше, както не можеше сега да се върне обратно, макар че всичко вече бе минало. Той си знаеше, както навремето Розана беше доловила, че от него няма да излезе добър съпруг. Тя беше щастлива с Морз. За всички беше по-добре, че Прайс се бе махнал оттам.

Той усети върху себе си зоркия поглед на Делос. Веждата му се повдигна. Изгърси дългата купчинка пепел от пурата.

— Защо, по дяволите, си ме заразител за Оукнел? — изръмжа Прайс.

Делос се усмихна. Слънцето вече се бе издигнало високо и го накара да се почувства като силен магьосник, който може да хипнотизира тълпата, когато си поиска.

— Просто исках да се уверя, че не съжаляваш за това, с което се захванахме.

— По дяволите, Делос. — Златните искри в очите на Прайс блеснаха, той отклони конете от пътя и ги насочи към сянката на едно дърво. Делос успяваше по отвратителен начин да си играе с настроението му. — Следващия път, когато поискаш да узнаеш нещо, питай ме направо — рязко каза той.

— Добре. — Делос не спомена нищо повече по този въпрос. — Защо спираме?

— Защото се нуждаю от чаша кафе и бърснач — изрече Прайс и скочи на земята, после шумно отвори страничните врати на фургона. — И от малко тишина и спокойствие, ако не възразяваш.

Делос също слезе и застана до него.

— Ще уважа желанието ти за тишина и спокойствие — кротко каза той, — ако за в бъдеще и ти запомниш, че не обичам да ме карат да чакам.

— Някой ден — сигурно, Делос... — отговори Прайс.

— Някой ден ще ми благодариш, че съм ти набивал ум в главата. Хоп! — извика Делос и подхвърли празната кутия от кафе във въздуха.

Прайс изръмжа и измъкна своя колт с черна дръжка.

— Едно, две, три! — извика той и три последователни куршума се забиха в кутията, преди тя да успее да падне на земята и да издрънчи в кората на дървото. Прайс, с широко разтворени крака, напрегнал всичките си мускули от потока адреналин, който вътрешно го заливаше, превъртя два пъти на пръста си димящия пистолет и бавно го прибра в кобура.

Делос се изправи с отривисто движение, посребрените му вежди се вдигнаха и разкриха изпълнения с присмех поглед.

— Това ли ти е системата?

— За какво? — попита Прайс и погледна Делос, който вадеше нова кутия с кафе.

— За разясняване на нещата — примирено каза Делос. Прайс се разсмя и тръгна да събира дърва за огън и да напълни с вода каната за кафе от малкото буренце във фургона. Делос отново му бе натрил носа. Той се обърна бавно, като човек, който се готви да нападне другия.

— Ах ти, кучи сине! Май че трябва да ти дам още някой урок.

Не за пръв път Делос се зарадва, че Прайс Рамси му беше приятел. Беше виждал Прайс да се движи като светкавица, когато бе ядосан. Не бе престанал да се учудва как толкова голям човек може да бъде толкова бърз в стрелбата или при удар с юмрук. В този момент обаче твърдата му ръка вече не държеше пистолет, а само каната за кафе.

— Няма да го направиш. Ние имаме нужда един от друг, за да се справим с Лорд.

— Щастие е за теб, че нещата стоят точно така. — Прайс сложи каната на един плосък камък и събра около него листа и съчки за огън. Скоро пламъчетата заиграха около оловния съд и се разнесе аромат на кипящо кафе. След като пое димящата чаша в ръце и се наслади на няколко шумни глътки, Прайс се отправи за бръснарските принадлежности във фургона. На малката врата имаше огледало, а под нея купичка за сапун, четка, ремък и бръснач.

Докато седеше пред огледалото и стържеше едnodневната си брада, Прайс видя, че Делос бе седнал на капрата и четеше книга. Не можеше да види заглавието, но го знаеше предварително — „Геология на Новия свят“. Сигурно Делос вече знаеше повече по тези въпроси от всеки друг на света. Точно затова Делос можеше да не се опасява от пистолета му, колкото и да го ядосваше понякога. Прайс се нуждаеше

от него, и от Били, и от останалите момчета в ранчото Уолис, за да може да се справи с такъв безскрупулен и могъщ човек като Тадиъс Лорд.

Лицето на Прайс се изкриви от гняв. Вече се бе сблъсквал с аферите на Лорд, беше го виждал как се разправя с човек, който бе негов приятел. В Бразилия се бе намъкнал в земята на Ортес. Вместо да го застреля, Мигел Ортес го покани в къщата си. След няколко месеца те бяха като братя. Това беше друга брънка от веригата разочарования, която бе оставил зад гърба си. Трябваше да бъде там, за да помогне на Мигел. А той беше далеч, в леглото на жена. Без приятел, който да го възпре, Мигел бе въввлечен в схватка и обвинен в убийство. Мигел загуби земите си, които принадлежах на неговото семейство още от времето на конкистадорите. От срам гордият Мигел Ортес бе посегнал на живота си.

Ръката на Прайс стисна силно дръжката на бръснача и я насочи към бузата си. Усети как острието прониква в плътта му и видя струйка кръв върху кожата. Изми я с вода. Би трябвало да разбере още тогава, в Бразилия, колко коварен беше Лорд. Сега вече знаеше и този път имаше намерение да му попречи. Започна по-внимателно да движи бръснача по бузата си. За щастие притежаваше нещо, от което Лорд се нуждаеше. Само че онзи още не знаеше това. И когато се уточняха и по този въпрос, можеше вече да зареже тези пътувания и представления със стрелба за рекламиране на лекарства. Щеше да бъде богат, поне както преди войната.

Колкото до Делос, и той беше свидетел на злините на Лорд. Преди няколко години бе работил като геолог за правителството на Бразилия. Беше се опитвал да убеди властите, че им е необходим общ план за разработване на богатите подземни находища на страната. Но опитите му бяха провалени от такива мошеници като Тадиъс Лорд, който не се интересувахе от интересите на страната или от съдбата на индианците, заробени в неговите мини. Както и Прайс, Делос бе подценил могъществото на подкупа и силата на бързото забогатяване. Правителствените чиновници се бяха поддали на изкушението. Делос бе изгонен от Бразилия, репутацията му беше накърнена и самочувствието сломено.

Като завърши с бръсненето, Прайс облече чиста риза, загаси огъня с остатъците от кафето, след това внимателно почисти и зареди

оръжието си. Трябваше да бъде готов за всичко. Рекламното пътуване на Делос бе добро прикритие за техните намерения. С новото си име и дълга брада, Делос едва ли можеше да бъде идентифициран като геолога, който се бе противопоставил на Тадиъс Лорд в Бразилия. Той горчиво се усмихна. Двамата щяха да се почувстват добре едва когато успеяха да накарат Тадиъс Лорд да изгуби играта.

— Готов ли си? — викна той към Делос.

— Чакам тебе. — Делос отбеляза мястото, докъдето бе стигнал при четенето, и затвори книгата. После се отправи към мястото си във фургона. — Май че днес няма да успеем да дадем представление — отбеляза той.

— Още по-добре. — Прайс се метна на капрата и изчака Делос да се присъедини към него. — Трябва да се обадим на Били в Линкълн Флатс. Ако и той каже това, което аз си мисля, ще трябва да навестя късно през нощта местния офис на „Лорд Майнинг“.

— Когато той вече е затворен — измърмори Делос и повдигна рамене. Трябваше да си признае, че най-доброто нещо, което му се бе случило през последните години, бе това, че срещна Прайс, който вървеше по петите на Тадиъс Лорд. Онази стара афера беше охладил влечението му към геологията. То не се възроди. Но съвместната им работа с Прайс може би щеше да му го върне отново.

Делос се усмихна на Прайс, докато той удряше конете с поводите, и продължи мисълта си:

— Най-подходящото време.

ГЛАВА 2

Съни Харлоу вървеше по една от улиците на Сан Франциско. Спря пред витрината на един магазин, премести назад сламената си твърда шапка и погледна часовника над себе си. Имаше още много време. Припомни си, че изглежда достатъчно добре. Беше си купила нови дрехи — преди всичко свободни панталони от дънков плат, които бе напъхала във високите си до коленете ботуши. Ризата ѝ беше чиста, макар и закърпена на едно-две места. Но едва ли собственикът на „Лорд Майнинг Къмпани“ щеше да обърне внимание на това. Той се интересуваше единствено от резултатите, които щеше да му донесе тя. Бе дал да се разбере, че ще плати скъпо за работата, която искаше да бъде свършена. Точно по тази причина тя бе дошла в града. Не харесваше Сан Франциско: толкова много суетня и хора по улиците, които изглеждаха като току-що излезли от каталог, изпратен по пощата.

Много от тях я заглеждаха, като че ли тя пък беше излязла от евтин роман. С тила си долавяше погледите, втренчени в лентата от змийска кожа върху прашната ѝ избеляла шапка, в кокалените копчета на размъкнатата ѝ карирана риза, в кожения кобур на пистолета, който висеше свободно на хълбока ѝ. Тези погледи я обхождаха от главата до петите, но бързо се отклоняваха встрани. Отговаряше им с усмивка, по-скоро снизходителна, отколкото весела. Хората в Никерсън, малкия град, където живееше, не гледаха след нея по този начин.

Съни потисна усмивката си, докато минаваше край две стилно облечени жени, които я изгледаха предизвикателно, вирнаха носове и побързаха да се отдалечат от нея. Просто не знаеха, че тя нарочно се бе облякла така. Новите панталони бяха първата ѝ покупка от дълго време насам. Какво им ставаше на тези градски хора? Не са ли виждали никога жена с пистолет? Е, да, това не е подходящо за една дама. Но никой не бе се отнасял към Съни Харлоу като към дама, нито преди, нито сега, когато си бе избрала професията на частен детектив.

Ето това беше точно за нея. На света имаше много дами, пухкави и розовки, нуждаещи се непременно от мъже край себе си.

Съни се усмихна, като видя в една витрина отражението на двете жени, загледани възмутено след нея. В тяхна чест тя се спря и започна да си оправя колана с пистолета. Както и предположи, те бързичко се шмугнаха през отворената врата на най-близкия магазин. Съни продължи по улицата. Можеше да се закълне, че не е по-лоша от онези двете. И добре си вършеше работата. Агенция „Пинкертън“ я беше обучила добре, а и тя харесваше детективската работа. Отношенията ѝ с тази агенция през последните три години, когато работеше за тях, бяха превъзходни. От всичко двадесет и четири престъпления, тя беше разкрила и предала на властите двадесет и двама престъпника, от които двадесет — живи.

Преди две години напусна „Пинкертън“ и започна да работи сама. И не съжаляваше за това, предпочиташе сама да съставя правилата за справяне с нарушителите на закона. Не беше оставала без работа. Нейната известност и репутация ѝ носеха повече поръчки, отколкото можеше да изпълни, и точно това сигурно бе станало причина, предположи тя, Тадиъс Лорд да се спре на нея, макар че можеше да наеме когото и да било друго.

Офисът на Лорд се намирал в „Пийбоди Билдинг“, чиято фасада бе от мрамор, и заемаше целия първи етаж. Изглежда я очакваха. Чиновникът до вратата, който несъмнено изпълняваше и ролята на портиер, не се учуди ни най-малко, когато тя пристъпи вътре. Вместо това се усмихна топло и стана от бюрото си, покрито с папки.

— Мис Харлоу, ако не се лъжа. — Мъжът с раирания костюм и колосана яка беше по-млад от нея. Той забързано заобиколи бюрото и подаде ръка, но после смутено я дръпна обратно и само надутو кимна с глава.

— Да, аз съм мисис Харлоу — отговори тя. Беше привикнала към грешката, към двете грешки в обръщението на другите към нея. Хората винаги мислеха, че е госпожица. Никой не допускаше, че една жена частен детектив може да бъде омъжена, и това можеше да бъде извинено, защото всъщност от пет години тя беше вдовица. На второ място, както постъпи и младият служител, повечето хора проявяваха същата нерешителност при избора си дали да я поздравят с ръкостискане или само с леко повдигане на шапката. Тя нямаше

предпочитание към някой от тези два начина. Основното в нейната работа бе да се държи винаги наравно с мъжете.

— Съжалявам, мадам... мисис Харлоу. — Лицето на младежа пламна. — Оттук, моля. — Той я поведе през хола, застлан с дебел килим, със стени, тапицирани на сини и златни ивици. — Мистър Лорд ви очаква — каза служителят и леко почука на една врата от дъбово дърво. В отговор се дочу някакво измърморване, той натисна дръжката и отвори вратата. — Мисис Харлоу, сър — обяви той и пропусна Съни. После се извини и затвори вратата след себе си.

Очакваха я двама мъже, но не можеше да има никаква грешка кой от тях е Тадиъс Лорд. Тя щеше да го разпознае, дори и ако не беше с десет години по-възрастен от компаньона си. Всяка негова черта излъчваше властност, от широката масивна челюст — до дълбоко скритите, малки очички. Не беше човек, който би могъл да се колебае за нещо. Той бързо прекоси стаята и подаде ръка на Съни, без да се извинява за това, че се отнася към нея като към мъж.

— Аз съм Тадиъс Лорд. — И дълбокият му глас издаваше авторитет. Той посочи към другия. — Това е моят помощник, Джошуа Кигън.

Кигън също се приближи. Имаше тъмна коса, засукани мустаци и уж приветливо изражение на лицето, което можеше да подмами всеки друг, но не и нея. И той се здрависа с нея.

— Радвам се да се запозная с вас, мисис Харлоу. — По гласа му Съни реши, че това май не беше съвсем така. За разлика от доверителното ръкостискане на Лорд, неговото бе прекалено силно и бързо.

— Аз също, мистър Кигън — каза тя и го изгледа изпитателно.

Обичаше да прочита в очите на мъжете повече неща за тях. Кестенявите му очи бяха прикрити, но Съни успя да разбере много неща за него. Той бе много потаен — може би дори по отношение на шефа си, ако това въобще бе възможно при работа с Тадиъс Лорд.

— Седнете, Мисис Харлоу. — Лорд ѝ предложи стол. Съни си свали шапката и върху раменете ѝ тежко паднаха освободените руси плитки. Тя премести стола по-близо до бюрото. Кигън седна отдясно, а Лорд се настани в тежкото кожено кресло и постави огромните си ръце върху кожените облегалки.

През това време Съни го изучаваше по същия начин, както преди това Кигън. Беше около четиридесетгодишен, може би на четиридесет и пет, с вече побеляваща руса коса. Носът му беше много голям за лицето, но едва ли това някога го бе смущавало. Изразяваше прекалена самоувереност, качество, което тя уважаваше. Ръцете му лежаха спокойно върху облегалките, но издаваха същото могъщество, както всичко у него. Явно нервите му бяха много здрави. Нито едно потрепване или неспокойно движение на дебелиите пръсти. Тя забеляза златния пръстен, който носеше, метал от най-чиста проба.

Съни изчака Лорд да започне пръв разговора. Нали той я беше извикал.

— Вие сте един от най-добрите детективи — каза той.

— Поне така ни казаха — прекъсна го Кигън, но Лорд му хвърли един предупредителен поглед, който означаваше: „Млъквай и само слушай“. Помощникът му с неохота скръсти ръце пред гърдите си.

Лорд се обърна отново към Съни и се усмихна, не може да се каже топло, но май не беше способен на повече. „Има инат, непоклатим като скала“ — реши тя. Но поне се държеше открито, за разлика от Кигън.

— Отправих запитване, където трябва и получих добри отзиви за вашата репутация. Вие вече не работите с агенцията „Пинкертън“ и, както ми казаха, дори сте по-добра от времето, когато сте били при тях. — Той замълча. Понеже тя не каза нищо, Лорд продължи: — Аз искам добри резултати, когато са ми нужни. И това е причината да се обърна към вас.

Съни забеляза как по лицето на Кигън премина тъмна сянка и много бързо изчезна. Първото й впечатление от този човек бе, че не е цвете за мирисане. Сега то се потвърди. Изглежда, че Лорд се е наложил над неговото мнение при избора на детектива.

— Ще ви осигуря резултати, мистър Лорд — твърдо отговори тя и хвърли бърз поглед към Кигън, с който да му покаже, че му отговаря със същата неприязън. — Но аз не се захващам с всяка работа, която ми предложат. Защо не ми разкажете за вашия проблем и за мъжа, който искате да намеря?

— Не да намерите, мисис Харлоу. И без вас зная точно къде се намира Прайс Рамси и къде е бил през последния месец.

— Тогава за какво съм ви нужна?

— За осигуряване на доказателства. — Дебелите му вежди се повдигнаха. — Този Рамси не е обикновен разбойник. Еднакво добре си служи както с пистолета, така и с ума си. Ужасно е хитър. Просто дяволски. Сигурен съм, че работи против моята компания, бърка се в документацията, поврежда оборудването. Искане да ме съсипе. Трябва да го спрем, мисис Харлоу. Нужни са ми непоклатими улики срещу него. Искане вие да ми ги осигурите.

— Звучи ми достатъчно просто — забеляза Съни.

Лорд поклати глава.

— Ако беше толкова просто, щяхме да се справим досега и без вас. Казах ви, че Рамси е много умен. Той успя да създаде брожение срещу компанията в Уолис. Това е малко градче на север, сред Кларет Вали, където ние имаме права за разработване на мини и скоро трябва да започнем работа там. Това е голямо капиталовложение. Доходът от мините ще донесе огромни пари. Лошото е това, че на хората от градчето е било казано, че мините ще съсипят долината.

— А не е ли така?

— В никакъв случай, мисис Харлоу. Съсипването на земите не е част от нашата фирмена политика. Напротив, ние носим успехи и просперитет. Ние сме добра компания. Осигуряваме работа на хората. Грижим се за работниците си. А Рамси се старее да убеди тамошните хора, че ние ще разорим земеделците и скотовъдците. Хората са му повярвали. Но да не мислите, че Рамси е герой и прави това просто от любов към хората? Всяко нещо, с което се захваща, е за негова лична изгода.

— И какво друго е направил?

— Захванал се е с мината. По някакъв начин е научил, че все още правата не са абсолютно сигурни. Аз съм длъжен или да започна работа точно след шестдесет дни, считано от днес, или ще загубя правата и ще ги получи някой друг.

— И сега Рамси се опитва да направи така, че вие със сигурност да ги загубите.

— Точно така. И тогава той ще се появи там, където аз вече съм вложил хиляди за започване на разработките. Това е планинска местност, мисис Харлоу. Построяването на голяма мина там струва скъпо.

— Но вие нямате доказателства, че той работи срещу вас?

Гласът на Лорд изрази студена заплашителност.

— Не. Моите хора го изтърваха, когато се е ровил из документите в моя офис. Но аз зная, че това е негова работа. Съвсем не е съвпадение фактът, че той се появява във всеки град, където ние започнем да уреждаме нещо. И май не действа сам. Има и други с него. Искам да зная кои са. Вие трябва да направите това. Искам да заловите Прайс Рамси.

Прайс Рамси. Тя прекара всички известни й имена през ума си. Съни държеше в главата си сведения за всички издирвани лица в Калифорния. Знаеше за тях повече дори и от собствените им майки. Но името Прайс Рамси не й беше известно. Никога не беше го чувала.

— Ако той е толкова лош, колкото казвате, защо не съм чувала за него? Никога — нищо. — Съни зачака реакцията на Лорд. Веднъж или два пъти преди това тя бе замолвана да намери даден човек, защото този, който я наемаше, имаше за цел отмъщение. Макар че не хранеше симпатии към нарушителите на закона, нямаше такива и към тези, които искаха да преследват невинен човек, за да му напакостят.

— Той е особен вид разбойник, мисис Харлоу — отговори Лорд. — Не е от тези, които се крият из планините, преди да нападнат дилижанса или банката, ако джобовите им са празни. Неговото прикритие е търговско пътуване с рекламни представления за продажба на лекарства, където той се изявява с точната си стрелба. А в същото време се опитва да извърши едно от най-големите престъпления, които някога са били видени в щата. Взел е на мушка моята фирма, мисис Харлоу. Апетитът му е много голям. Ако успее да ме отстрани и да продължи започнатата от мен работа, ще стане много богат. Явно е решил да запази чисто името си, така че да не мога да поискам направо да го арестуват. Но няма никакви съмнения, че той е в основаната на неприятностите на „Лорд Майнинг“ в градчето Уолис.

— Не е търсен от закона за други престъпления, нали?

— Не, мисис Харлоу. Но закон и справедливост невинаги са едно и също нещо, както сама се досещате.

— Достатъчно добре се досещам. И какво точно искате да направя, мистър Лорд? Не мога да го убия просто защото вие сте ми казали да го направя, а не мога да го предам на правосъдието, ако не бъде обвинен в престъпление.

Той й хвърли възмутен поглед.

— Нямам предвид убийство, мисис Харлоу. Искам да се намери цивилизовано решение.

— Моите извинения. — Съни пропусна да долови гримасата по лицето на Кигън. — Тогава може би ще ми обясните какво точно искате.

Лорд въздъхна.

— Вече шест мои офиса са преобърнати с главата надолу и е съсипано скъпо оборудване. Това, което искам от вас, мисис Харлоу, е да наблюдавате Рамси. Искам доказателства, че той извършва тези неща, а също и имената на неговите съучастници. А след това искам да ми го доведете. Тук. И без много шум. — Той повдигна бичата си глава и очичките му потънаха в месестите си гнезда. — Като казвам без шум, имам предвид, че неговото изчезване не трябва да предизвика паника между приятелите и съмишлениците му. И когато бъде вече тук, ще му хвърля в очите събраните от вас доказателства и ще го накарам да си признае. Имам си начини за това. Съгласна ли сте?

— Съгласна съм всеки нарушител на закона да си получи заслуженото. Ако наистина е виновен. Ще го доведе. И ще намеря начин да се справя с него. Можете да ми се доверите.

— Вярвам ви, мисис Харлоу. И затова ви предлагам десет хиляди долара, които ще получите, когато доведете Прайс при мен.

Десет хиляди долара. Дъхът на Съни спря.

— Това са доста пари за залавяне на един човек — каза тя. Наистина много, като се има предвид, че само половината от тях щяха да бъдат напълно достатъчни за една шайка стрелци, които нямаше да се интересуват дали Рамси е виновен или не.

Лорд за пръв път се издаде, че не е изграден само от стомана. Той хвана стъклената преса за хартия и започна да я върти в ръце.

— Той ми създаде доста неприятности.

Съни нямаше намерение да го оставя толкова лесно. В тази история имаше и нещо повече, и тя искаше да разбере какво. Зачака. Искаше да научи защо за Прайс Рамси се предлагаха толкова много пари и защо Лорд искаше всичко да се извърши без шум.

Лорд остави пресата върху бюрото и заговори кротко:

— Добре, мисис Харлоу. При предварителните проучвания в Уолис бе открито място, до известна степен нестабилно в правово

отношение. Железопътната линия беше минала през него и в продължение на години този участък оставаше неизползваем.

Лорд млъкна за малко и Кигън използва възможността да се намеси:

— Единственото, което мисис Харлоу трябва да узнае, е какво се очаква от нея — изтърси той.

Лорд го прониза с поглед.

— Тя има право да получи отговор на въпросите си. — Острите му очи се смекчиха, когато се обърна отново към Съни. — Искam всички доказателства — каза той, гледайки я право в очите. — Нужна ми е пълна експлоатация на онзи участък. Без него е невъзможно да продължим работата в планината. Рамси се е изхитрил да стане съсобственик на железопътния участък. Той си мисли, че още не зная за това. Но аз зная, и искам да отворя мината, независимо от неговата намеса. Искam да получа този участък. Вие ще ми доведете Рамси и ще съберете доказателства за неговите престъпления, а аз ще се спазаря с него за собствеността върху използването на земята.

— Хм — измърмори Съни, скръстила ръце на корема си и барабанейки с пръсти, по което Тадиъс Лорд разбра, че тя очаква още сведения.

Той въздъхна. Дори не очакваше, че ще изисква толкова много подробности. Не можеше да й каже повече, защото това би означавало да разкрие в какво затруднено положение се намираше при разработката на находището. Едната част от Кларет Вали не можеше да бъде използвана, преди да бъдат извършени дренажни работи. Но другата част представляваше богата земя. Повечето от земеделските и скотовъдни ферми бяха близо до железопътната линия. Повечето собственици вече бяха забравили, че голяма част от използваните от тях земи все още принадлежат на железницата. И ако участъкът се задействаше, Лорд просто трябваше да възстанови забравените права и щеше да стане притежател на по-голямата част от долината. Дори единствено това би го направило много богат. Фермерите ще се принудят да му плащат наем или да купят земята на цена, каквато той определи. Много от тях щяха направо да се разорят.

Той отново се усмихна и погледна Съни, която явно чакаше още обяснения.

— Има и други усложнения. — Той почука с показалец по преспапието. — Аз съм главният собственик на компанията, но не и единственият. — Това признание не беше лесно за него. Земята на Ортес в Бразилия не му беше дала доходите, които очакваше, особено пък след неприятностите с индианците, които работеха за него. След смъртта на Ортес, Прайс Рамси ги бе настроил срещу Лорд. В продължение на една година всички се бяха разбягали и никой не остана да работи на ранчото или в мините. Лорд се принуди да продаде всичко почти без пари. Но възнамеряваше да си възвърне загубите, когато новата мина влезе в експлоатация. Ако успееше да се справи с Прайс Рамси, това щеше да е голям успех за него.

— Разбирам — каза Съни, като с надежда предположи, че не Кигън е другият партньор.

— Моите партньори още не знаят за неприятностите, които ни причинява Рамси, и имам желание да не узнаят изобщо — продължи Лорд. — Те са от Изтока. И нямат представа за начините, по които се уреждат нещата тук. Само едно споменаване за трудности ще ги накара да си изтеглят парите. А аз не желая това да стане. Ето защо искам да спра Рамси, без някой да разбере, че зад тази работа стои Тадиъс Лорд. — „Или поне, без да разберат как имам намерение да ги преметна“ — продължи той на ум.

Напълно задоволена, Съни се изправи.

— Трябва да сключим договор, мистър Лорд. Става дума за много пари и не можем да минем само с ръкостискане. Кажете на служителите си да го съставят, а аз утре сутрин ще дойда отново да го подпиша и да получа половината от сумата.

Лорд разтвори ръце.

— Мисис Харлоу, вече ви обясних нуждата от секретност при работата. Един писмен договор би могъл...

— Мистър Лорд — прекъсна го Съни. — Щом желаете да ми се доверите, че ще ви доведе мъжа в пълна секретност, можете да ми повярвате, че ще пазя в тайна и договора. — Тя долепи ръце до бедрата си. — Без това няма да започна работа, освен ако не пожелаете да ми изплатите предварително цялата сума.

Кигън се наведе така, че едва не падна от стола, но Лорд го успокои с махване на ръка.

— Постъпвате като груб скъперник, мисис Харлоу. — Той стоеше с пръсти в джобовете на жилетката си. — Заповядайте утре пак. Вашият договор ще бъде готов.

— Добре — Съни кимна към Кигън. — През това време възложете на вашия наемен служител да изготви подробен доклад за Рамси. Бих искала да имам всички данни, събрани от вас досега.

— Ще бъде направено, мисис Харлоу. — Лорд се разсмя, като видя изчервяването на Кигън.

Съни си сложи шапката.

— Сега, когато вече имаме обща работа, наричайте ме Съни — каза тя. — Предпочитам това обръщение.

— А аз пък съм Тадиъс — отвърна Лорд и тръгна към вратата, за да я изпрати, а Кигън остана като замръзнал на стола. Той сложи ръка на дръжката на вратата. — Има нещо друго, което би трябвало да знаете за Рамси. Може би Кигън няма да се сети да го напише в доклада си.

— О? — повдигна вежди Съни. Лорд нямаше вид, че крие нещо. Но ето че сега ставаше дума за такова премълчаване.

— Прайс Рамси изпитва слабост към жените, особено към привлекателните. Сигурно ще си спестите доста време и неприятности, ако се възползвате от тази негова слабост. Ако успеете да го замъкнете в лег...

Съни изсумтя и лицето ѝ потъмня толкова бързо, че Лорд спря по средата на думата.

— Аз винаги успявам да се справя, Тадиъс. Но по мои си начини. — Тя изгледа високомерно Лорд и Кигън, който за пръв път се усмихна. — И не ми се е налагало да замъквам някого в леглото за тази цел. — С гордо изправени рамене Съни се обърна и тръгна към вратата, без да се сбогува.

— Моите извинения, мисис Харлоу... Съни — каза Лорд и тя се спря.

Леко обърната назад, Съни го изгледа през рамо.

— До утре сутрин — заяви тя. Неловкото положение не я засегна ни най-малко.

Тадиъс Лорд затвори вратата след нея и се обърна към помощника си, който си вадеше пура от едно сандъче от розово дърво върху бюрото на шефа си.

— Шантава мадама, нали? — отбеляза Кигън.

— Ти май не можа да я прецениш правилно — отговори Лорд и се запъти към мястото си зад бюрото. — Така ли ти се случва и при другите жени?

С ожесточена усмивка Кигън си запали пурата.

— Само с тези, които държат да носят панталони. Продължавам да мисля, че тя няма да се справи.

Лорд се приближи до масата, върху която на сребърен поднос стоеше шише с уиски, и си наля. Нямаше значение, че беше още много рано сутрин. Той беше загрижен за работите в Уолис много повече, отколкото бе разкрил пред Съни Харлоу и Кигън. Бе заложил всичко в тази сделка. Ако тя се провалеше, щеше да се разори. Но нямаше намерение да допусне това.

— Аз съм я избрал — изръмжа той и се върна при бюрото. — Нарочно реших да я ядосам, за да се амбицира и да работи усилено.

Кигън поднесе пурата към носа си, мечтаейки за деня, когато и той щеше да може да си позволи да си купува такива фини пури.

— Спърлинг не се справи много добре. Макар че преди ни оказваше големи услуги.

Лорд допи уискито.

— Спърлинг е само един убиец — каза той. — Повярвай ми, на драго сърце бих му наредил да гръмне Рамси. Но не мога. Или поне не преди да получа онзи участък земя и да разбере за кого работи той и какво му е известно за мен. Така че, за съжаление, тази работа изисква повече деликатност, отколкото притежава Спърлинг.

— Деликатност? — Кигън замлъкна със запалена клечка кибрит в ръка. — Така ли го наричате? Съни Харлоу да замъкне Рамси в леглото, за да изкопчи от него имената, които ни трябва?

С предизвикателен вид Лорд захвърли чашата.

— А защо не? Отдавна познавам Прайс Рамси. Има само една слабост — жените. Знам как да я използвам срещу него. И преди съм постъпвал така, а сега това ще ми достави огромно удоволствие.

Лорд се облегна назад, на луксозната кожена облегалка на креслото. В Бразилия Прайс се бе изпречил на пътя му, когато той заграбваше земята на Ортес. Тогава не знаеше как да се отърве от такова трудно препятствие, докато не срещна една бразилка на име Хулита. Именно тя бе задържала Рамси далеч от ранчото на приятеля

му. Смях, подобен на бичи рев, се изтръгна от масивните гърди на Лорд при спомена за това. В отсъствието на Рамси му бяха нужни само три дни, за да довърши Мигел Ортес.

— Какво смешно има? — попита Кигън озадачено.

Лорд се усмихна самодоволно на това, че бе хвърлил предизвикателство на Кигън.

— Хващаш ли се на бас за изхода на тази работа?

Кигън постави и двете си ръце върху бюрото и с усмивка се наведе напред.

— Явно искате да загубите.

Лорд се изсмя.

— Добре знаеш как става това. Само че аз съм по-тънък познавач на човешката природа от тебе. Ето защо за тази работа търсех жена.

— Тогава защо не потърсихте истинска жена, която знае как да говори сладкодумно с един мъж?

Лорд поклати глава.

— Това няма да свърши работа. Рамси не е човек, който допуска една и съща грешка два пъти, повярвай ми, вече си има обица на ухото от предишната женска история. Рамси ще бяга далеч от такава жена или пък от някой от нашите хора, или от обикновен детектив. Само Съни Харлоу, детективът с миловидно лице, ще го свари неподготвен.

— Аз мисля, че мисис Харлоу по-скоро е кисела, а не симпатична.

— И точно по тая причина работиш за мен, а не за някой друг, Кигън. — Лорд се облегна назад и вдигна крака на ръба на полираното бюро. — Облечи я в хубава рокля вместо в тия глупави панталони и старомодна риза, и Съни Харлоу ще изглежда също така чудесно, както всички останали жени с фусти.

Кигън не беше обърнал голямо внимание на лицето и фигурата ѝ. Спомни си само плоските плитки върху главата ѝ, когато си бе свалила шапката. Зъбите му блеснаха в недоверчива усмивка.

— Вие сте... — Той спря, преди да каже „изцяло луд“ на шефа си. — Вместо това попита: — Какво става с баса?

— Помниш ли белия ми кон, който много ти хареса? — Кигън кимна. — Ако мисис Харлоу успее да докара Рамси тук, без да ѝ се наложи туй-онуй с него, конят е твой.

— А в противен случай?

— В противен случай, ако ти загубиш, ще ти удържа една месечна заплата.

Кигън не му мисли повече.

— Съгласен съм, залогът е добър — каза той.

Лорд отново се изсмя гръмогласно.

— Не само е добър, а е просто великолепен. Този кон струва толкова, колкото печелиш за цяла една година.

Кигън не започна да спори с шефа си. Предложението наистина беше великолепно. Белият кон струваше колкото неговата годишна заплата. Изглежда, Тадиъс беше прекалено сигурен в себе си. Той се запита защо.

— Сигурно има нещо, което не знам — предположи той.

— Хората, Кигън. Не познаваш хората. Изпрати след Рамси един мъж и всички в Уолис ще скочат в негова защита. Но никой няма да забележи нищо, ако пуснеш подире му жена.

— Все още не разбирам — промърмори Кигън. Лорд бавно поклати глава.

— Съни Харлоу е като бутилка шампанско, която чака да бъде разпечатана. Трябва само да видиш Рамси и начина, по който жените се лепят по него като мухи на мед. А нима мисис Харлоу е по-различна от другите жени. При това тя е вдовица и доколкото разбрах, дълго време е живяла без мъж.

— А каква работа ще ни свърши това, ако тя си загуби главата по него.

— Повярвай ми, Джошуа. Познавам този тип. Връзката им няма да продължи дълго. И тя ще ни го доведе. Повярвай ми.

Той не си направи труда да обясни ситуацията, даже и да не се окажеше прав, Съни Харлоу щеше да послужи като добра примамка за Прайс.

Съни бутна вратата на кръчмата „Златния Пръстен“, място, което не се посещаваше от благоразумни жени, и ахна, като видя Бланш Елтън на подиума с пианото. Двете жени се срещнаха в средата на салона с огледални стени и се хвърлиха в прегръдките си. След малко Бланш се отдръпна и избърса една радостна сълза върху напудреното си лице.

— Е — каза тя и оправи къдриците си. — Ти си тук и това означава, че си се захванала със случая, за който ми писа. Ела да седнем — тя прибра полите на червената си сатенена рокля със сребърните звънчета и поведе Съни към служебната маса в тази част на салона, която наричаха „клетката на птичките“. — Понякога ми се иска никога да не бях те запознавала с онзи човек от „Пинкертън“. Само ако знаех, че ще ти предложат такава работа...

Съни се усмихна. Беше стреляла по един пияница, който досаждаше на Бланш, и го бе изхвърлила от „Златния Пръстен“ съвсем сама. Точно тази вечер един човек на Пинкертън се бе оказал в заведението и видя способностите на Съни в действие. Тя прие неговото предложение за работа, защото то ѝ осигуряваше самостоятелност и средства за съществуване за пръв път от убийството на Пол насам. Бланш не можа никога да разбере, нито да одобри нейната работа, и не преставаше да я убеждава да се откаже от нея.

— Трябва да имам с какво да живея, Бланш. Малко остана от това, което донесох от Юрека, и не ми стига.

Бланш седна и извика на бармана да донесе бутилка от най-доброто френско вино.

— Не можеш да изловиш всички нарушители на закона, Съни.

— Но мога да се опитам — отвърна Съни. — А какво друго да правя?

— Би могла да работиш за мен. Би могла да ми станеш съдружник.

Съни отмести назад шапката си и се разсмя.

— Какво бих могла да върша в кръчмата?

— Просто да ѝ придаваш приятен вид. — Бланш протегна ръка и докосна русите къдрици, изпадали изпод шапката. Спомни си спретнатото момиче, което Пол Харлоу бе довел в Колорадо. Жалко, че трябваше да преживее всичко това. — Ти си прелестна жена, ако решиш да покажеш това.

Съни вдигна рамене.

— За работата не ми е нужно да изглеждам добре. Пък и на кого да се показвам?

— На всеки. И можеш да започнеш с носене на роклите, които аз ще ти изпращам.

Съни потръпна при тази мисъл. Зарадва се на донесеното в кристална бутилка вино и двете чаши с дълги дръжки върху поднос. Бланш й наля.

— Стига — каза Съни. — Не мога да изпия толкова много.

Бланш прихна и си припомни как веднъж Съни се напи и заспа на масата. Тя размени чашите и напълни другата само до половината — за Съни.

— Имам нещо специално за тебе — каза тя. — Направо от Париж.

— Нова рокля ли? — попита Съни със съмнение. — Бланш, разбери, фустите ме препъват. А и коланът с пистолета няма да подхожда на широка рокля.

Бланш хвана ръката й нежно и я стисна.

— Пол не беше единственият мъж на света, Съни.

Ръката на Съни се дръпна, но възрастната жена не я пусна, докато не усети, че мускулите й отново се отпускат.

— Той беше моят мъж — каза Съни и скри и двете си ръце под масата, далеч от Бланш. Не обичаше, когато Бланш се държеше покровителствено. Мадам беше само няколко години по-възрастна от нея. Но винаги, когато й изтъкваше това, Бланш отговаряше, че опитът ѝ я е направил по-стара с десетки години.

— Познавах го добре и съм сигурна, че той не би одобрил да се хабиш в преследване на престъпници. Би желал да си намериш някой друг и да изградиш с него същия живот, какъвто имахте двамата с Пол. — Бланш ѝ отправи изучаващ поглед. — Не се оттегляй сама от живота, Съни. Бъди просто жена. Бъди щастлива. Пол би желал същото.

— Аз съм щастлива — Съни се усмихна с облекчение. — И когато свърша и тази нова работа за „Лорд Майнинг“, ще бъда още по-щастлива, защото ще мога да си открия детективска агенция, както ти писах.

— О, Съни! — Бланш тежко въздъхна. — Трябва ти мъж.

В отговор Съни също въздъхна.

— Мъж? Миналата сряда вечерях с Клейтън Гътри.

Очите на Бланш блеснаха.

— Имах предвид истински мъж. Този Клейтън Гътри може и да има чували с пари, но баща му, старият Бутс Гътри, седи тук и оплаква

над чашката сина си. „Това момче обича повече книгите, а не кравите, Бланш“ — казва ми той. Един или два пъти доведе тук и него с надеждата, че прекарването с някое от моите момичета би го направило мъж. Но Клейтън дори не се качи горе. На бас се хващам, че си е още девствен.

— И какво лошо има в това — сухо отбеляза Съни. — Клейтън е симпатично момче.

— Ами, устата му мирише още на мляко. Мисля, че те извежда със себе си само защото му харесва да има някой край себе си, който може да стреля с пистолет.

Съни не се съгласи с това. Беше излязла с Клейтън само за да успокои донякъде безпокойството на Бланш.

— Нали каза, че съм симпатична — отговори тя, като реши да не ѝ казва за поканата на Клейтън да го придружи до Сейнт Луис. Бланш веднага би пожелала да разбере защо Съни веднага не си беше опаковала нещата и не бе тръгнала. И без това си имаше достатъчно проблеми да се защитава от нападките на приятелката си.

Но възрастната жена не се отказа.

— Аз казах, че ти би могла да изглеждаш симпатична — натърти тя. — Но не изглеждаш така. Да ти кажа ли защо?

— Не. — Съни не хареса промяната в тона на Бланш. Тя преминаваше от закачки към сериозен разговор, а Съни не беше готова да поеме още една порция от откровеността на Бланш.

— Страхуваш се от мъжете.

В първия момент Съни остана като гръмната от абсурдността на това твърдение. Но след малко се заля от смях.

— Да се страхувам! След като съм убила няколко от тях, около дузина съм ранила и съм разкрила много повече жалки мъжки афери, отколкото всеки шериф в щата.

Бланш помръдна рамене незаинтересовано.

— Кога за последен път си се целувала с мъж, Съни? Нямам предвид тия мимолетни целувчици по бузата, които един Клейтън може да ти предложи. Кога за последен път някой мъж е накарал кръвта ти да закипи, сърцето ти бясно да заби, а краката ти да омекнат?

„Много отдавна“ — отговори Съни на себе си. Пол беше последният мъж, който я беше карал да се чувства по този начин,

последният мъж, когото тя истински бе целувала. Онова животно Ед Беклър, дето се опита да я изнасили, не се броеше. Но на Бланш отговори:

— Не ми трябва да ми омекват краката и не се нуждая от мъж. Искам да си имам собствен бизнес и ще го имам, когато заловя Прайс Рамси.

— Съни...

Съни се наведе през масата и прегърна Бланш като предупреждение за това, че разговорът е свършил.

— Все пак благодаря ти за загрижеността — каза тя.

ГЛАВА 3

Вече две седмици Съни следеше Прайс Рамси и не преставаше да му се удивлява. Можеше да го види от прозореца на стаята си в един пансион, докато оправяше панделките на модерната си шапка. Той обикаляше около светло боядисания фургон в очакване на реда си да се качи на подиума. Беше облечен в бяла риза с блестящи сребърни копчета и сребърни ивици на ръкавите. Шапката му беше бяла и с много голяма периферия. Малко мъже можеха да си позволят неговия предизвикателен вид, без да рискуват да бъдат изгонени от града. Но Рамси това не го заплашваше. Контешки облечен, той изглеждаше заедно с това достатъчно мъжествен и силен, като облян в пот ковач при огнището си.

Съни се отдалечи от прозореца и пристъпи предпазливо към хола, за да се убеди, че няма опасност да бъде разкрита с неудобната си дегизировка. Собствениците и наемателите вече бяха излезли и се бяха присъединили към тълпата, очакваща началото на рекламното представление. Въпреки това тя мина през една странична врата, като предпочете никой да не направи връзка между нея и недодяланата, зле облечена жена, която нае стаята.

Тръгна надолу по Мейн Стрийт към празното място, където щеше да се състои представлението, и отначало не видя Рамси, но това беше без значение, защото в ума си пазеше ясна представа за него. Познаваше достатъчно добре походката му, за да може да си представи колко големи бяха крачките му. Знаеше как разкършва рамене, преди да започне номера си, начина, по който навеждаше глава настрана, и се усмихваше при представянето му от доктора на публиката. А по лицето му познаваше всяко ъгълче от твърдите му черти, начина, по който мимиката му преминаваше от твърдо изражение към мекота.

Нямаше как да го сбърка с някой друг. Рамси беше толкова забележителен, че нямаше тайна за неговия успех сред дамите. Всяка жена би била привлечена от косата му. Тя беше като блестящ ебонит, къдрава, падаше върху раменете му и бе много по-дълга от тази на

всеки друг мъж. Той беше висок, поне една глава над средния ръст. Имаше широки рамене, мускулите му играеха като закалена стомана под добре скроената риза, когато изваждаше пистолета си. Усмиваше се винаги, когато стреляше, и тази усмивка предизвикваше някакъв закачлив момчешки израз на лицето му.

Съвсем не съвпадала с представата ѝ за него след посещението в офиса на Тадиъс Лорд. Една такава злобна и прикрита личност като Кигън повече би подходдала за ролята на заклет закононарушител. Рамси изглеждаше така, че все едно принадлежеше на мястото, където се намираше в момента, и където до края на дните си щеше да остане да дава представления пред тълпата. А дори и без представление щеше да продължава да привлича всеобщото внимание.

Ако не я бяха запознали със скритата страна на живота му, как той майсторски се бе вмъквал в офисите на Лорд и в някои от градските му жилища, нямаше да допусне, че съществува и нещо друго, освен това, което той показваше на сцената. Омагьосването на жените — в това той беше толкова гениален, колкото и при улучването на мишената — напълно съвпадала с образа на пътуващ артист. Трябваше ѝ известно време, за да разбере, че и тъмната страна също му подхожда. И жените, с които прекарваше нощта, не бяха избрани случайно. Избираше все такива, от които да може да научи нещо за работите на „Лорд Майнинг“. В един град беше завлякъл в леглото съпругата на представителя на Лорд, в друг — чиновничка в кметството. Но дори и когато нямаше жени, от които да може да научи нещо, той пак не спеше сам.

Нямаха брой розовите дантелени кърпички, които бе видяла да се размахват с любов за довиждане, когато Рамси напускаше града. Еднакви кърпички. Бяха като жалони по пътя му.

Непривикнала да ходи с дълга пола, Съни почти се спъна в бордюра, защото забрави да подхване полите отстрани. Един възрастен джентълмен я хвана за лакътя и ѝ помогна да запази равновесие. Почервеняла от срам, Съни му благодари и побърза нататък.

Не беше много сигурна в успеха си, когато реши да използва за своите цели наклонностите на Рамси. Може би това ѝ беше внушено от Бланш. Не искаше да признае, че това беше по предложение на Лорд, но май че бе точно така. Не беше съвсем сигурна, че планът ѝ е добър. Във всеки случай, нямаше намерение да стигне толкова далеч, колкото

Лорд предложи. Беше навлякла новата парижка рокля, която ѝ подари Бланш за рождения ѝ ден. Един ден, докато наблюдаваше представлението на Рамси, ѝ дойде на ум, че никой нямаше да се изненада от неговото изчезване заедно с жена.

Няколко момчета пред вратата на една сладкарница изсвириха подире ѝ, но Съни дори не си и помисли, че това беше заради нея. Умът ѝ беше зает с плана за отвличане и очите ѝ бяха вперени право напред, за да не пропусне да види друг бордюр и отново да се заплете в полите си. Ходенето изискваше голямо внимание, стараше се да стъпва бавно и с малки крачки. Беше истинско мъчение едновременно с това да мисли и за Рамси, и за това, което се надяваше да извърши днес.

По някаква причина беше привлякла вниманието му по време на едно предишно представление, благодарение на червената си копринена рокля. Не знаеше защо. Не се и надяваше да я забележи толкова лесно. Не беше неговият тип жени и не смяташе, че притежава някаква особена красота, както Бланш говореше. Беше израснала с наставления по-скоро да избягва мъжете, отколкото да ги привлича; обикновено и те я отбягваха. Обаче Рамси я бе забелязал веднага. За нейно изумление тя се бе почувствала поласкана от вниманието му, усети, че инстинктивно му върна и погледа, и усмивката — сякаш бе някоя друга, а не Съни Харлоу, имунизирана срещу такива слабости.

Същото нещо се бе случило отново следващия път, когато тя се бе показала със същата рокля: поглед, усмивка и усещането, че някой овладява съществото ѝ — жена, която гледа на Прайс Рамси по съвсем различен начин. Напълно смутена, тя си даде сметка, че много се бе задълбочила във флирта си. От друга страна, едва ли можеше да убеди мъжа, когото искаше да съблазни, ако се държеше много свито.

Дали времето беше горещо? Тя усети, че ѝ беше много горещо, и като видя едно сенчесто място, се насочи към него.

— Извинете — каза с притворна кротост на малката групичка хора в края на тълпата, насъбрала се да гледа представлението на д-р Делос в четири часа. — Искам да мина напред — тихо добави тя.

— Щом желаете, мис — каза един мъж и учтиво ѝ направи път.

Роклята си имаше своите преимущества. Жените в рокли се радваха на предимства, които бяха отказани на тези в панталони. Или пък последните не си ги и търсеха. С тези мисли в главата Съни се

разсея и не можа правилно да прецени широчината на полите си, та трябваше да помоли друг джентълмен да ѝ направи път. Какво затруднение. Бе привикнала на свобода с панталоните и на начин на живот, който сама си беше избрала. Поне, мислеше си тя, докато долната фуста се усукваше около глезените ѝ, нито Бланш, нито Тадиъс Лорд някога биха узнали, че тя бе облякла женски дрехи при преследването на Рамси.

Бавно затихваш звук на гонг накара тълпата да утихне и остана само възбуден шепот. Когато докторът започна речта си, Съни се покачи на един сандък, за да вижда по-добре. Така и Рамси щеше да може да я забележи по-лесно, защото днес беше важен ден. Достатъчно дълго бе действала мълчаливо, или поне си мислеше, че е така. Видя го да се качва на платформата и да пристъпва напред, докато д-р Делос го представяше на публиката. Някакъв странен спомен за забравени чувства простря криле над нея.

Застанал твърдо на широко разтворените си крака, Прайс заби палци в колана на пистолета и се усмихна. Оловносивите му панталони очертаваха ясно краката и разкриваха много повече, отколкото една жена някога би предполагала за мъжката физика. Раздадоха се женски смехове като гракане на стадо ядосани гъски. Съни видя как една млада жена близо до нея стисна ръката на приятелката си и я чу да споменава, че се нуждае от нишадърен спирт, за да успокои сърцето си.

Тя не би изразила собствените си нужди точно по този начин, но трябваше отново да си зададе въпроса дали бе избрала правилния начин за запознанство с Рамси. Устата ѝ пресъхна и я заляха горещи вълни. В сянката би трябвало да не бъде толкова горещо. Намръщи се. Реши да не се отпуска. Бе направила избора си и нямаше навик да изменя намеренията си. Видът на този Прайс Рамси я бе разколебал само за кратко време и това още повече затвърди решението ѝ.

През следващата седмица трябваше да изведе от Уолис този красавец и мошеник, като бик с халка на носа. Със стиснати устни Съни рязко изправи глава и се опита да изглежда кокетно. Отсега нататък щеше да прави само това, което бе необходимо, за да го улови в примката си, даже и да се наложи да подкрепя чувствата, които се надигаха у нея.

Прайс долови излъчващата се от очите ѝ светлина още преди да има възможност да погледне към нея сред тълпата. По някакъв начин бе сигурен, че тя е там, макар че не бяха си разменили нито дума. Дамата в червено. Зеленоока като богиня от гръцки мит. Откъде знаеше това? Никога не беше я доближавал достатъчно, за да види цвета на очите ѝ. Но сигурно бяха зелени. Сигурен беше. Знаеше го, както знаеше, че тя е някъде там. Но къде точно? Искаше му се да я открие преди започването на представлението.

Той притеснено раздвижи рамене. Упражненията му за концентриране бяха като пламък на свещ под полъха на вятъра. Винаги силните му пръсти сега стиснаха нерешително дръжката на колта. Делос го погледна учудено, защото като никога досега Прайс се намръщи и избърса ръка в панталоните. За Прайс това не беше необяснимо. Делос вече бе определил дамата в червено като продукт на въображението му. Докторът не беше я виждал отблизо. Но Прайс бе я видял и си бяха разменили погледи и неясни мисли. Днес вече искаше и да говори с нея. Непременно щеше да го направи.

— Едно, две... — започна да брои Делос и хвърли целта във въздуха.

Прайс почти не чуваше броенето, внезапен хлад замени топлината, която го бе държала досега. Той не се усъмни, че ще успее да стреля навреме, но не можа да се сдържи да не се огледа. Когато я видя, се успокои, съзнанието му се проясни, ръката му отново стана бърза — но не достатъчно.

Глинената плочка се издигаше нагоре като тъмен кръг на фона на лазурното небе. Куршумът обаче я подмина и това предизвика ропот на изумление сред тълпата, наобиколила фургона на д-р Делос. Вторият изстрел улучи диска, когато вече бе започнал да пада, и го раздробил над морето от вдигнати нагоре глави.

Повечето хора решиха, че първият пропуск е допуснат нарочно, за да подсили ефекта от втория. С ръка на очите, за да се предпази от слънцето, Делос Хъксли следеше представлението със същия интерес като останалите от публиката, но знаеше по-добре какво се бе случило. До този ден не бе виждал Прайс Рамси да пропуска целта.

Делос не показва изненадата си пред публиката. Останалата част от изпълнението протече гладко, по всички правила. Прайс точно

улучи и бутилката, поставена върху хвърления диск. Номерът с огледалото също мина гладко — ябълките, оставени зад стрелеца, бяха улучвани точно. Прайс се прицелваше назад, като гледаше в огледалото, поставено пред него.

— Това е всичко, народе — извика Делос, когато и последната мишена бе улучена. Пистолетът бе превъртян на пръста на Прайс и после полекичка поставен в кожения кобур на кръста му. — Геният на стрелбата. — Из тълпата се разнесе смях. — Да поздравим мистър Рамси с ръкопляскания. — Делос пръв събра ръце и започна да аплодира. — Забележителна точност, нали? — Ръкоплясканията бавно се засилваха, като гръм в далечната прерия. Делос изчака малко, после извиси глас: — И нека ви уверя, добри хора, че мистър Рамси не можеше да улучи дори и леген, преди да започне да взима редовно моя еликсир.

Подсмивайки се зад бакенбардите си, Делос потупа Рамси по рамото и шепнешком напомни на партньора си, че трябва да се поклони. Прайс се подчини и така изрази съгласие с твърдението на Делос, макар че то бе в пълно противоречие с действителността. Като се наведе леко в кръста, Прайс свали шапка и се усмихна широко. В този момент Делос изобщо не си помисли, че представлението бе само прикритие за тях, а не основното им занимание. Искаше му се наистина това да бъде основният им бизнес и той да им носи печалба. Брататият хитрец можеше да продаде дори и пясък в пустинята.

Горкият Делос, той не се и досещаше как всъщност Прайс използваше еликсира му през нощта, по време на хищните си нападения. Само че в такъв случай не можеше да го обвинява в неправота. Беше си изпълнил ролята за убеждаване на мъжете и момчетата в това, че еликсирът е средство за постигане на точна стрелба. И според него лекарството даваше резултат. Пък и никой не би свързал рекламните пътувания с действия, насочени против „Лорд Майнинг“. Едва ли Тадиъс Лорд би прозрял неговото участие, дори и да го подозираше в нещо.

Почти успокоен, Прайс се поклони за втори път и помахаше с шапка към възторжената тълпа. Даваше си сметка, че именно неговата очарователна усмивка е привлякла тълпата от жени, блъскащи се да минат по-напред, за да хвърлят поглед отблизо с надежда да получат някоя дума или докосване от великолепия стрелец. Но очите му не се

спряха върху развълнуваното женско множество в краката му, а единствено върху едно лице. Усмивката му бе предназначена за жената, която седеше кротко в края на тълпата, дамата в червено, която го накара да забрави за малко „Лорд Майнинг“. Дамата, която го бе смутила толкова, че бе пропуснал целта при стрелбата — за пръв и единствен път през кариерата си на артистичен стрелец. Когато очите им се срещнаха за момент, той бе сигурен, че долови нейното излъчване, сякаш беше до него.

„Почакай“ — казаха очите му. Надяваше се, че тя беше разбрала.

— Ще се видим по-късно — каза той гласно на Делос. С едно грациозно движение скочи от платформата, лъснатите му обувки вдигнаха облаче прах.

От изумление Делос тихо изруга под нос. Прайс не бе приел сериозно ролята си. Трябваше да свършат доста работа във всеки отделен град, за да изглежда като истинско рекламно представление, в противен случай Лорд би могъл да се усъмни защо те двамата се появяваха точно в тези градове, където той пращаше агентите си. Проклетият Прайс. На Делос не му харесваше сам да се занимава с продажбите. А освен това търговията вървеше по-добре, когато Прайс беше наоколо.

Ядосаната гримаса на лицето му отрази неговото недоволство и докато се приготвяше за продажбите, не му оставаше нищо друго, освен да си мърмори под нос. Дано причината за това бързо изчезване на момчето да бе достатъчно основателна, а не само една нова женска фуста.

Прайс се извисяваше над повечето хора от тълпата. Той се загледа над морето от прашни бомбета и сламени шапки, и мерна бяла дантела, подаващата се изпод червена пола, докато жената, облечена с нея, бързаше нататък по улицата. Тя спря за момент, защото перата на кадифената ѝ шапка се бяха закачили за долните клони на едно сенчесто дърво.

Прайс, хукнал след нея, благодари на съдбата за възможността да види по-ясно лицето ѝ, докато тя ядосано дърпаше непослушната шапка и се стараеше да я освободи от преплетените клони. Както той бе предположил, беше наивно красива от разстояние не повече от

петдесет стъпки. Той понечи да се втурне напред, но някаква ръка го хвана здраво за ръкава.

— Искам да ви покажа моя пистолет, мистър. — Някакво нервно момче се опита да завърти на пръста си своя изрязан от дърво пистолет, както бе видял Прайс да прави на сцената. Прайс трябваше или да спре и да чака, или да прекрачи през него, за да продължи. След малко играчката се откъсна от ръката на детето и полетя настрана, но Прайс успя да я улови.

— Трябва много да се упражняваш, момчето ми. — Той му подаде пистолета, после го хвана за раменете и го подтикна да си върви. Пътят му бе свободен и той погледна напред с надежда, че жената може би още се намираше под дървото. Така беше. Опитите ѝ да измъкне злополучната шапка бяха неуспешни. Но в този момент тя я дръпна силно и най-сетне я измъкна от клоните.

Преследването на жена бе занимание, непознато досега на Прайс Рамси, а тази пък май че не беше от най-кротките. Очевидно бе го чакала достатъчно дълго да я настигне и повече нямаше търпение. Дори без да хвърли поглед назад, тя забърза по пътя си. Въпреки това той бе решил да я настигне. Ако му липсваха практика и професионализъм при преследването, то желание за това имаше достатъчно. Без да съжалява, че момчето го забави, той реши да мине през тълпата, за да съкрати разстоянието до жената в червено, като при това рискуваше отново да бъде задържан от учтивите зрители.

Толерантността му обаче се изчерпа още на четвъртото спиране, за да приеме комплимент за добрата си форма в стрелбата. Той отстрани многословния си почитател по-скоро грубо, отколкото тактично. Беше изостанал много. Дамата изчезна по същия начин, както в предишните два града, които бяха посетили с Делос.

— По дяволите! — Прайс удари голямата си шапка по бедрото. Улицата беше безлюдна, а също и пресечката вдясно. Той отново изруга, достатъчно високо, за да получи няколко неодобрителни погледа. Това започваше да става мистериозно — чудесната жена, винаги присъстваща на представленията, привличаше вниманието му, а после изчезваше почти веднага, когато той хукваше да я догони.

Помъкна се по улицата, пръстите му лежаха върху дръжката на колта. Беше толкова разочарован от повторното ѝ изчезване, че изпита

желание да извади пистолета и да простреля всички прозорци в градчето.

Къде се бе дянала? Коя беше? Той ядосано тупна с крак в прахта и изцапа блестящия нос на обувката си. Това, че жената се появяваше вече за трети път, не можеше да бъде просто съвпадение. Трите последни града бяха на големи разстояния един от друг, а двата от тях дори не бяха близо до железопътна линия. Нито веднъж тя не се бе наредила на опашката да си купи еликсир или крем за кожа. Оставаше допускането, че Прайс е причината за нейната поява. Или поне той си помисли така.

Чувствайки се като заблудена овца, Прайс тръгна обратно към фургона. Търговията вървеше усилено и Делос изглеждаше много щастлив. Дори прекалено, помисли си Прайс, като се приближаваше. Надяваше се, че във фургона беше останало и нещо по-вкусно от еликсира. Умът му се нуждаеше от разтоварване. Няколко госпожици с приветливи муцунки му препречиха пътя и започнаха предпазливо да му намекуват, че вечерта са свободни, той обаче не прояви интерес и отклони предложенията. Нямаше настроение тази нощ да се разправя с жена, освен ако тя не беше с бяла кожа, руса коса и облечена в рокля от пурпурночервена коприна.

Докато си мислеше за странната жена, не забеляза как налетя на някакви клони, същите, които бяха закачили шапката на онази дама. Острите клонки оплетоха и неговата шапка и го изпонабодоха по лицето.

Той ядосано дръпна с ръка и отчупи доста клони и листа, за да отмъсти на дървото и за себе си, и заради дамата. Тогава забеляза едно заплело се перо, дълго, къдраво и яркочервено на цвят. Прайс посегна към него, без да се колебае, и го забодя на своята шапка, под кожената лента. В този момент измени намеренията си. Нямаше да се върне при фургона. Ще тръгне да я търси. Имаше си вече нещо от нея, не много, но все пак принадлежало на нея. Това още повече го убеди, че непременно трябва да я намери.

Беше тъмно, миришеше остро на конска пот, сено и изпражнения. Конюшната не бе най-подходящото място за жена с копринена рокля, но Съни не се безпокоеше изобщо за нея.

Съжаляваше, че изобщо я облече още първия път. Бе смятала, че тя ще улесни работата ѝ. Но не стана така. Напротив. Само ѝ причини допълнителни притеснения.

Залепена до стената, момичето седеше тихо и едва дишаше. Малко се успокои, но не забравяше, че Рамси е може би само на няколко метра от нея. Сърцето ѝ биеше учестено. Този път той почти я настигна, но тя успя да се мушне под носа му в тази конюшня. Спря да диша, защото дочу някакъв шум пред вратата. Дали беше Рамси? Вдигна ръката си с елегантна ръкавица до устата си, за да задържи вика си, но се убеди, че това бяха само играещи деца, които бързо се отдалечиха.

Да ги вземат дяволите! Защо нямаше пролуки в стената, за да погледне какво става навън? И него да го вземат дяволите. Тя нервно сложи ръка на гърдите си, за да успокои разтуптяното си сърце. То ни най-малко не можеше да се успокои, макар че тя от доста време се криеше тук. Причината за сърцебиенето бе не само страх, но и начинът, по който той я бе погледнал.

Пое дълбоко въздух, после бързо издиша. Защо я беше изгледал с толкова нежност и очакване? По-добре да беше ѝ хвърлил злобен поглед. Изглеждаше като човек, който бързо се ядосва на жените. Но какви си ги мислеше тя? Жените го боготворяха. Сигурно той ги очароваше още с погледа си.

Тя се опита да огледа себе си и да си представи как ли изглеждаше в очите на мъж като Рамси. Внимаваше да не се приближава много, за да не може той да разгледа лицето ѝ, така че интересът му е бил привлечен сигурно от роклята, която явно бе много скъпа и се открояваше сред тези на другите жени от тълпата. Най-вероятно Съни изглеждаше отстрани като богата, самотна жена, жадуваща за мъж. Тя кимна с глава, сякаш в потвърждение на най-лошото. Роклята беше виновна. По същия начин той сигурно щеше да погледне и бостанско плашило, стига да беше облечено в рокля от Париж.

Но защо не ѝ се щеше да повярва в това? С въздишка Съни кръстоса ръце пред гърдите си, после бавно ги прекара надолу по гладката, хладна червена коприна и не можеше да се откаже от спомена за начина, по който ѝ подежда неговият поглед. Както ясно си представяше очите му, също толкова ясно усети нежните му топли

ръце. Сякаш ѝ бе пошепнал безмълвно нежни думи, но тя ги бе доловила и бе разбрала поканата му.

Това почти ѝ харесваше. Господи Исусе! Съни подсвирна тихичко в тъмнината. Не погледът му я бе разтревожил. Тогава какво? Ръцете ѝ се повдигнаха към здраво стегната коса. Беше си направила грижлива прическа. От колко години не бе изпитвала желание за това?

Една ругатня се отрони от устата ѝ. Това беше нещо изненадващо. Не трябваше да позволява да изпадне в положението на пеперуда, привлечена от светлината на пламък. Но какво трябваше да прави? Да зареже тази поръчка и да си потърси друга? Съни стисна устни. Помисли още малко, после си даде сметка, че смяната на конете по време на състезание е против правилата, а и тя бе започнала толкова добре. Рамси беше хукнал след нея и това съвпаднаше със замисъла ѝ.

Бе се разсеял и пропуснал целта. И то заради нея, сигурна беше. Той гледаше към нея, вместо към мишената, очите им се срещнаха. Вместо да се прицелва, той говореше безмълвно на нея, каза ѝ да го почака. Вълна от задоволство я обля при мисълта, че имаше достатъчно сила да го смути.

Но и тя също беше смутена. По дяволите! Топлото приятно чувство се замени от яд. Дявол да го вземе, щом ѝ действа по такъв начин. Това не ѝ харесваше, и нямаше да допусне да се чувства слаба и безсилна — съвсем по женски. Бе забравила това чувство от много дълго време, от времето, когато една сутрин се събуди в колибата в Колорадо и осъзна, че Пол го няма. Това бе толкова отдавна.

Внезапно нахлулите спомени ѝ причиниха болка, както винаги досега, но образите сякаш ставаха все по-неясни. Странно, топло чувство се появи и я накара да усети срам и вина. Опита се да се бори с него, като гордо изправи гръб. Как бе могла да забрави нещо от онзи ужасен ден? Как? Този негодник Рамси. Проклет да е.

Блестящите ѝ очи се присвиха. Ядосано погледна надолу към полите на роклята, към копринените дипли и дантели. Проклета да е и тази рокля. Ще се отърве от нея веднага. Не беше за нея. Прекалено хубава, женствена, чудесна. Пък и тая смешна шапка с предизвикателни пера. Цветът ѝ харесваше. Червеният цвят ѝ беше любим, цветът на розите, цветът на живота. Тя се стресна, като разбра, че имаше нужда от нещо, което да ѝ напомня за живота. Изглежда,

Бланш знаеше това. Скъпата Бланш я познаваше достатъчно добре. Повече от достатъчно.

В другия края на конюшната един кон започна да се дърпа и да тропва с копита. Не бе си избрала най-доброто възможно скривалище. В конюшната беше много горещо, без никакъв полъх на вятреца, а Съни не знаеше колко дълго щеше да стои още тук. Вече бе седяла достатъчно много време и по челото ѝ бяха избили капчици пот.

С досада се опита да се разхлади с подухване с шапката, но ефектът беше много малък. Испита желание да рискува и да се измъкне навън, но точно в този миг долови неуверени мъжки стъпки. Беше той. Всичките ѝ сетива потвърждаваха, че това бе Рамси. Спря да диша от страх, че дишането и силно разтуптяното ѝ сърце отекуват като в тъмна пещера. Дано не влезе. Дано не я намери тук.

Зъбите ѝ прехапах силно долната устна, клепачите се притвориха, тя отчаяно пожела Прайс Рамси да поеме в друга посока. И когато стъпките се раздадоха отново, отдалечавайки се, на лицето ѝ бавно се появи измъчена усмивка.

Какво ли би казала всезнаещата Бланш, ако видеше неукротимата Съни Харлоу, криеща се в тъмното и трепереща заради един мъж? Сигурно щеше да използва възможността и да почне да ѝ обяснява, че именно златистите очи и чудесната усмивка на мъжа са станали причина за нейното тежко дишане и ускореното биене на сърцето. Но това не беше така. Съни се закле пред себе си, че не беше така.

Започна да си вее по-бързо, но след малко се отказа, защото ѝ стана още по-горещо. Този мъж изглеждаше измамно, също като фалшиво злато. Отвън беше симпатичен, но това, което бе вътре, явно не ставаше за нищо. Вярно, че притежаваше естествена, почти магнетична привлекателност. Нима тя самата не беше го виждала как я използва при другите жени? И нима някоя от тях си въобразяваше, че ослепителната усмивка и бързото намигване са предназначени единствено за нея.

Тя стисна зъби с неприятно чувство. Трябваше да продължи да следи Рамси, независимо дали това ѝ харесва, или не. Нямаше все още доказателствата, които искаше Лорд, но вече знаеше достатъчно, за да потвърди правотата му по отношение на Рамси. А що се отнася до жените — той ги откъсваше като цветове за ревера си, — време беше да

срещне поне една, която да не се появи в леглото му през нощта, а на сутринта да изчезне завинаги от живота му.

Съни дълбоко въздъхна. Всъщност това бе само игра, нещо като ловна страст. Ако преследваната жертва не знае правилата на играта, толкова по-зле за нея. Той беше пътуващ артист, измамник; изкарваше си прехраната с подмамване на хората. А сега вече си бе намерил майстора. Тя още веднъж пое дълбоко дъх и усети по тялото си фините дантели на корсета и роклята. Това я принуди да се усмихне. Доближаването на Прайс Рамси я накара да се чувства ограничена и скована, лишена от въздух. Очите ѝ се отвориха широко с израз на приближаваща опасност. Нямаше повече да му позволи да се приближава толкова до нея.

Понеже нямаше къде другаде да я сложи, Съни нахлупи измачкана шапка отново на главата си. Помисли и, че вече разполага с достатъчно факти, за да прецени, че няма какво толкова да ѝ хареса у Прайс Рамси. Може и да изглеждаше добре, но не беше добър. А и нямаше как да бъде, щом не можеше да си намери достоен начин на живот. Тя щеше да събере всичките доказателства, които Лорд искаше, и да улови Прайс, за да достави удоволствие и на себе си.

— Добре ли се чувствате, мис? — Това беше помощникът на коняря, младо момче, полускрито зад стената на обора.

Неприятно изненадана, Съни излезе от тъмнината и уверено тръгна право към дорестия кон.

— Добре съм — отвърна тя. — Просто си оправях обувката. Много е тъмно тука — добави тя и изпита някакво глупаво чувство. — Дойдох да нагледам коня си. Беше си навехнал крака.

— Но, мадам! — Очите на момчето потъмняха от яд. То лично бе прибрало всичките коне и не си спомняше жената с хубавата рокля.

Все още изумено, то пристъпи напред и премести преградата на отделението, в което един до друг седяха дорест кон и огромно колкото пони куче. Двете животни веднага познаха Съни. Конят изпръхтя, а кучето кратко излая. Момчето бавно започна да прави връзка между чудесната жена в копринена рокля и същата оная невзрачна Джейн, която бе пристигнала с панталони и риза от грубо платно.

— Вече си по-добре, Нюгет. — Съни внимателно повдигна предния десен крак на коня и го разглежда. — Разтърка ли го добре, както ти наредих? — попита тя момчето.

— Да, мадам.

Кучето се протегна и вдигна глава, като също очакваше внимание от нейна страна.

— А нахрани ли кучето?

— Донесох му кокали, както пожелаете. Всичко изяде.

Съни кимна.

— Довечера да ги нахраниш добре. Ще тръгна на път рано сутринта. — Тя подаде на момчето няколко монети да купи храна за животните, всъщност доста повече, отколкото бяха нужни. — Запази остатъка за себе си. И не казвай на никого нищо за мен.

— Добре, мадам. Ще направя каквото желаете. — Лицето на момчето се озари от усмивка. — Бих искал да останете по-дълго време.

— Не този път — отговори тя.

Рекламното представление се преместваше в Уолис, където Лорд имаше офиси за новата си разработка. Слава богу, мошеникът, продаващ еликсир, приказваше наляво и надясно по кръчмите за това в каква посока имаха намерение да вървят, и тя беше добре информирана. Яздейки с коня си, успяваше да пристигне преди тях. Отново искаше да ги изпревари в Уолис, просто за всеки случай.

Ако Прайс Рамси възнамеряваше да предприеме нещо срещу „Лорд Майнинг“, то щеше да стане именно в Уолис. И тогава Съни щеше да го предаде на правосъдието и да си получи остатъка от десетте хиляди долара. Единствено това имаше значение за нея, настоятелно си втълпяваше тя, докато вървеше към пощата.

Съни написа текста на една телеграма и го подаде на телеграфиста. Сега и Лорд щеше да узнае всичко, което тя бе успяла да научи за Рамси, включително за тайното нощно посещение в местния офис на компанията. Съни плати и побърза към пансиона, без да обръща внимание на възхитените погледи и поздравя с вдигане на шапка, които предизвика. Изведнъж копринената рокля ѝ се стори безкрайно тежка, като олово. Време беше да я захвърли и дамата в червено да изчезне отново.

— Никаква следа от нея. Обходих всички магазини за дрехи и шапки в Кърбитаун, всички салони за чай, всички места, които една дама би могла да посети в съботния следобед. — Два часа след завършване на представлението Прайс и Делос се бяха отправили към

кръчмата „Дивият кон“. — Как е възможно такава жена да пропадне вдън земя?

Делос се изсмя и си помисли, че за Прайс бе необичайно да търчи след жена.

— Казах ти, че тази дама, която се кълнеш, че си видял сред публиката, е една загадка, илюзия на ума ти, който е зажаднял да срещне най-сетне жена, която не ти се хвърля сама в краката. — Делос погледна към скъпите обувки на Прайс, после замислено поклати глава. — Или каквото имаш все още на себе си, пред което те да се хвърлят на колене.

— Жената си е съвсем истинска. — Без да се засяга от закачките на приятеля си, Прайс свали шапката си и му показва перото. — Тя изгуби това.

Делос пипна перото, бе достатъчно скъпо, за да служи за украса на шапката на някоя от дъщерите на местните земеделци и скотовъдци.

— Може би е ангел — предположи той. — И просто е отлетяла.

Прайс удари с юмрук по дланта на другата си ръка.

— А може би и ти ще полетиш, ако не престанеш да се заяждаш...

Докато вървяха към кръчмата, с присвити очи, неподвижно вперени в Делос, Прайс не видя, че щеше да се сблъска с някого, който тъкмо излизаше от кръчмата. Той бързо отскочи встрани и даде път на слабичкия мъж, чиито рамене му напомниха нещо познато.

— Извинявайте, мистър... — започна той, но в този момент прозря, че стройната фигурка, облечена с износена риза и платнени панталони, беше жена. — Извинявайте, мис. — Прайс докосна шапката си. Лицето на жената бе почти изцяло закрито от шапката с широка спусната периферия. В отговор тя само повдигна рамене. — Надявам се, че не съм ви ударил.

— Що си толкоз недодялан? — изстреля тя, погледът ѝ обходи първо лицето му, после шапката, но много бързо се скри отново и той не успя да види побледнелите ѝ страни, нито пък треперещите ръце, които тя побърза да скрие в джобовете на панталона. — Глей си в краката, като ходиш.

— Да, мадам. — Усмивката и мекотата в гласа му се бяха появили автоматично. Не можеше да остане равнодушен в присъствието на млада жена. А тя със сигурност бе млада. Дори

беглият поглед го убеди в това, че загорелите ѝ ръце бяха гладки и нежни, а извивката на брадичката ѝ — той успя само толкова да види от лицето ѝ — твърда.

Сигурно щеше да продължи да ѝ се извинява, но зърна с ъгъла на окото си как Делос му прави някакви знаци и си спомни, че бе тук заедно с приятеля си, а не заради жената. Полуобърнат, я проследи с поглед. Не беше дама. Една дама няма да си позволи да влезе в една кръчма, което би било недостойно за нея. Но в походката ѝ имаше някакво величие, което привлече вниманието му.

— Мисля, че това може да се случи на всеки мъж в известен момент от живота му — говореше закачливо Делос. — Въпрос на изучаване и изчисляване на вероятности.

— Кое? — отвърна раздражено Прайс.

— Това, един мъж да си загуби главата по някоя особена жена. Аз мисля, че това се дължи на прекалено усиленото функциониране на някои жлези с вътрешна секреция и прекомерното използване на определени физиологични възможности. И при жените е същото. — Делос вдигна поглед нагоре и се изсмя. — Пък такова невзрачно момиче, като това, би трябвало да благодари на небесата за шанса си да връхлети точно върху всеизвестния Прайс Рамси.

Закачката не постигна целта си.

— Изглеждаше много странно — каза Прайс, мислейки на глас. Нещо, свързано с момичето с памучните дрехи и широкополата шапка, остана да се върти в главата му. Бе доловил кучешки лай, когато тя се насочи към конюшните. Остана загледан след нея и когато вече нямаше нищо за гледане, освен тъмния отвор на вратата, през която бе минала. Но походката бе някак странна. Не беше на фермерска дъщеря, която явно никога не бе имала истинска рокля. — Много странно — повтори той и предизвика учудването на Делос.

— Хайде, момче — Делос го дръпна към „Дивия кон“. — Нямам търпение да проверя новата си теория.

Някъде отстрани се дочу грубо свирене на старомодно пиано. Делос бутна люлеещите се врати. Никой не им обърна внимание, ако не се смята барманът, който познаваше всичките си посетители.

— Говори сериозно, Делос — предупреди Прайс и го последва в оранжевата светлина вътре в салона.

Три салонни дами в сатенени рокли скочиха от местата си до бара, преди още вратите да се бяха затворили след Прайс. Една русокоса госпожица, малко по-бърза от другите, успя първа да го хване за ръката. Другите две, чернокоси и закръглени, не останаха по-назад. Много скоро, независимо от протестите му, Прайс се видя разпънат едновременно в три посоки.

— Другата теория е в действие — измърмори Делос и седна на една празна маса, за да изчака Прайс да се освободи от настойчивите дами. Поръча бутилка уиски, наля си и се наслади на топлината, която се разля в гърлото му. Друга една от бар дамите, Дейзи, забеляза и него, и бутилката, и поиска да му прави компания. Винаги джентълмен, Делос се изправи и хвана стола ѝ, за да я улесни при сядането.

С подчертана тържественост Делос наля една чаша за нея и една за себе си, после вдигна своята, и неговата компаньонка реши, че това е поздрав към нейните прелести, но той съжалително поклати глава и каза:

— Понякога науката се оказва изненадващо неточна, драга моя.

ГЛАВА 4

— Ринг, той съвсем не е толкова симпатичен, както казваше Лорд. — Фенерът осветяваше тъмното помещение на конюшната, а тъмнината продължаваше да се сгъстява. — Или пък си е дал сметка, че е загубил вече способностите си на стрелец. — Съни извади от джоба си часовник.

— Пи Джей Ар — прочете тя на глас завитите букви, изгравирани върху златното капаче.

За щастие халката от веригата, за която часовникът бе закачен, се отвори много лесно и тя не срещна проблеми при задигането му. Съни беше научила изкуството да пребърква джобове от един от първите престъпници, които залови, С. Т. Бар. Той беше добродушен старик, съвсем безобиден наглед, ако не се смяташе навикът му да обира банки. Джебчийството бе негово странично занимание, беше го придобил с времето, както някои мъже с напредването на възрастта започват да покашлят. Като подарък, беше научил Съни на някои от триковете си. Казваше, че за него е голяма чест да бъде преследван от жена.

Предложението да я научи на някои неща дойде, след като тя го хвана в момента, когато измъкваше от колана ѝ ключа от белезниците, които бе сложила на ръцете му. Благодарение уроците на Бар, тя беше успяла незабелязано да пхне ръка в един джоб и да измъкне часовника. Не че правеше такива неща често, но искаше да има нещо от Рамси, което да ѝ послужи по-късно като повод за запознанство. Вече имаше такъв.

Златната капачка на часовника отрази светлината на фенера. Изглеждаше старинен, като семейна реликва, която се предава от поколение на поколение. Рамси сигурно щеше да съжалява за загубата и да се учуди, когато си го получи обратно.

Краткият сблъсък пред кръчмата преследваше и друга цел. Съни успя да го види отблизо и да се увери, че Прайс Рамси не е нищо особено. Тя изобщо не се смути от срещата и не изпита желание да

потъне вдън земя, както тогава с червената рокля на улицата. Нито пък той. За него тя бе просто един грубиян, връхлетял отгоре му. Но щеше да бъде съвсем различно, когато му разкриеше всичко.

Съни стисна силно зъби и поклати глава. Тази проклета рокля. Беше се заклела, че ще я изхвърли веднага щом я съблече, но не го направи. Роклята бе грижливо сгъната и прибрана в торбата, която окачваше на седлото. Ако я изхвърлеше, щеше да обиди Бланш, и от това заключение бузите ѝ пламнаха.

Освен това, Рамси нямаше да има възможността да я види отново облечена в червената рокля и да обърне тези свои златисти очи към нея, които сякаш искаха да я привържат към сърцето му. Нямаше да има този шанс. Ругаейки тихичко, тя се обърна и скрита един празен чувал, който се изпречи на пътя ѝ. Съмняваше се, че този мъж изобщо има сърце.

Ако имаше, щеше да я познае, независимо от това как бе облечена. Не беше проявил интерес към нея, когато се сблъскаха, и това означаваше, че той не се заглежда в жените, а в тяхното облекло. С копринената рокля тя сигурно е изглеждала като богата дама в тълпата и несъмнено това го бе привлякло. Дали преследваше жените, за да взима пари от тях? Не беше сигурна в това. Рамси се харесваше на жените с откритостта и простодушieto си. Нищо повече. Просто използваше ситуацията.

Като реши да не мисли повече за Рамси, Съни сложи часовника в джоба на панталоните си и отмести преградата на отделението на Нюгет. Влезе вътре и предложи на коня една червена ябълка. Козината на Нюгет беше светла с тъмни петна. Петна имаше и по красивата му глава. А гривата и опашката му бяха съвсем черни. Съни потупа коня между ушите. Нюгет разшири ноздри, оголи зъби, пое ябълката и погълна половината от нея още при първото захапване.

Когато ябълката беше изядена, Съни избърса капчиците сок от ръката си в чула, праметнат на оградата. После коленичи и извика Ринг. Кучето размаха опашка в отговор. Съни не изразяваше предпочитания към едното животно за сметка на другото. Докато Нюгет пиеше вода, тя извади малко пакетче от другия си джоб.

— Ето, Ринг. — Разви кафявата хартия и извади парче царевичен хляб, което бе заделила специално за кучето. Името на Ринг отговаряше на вида му, той беше с черна козина на бели кръгли петна.

А по краката му, точно над лапите, се къдреше чисто бяла козина. Когато Съни му подаде хляба, той радостно изръмжа, очите му проблеснаха от любов към господарката му. Съни го потупа по главата с другата си ръка. Кучето, което имаше добър характер за големия си ръст, започна бавно да яде.

Когато свърши и се сви на кълбо върху сламата, някаква студена празнота налегна Съни. Толкова често напоследък усещаше нужда от човешко общуване, и прекалено често вече трудно се справяше с това свое състояние. Както Бланш не съвсем деликатно бе отбелязала, повечето мъже страняха от нея. Жените също: съпругите и майките не я приемаха много охотно в обществото си. Момичетата на Бланш се държаха приятелски с нея, но тя бързо изгубваше интерес към момичетата от салона. Ако трябваше да изброи истинските си приятели, те бяха само двама — Бланш и Клейтън Гътри.

Не искаше да си признае, че ако не се смята работата ѝ, животът ѝ бе лишен от смисъл. Празнотата нахлу в нея, стигна до стомаха ѝ и предизвика спазъм. Опита се да се успокои сама с мисълта, че може би това е просто от глад, а не от сърдечна празнота.

С отсъстващ поглед Съни измъкна една сламка изпод носа на коня и започна да я дъвче. После се тръшна върху сеното до кучето и обхвана с ръце коленете си. „Защо точно сега?“ — чудеше се тя. След като бе толкова близо до финала на мисията си, защо трябваше да изпитва страх, че няма да остане доволна? Опита се да мисли само за парите, които щеше да спечели от преследването на Рамси и които щяха да ѝ дадат възможност да си отвори собствена агенция и да наеме детективи да работят за нея. Усещането за празнота не я напускаше, а напротив, ставаше по-силно, сякаш пропадеше в тъмен бездънен кладенец.

Допря глава до дървените греди на преградата. Испита нужда да се хване за нещо, нещо живо и топло. Бланш се бе опитала да ѝ каже нещо подобно, но тя отказа да я слуша. В отговор на нейното стенание Ринг изръмжа тихо. Тя протегна ръка и я сложи на главата му. Допирът до него малко я поободри, но скоро безпокойството ѝ отново се върна и нито присъствието на Ринг, нито това на Нюгет можеха вече да прогонят студеното, празно чувство, което бе станало част от самата нея.

Съни въздъхна дълбоко, почти отчаяно, и още по-силно притисна краката си до гърдите. Доскоро задоволството от залавянето на престъпници и предаването им на правосъдието ѝ бе напълно достатъчно.

И може би отново ще бъде така, твърдо реши тя, изпълвайки се с ядна решителност. Стисна зъби и протегна крака. Сламката, прехапана на две, падна от устните ѝ и смути нейната решителност. В съзнанието ѝ отново надделя усещането за самота. Ясно виждаше и лицето на Прайс Рамси, спомни си как погледна към нея, когато стоеше сред тълпата. Беше благодарна, че се разочарова от него, когато не я позна на улицата пред кръчмата „Дивият кон“. С това показва, че истинската Съни Харлоу не заслужаваше да бъде погледната още веднъж. Рамси, първият мъж от години насам, който бе предизвикал у нея топло чувство, предпочиташе жена, която не беше реална.

Той бе намерил перото, изгубено от нея. Спомни си колко изненадана беше, когато го видя на шапката му. А той не позна жената, която бе загубила това перо. Но защо това толкова я безпокоеше? Мъката ѝ поспадна. Рязко се изправи от сеното и с това подплаши животните — Ринг се раздвижи неспокойно, а Нюгет учудено изпръхтя.

— Извинявайте — каза им тя и ги потупа един по един.

По дяволите този Рамси! Този мъж бе по-лош от бодлив трън, забит в пръста ѝ. Ако въобще трябваше да мисли за него, защо по такъв начин? Защо не можеше да се занимава само с това, как да го заведе при Лорд? Трябваше да обмисли подробностите. Той никога не се разделяше за дълго от партньора си, а Лорд го искаше сам, без някой да е заподозрял нещо.

Съни се обърна и изтупа задната част на панталоните си, за да ги изчисти от полепнали сламки. Слаба усмивка се оформи в ъгълчетата на устните ѝ. Защо от всички мъже, които бе срещнала по пътя си, именно Прайс Рамси я бе поставил в такова затруднено положение? Нима тя не бе узнала вече достатъчно компрометиращи факти, за да докаже всички обвинения на Лорд срещу него? Защо ѝ се искаше да открие нещо, което да бъде в негова полза? И защо си губеше времето да мисли за неща, които бяха предопределени?

Като си мърмореше ядосано, Съни хвана дръжката на вратата. Имаше си работа за вършене и репутация за защитаване. Имаше си и

меко легло, което я чакаше в пансиона, голямо, самотно, меко легло.

На три мили от Уолис, Калифорния, в ранчото „Двойното О“ на Били Оуенс, Прайс Рамси седеше върху твърдия дюшек и замислено галеше с пръсти червеното перо, закачено на шапката му. Като го гледаше, Делос реши, че това перо за него е нещо като трофей.

Ако мисленето му не беше толкова строго научно, а поне малко вярваше в разните му там фокус-мокус, може би щеше да реши, че перото оказва някакво въздействие върху младия мъж. Прайс вече не търчеше подир всяка жена, поне през последните четири дни, откакто бяха напуснали Кърбитаун. Срок не много дълъг наистина, но все пак рекорден за такъв флиртаджия като партньора на Делос. Въздържањието на Прайс не беше заради липсата на подходящи възможности. Миналата вечер в „Дивия кон“ можеше да организира някаква оргия, но не бе взел нито една от трите бар дами в леглото си.

Делос отново се върна към книгата, разтворена върху масата под слабата светлина на фенера. Нещо ставаше с това момче. Дано не беше от еликсира, който го накара да вземе преди една седмица. Делос потърка бакенбардите си и си повтори, че може би не е нужно да се предприема нещо. На лицето му се разля усмивка, но изчезна бързо, стопена от внезапна тревога. Ако еликсирът беше причината за загубата на интерес към жените у Прайс, то Делос бе готов да заплати половината Калифорния, за да върне нещата обратно.

Прайс, облечен изцяло в черно от глава до пети, свали шапката си, после погледна нагоре и забеляза свъсените вежди на Делос.

— Какво има? — Той стана, обиколи един от столовете около масата и се настани на кръглата седалка.

Делос затвори книгата, като забрави да отбележи докъде бе стигнал.

— Нищо — отговори спокойно той. — Само се чудех дали тази вечер ще ходиш някъде. Бих бил по-спокоен, ако вземеш със себе си Бил или някой от другите момчета.

Прайс се усмихна с разбиране. Предстоящото нападение на „Лорд Майнинг“ беше може би най-опасното досега. Хората на Лорд бяха докарали два железопътни вагона, натоварени с машини. Разработването на мината можеше да започне веднага след

разтоварването и монтажа им. Рискът беше голям и затова Прайс предпочиташе да се заеме сам.

— Ако съм сам, има по-голяма възможност да остана незабелязан — каза той.

— Може би си прав. — Делос знаеше, че това е така. Извършителите на този саботаж рискуваха да бъдат застреляни или най-малкото хвърлени в затвора.

— Определено — повтори Прайс. — Машините са все още върху платформите. Едно освобождаване на спирачките ще ги прати в пропастта. Сам човек по-лесно ще може да мине покрай пазачите. А двама или повече рискуват да бъдат открити.

— Прав си. — Делос стана и се изправи, тялото му изразяваше напрежение, все едно че той бе един от тези, тръгнали на опасната мисия. — Ще им трябват седмици да закарат обратно тия тежки сандъци.

— И ако съдбата не ни изостави, ще имаме достатъчно време да се справим окончателно с Лорд — добави Прайс.

— Няма причини точно сега да ни изостави — намеси се един къдрокос мъж, който бе влязъл по време на разговора.

Прайс се обърна. Хвърли му една приятелска, но кратка усмивка.

— Няма причина, с изключение на това, че си изгубих талисмана — каза сухо той.

— Часовникът на дядо ти ли? — Макар и много голям на ръст, Били Оуенс прекоси стаята с дебнеща походка, която бе усвоил от индианците, при които прекара няколко години. — Как стана това?

— Убий ме, не знам — отговори Прайс. — Моят дядо ми го подари, защото нося името му. Имам го от дванадесетгодишна възраст и нямам представа как съм го загубил.

— Много лошо. — Лицето на Били не изразяваше нищо, но Прайс знаеше, че той много добре разбира какво означава да загубиш нещо, на което много държиш. Всичко, което неговото семейство бе притежавало, изгоря по време на войната. Остана само старата семейна библия, която в качеството си на спомен от онези дни имаше за него стойността на съкровище. — Вземи това — каза Били и извади от ножницата на колана си един нож. — Той носи щастие и може да ти потрябва тази нощ.

— Благодаря. — Прайс скри ножа обратно в ножницата и я закачи на кръста си с надеждата, че талисманът на Били ще го предпази също така добре, както неговият собствен го пазеше досега. Ако силата на талисмана се проявеше, нямаше да му се наложи да си служи с него за друго, освен за рязане на въжета. Ако трябваше да пролее кръв, нямаше да смята мисията си за успешна.

Делос извади часовника си от джобчето на жилетката. Златната верига се опъна върху корема му, докато отваряше капачето.

— Вече е полунощ — каза той.

— Няма луна — добави Били с тон, безизразен като лицето му.

Прайс кимна с глава и тримата излязоха заедно навън, бавно тръгнаха по пътеката към обора в южната страна на ранчото. Конят на Били, катраненочерен жребец, бе оседлан и вързан отвън, близо до няколко дървета. Прайс можеше да тръгне още щом се метне на седлото. Били отвърза поводите и Прайс възседна коня. Махна с ръка на Делос и Били, после обърна коня и го пришпори. Но стъпките на копитата бяха толкова тихи, че никой не би предположил, че ездач напуска ранчото. В тъмнината и Прайс, и конят бяха само тъмни сенки.

— Успех — пожела му тихо Били, когато конските стъпки заглъхнаха в нощта.

Застанала на хълма над ранчото, Съни Харлоу не се тревожеше за това дали ще види или чуе ездача. Имаше си Ринг и неговият нюх не зависеше от луната и шума на копитата. Той изръмжа и потри нос в страната на Съни. Тя поблагодари на кучето с потупване по главата, после тихо яхна Нюгет.

— Върви напред, а ние ще те следваме — пошепна тя на кучето. Веднага след това те последваха ездача, като единствено кучето определяше посоката на движение. Но Ринг беше плашлив и Съни не рискува да се приближи много. Яздиха така дълго време, повече от час, и се изкачваха по хълмовете около Уолис. Понякога единственото, което можеше да види от Ринг, бе проблясването на белите ивици по краката му. Това означаваше, че кучето подскача по скалите пред нея. Когато то се спираше и лягаше долу, тя знаеше, че конникът, след когото се движеха, също е спрял.

„Мината“ — пошепна тя почти беззвучно. Вече знаеше накъде се бе насочил ездачът и можеше да предположи защо. Главната шахта на мината се намираше високо на склона, където реката се бе врязала дълбоко в скалите. Дотам бе превозено ново оборудване, още преди нейното пристигане в Уолис. Ако действително искаше да разстрои работата на „Лорд Майнинг“, както ѝ бяха казали, Рамси — интуицията ѝ подсказа, че той бе конникът пред нея — несъмнено щеше да се опита да извърши саботаж върху оборудването. Тя слезе от коня и го върза, като благодари на себе си за това, че се бе сетила да изучи пътя още първия ден при пристигането си в града. Знаеше разположението на сградите и железопътното платно.

— Стой тук, Ринг — изкомандва тя кучето. То се подчини, но изръмжа и задраска с лапа по земята, сякаш я молеше да промени решението си. Но Съни бе непреклонна. Знаеше, че кучето ще долети като стрела при всяко нейно повикване или ако само усетеше, че тя се нуждае от него. Но може би нямаше да се наложи. Тя бе тук да наблюдава, а не да се опитва да осуети действията на Рамси. Лорд категорично бе настоял за това.

С огромна предпазливост Съни тръгна надолу по една стара пътека, която водеше към сградата на мината. Но не отиде чак до там. Спря при една голяма скала, откъдето виждаше ясно железопътната линия и натоварените вагони. Съни се изкачи по нея и се притаи така, че да остане незабелязана, дори и ако Прайс реши да погледне нагоре.

Той вече бе там. Сърцето ѝ заби отривисто. Рамси. Издаваха го ръстът му, походката му. Тя го бе наблюдавала достатъчно по време на представленията. Сърцето ѝ се мятеше в гърдите. Устата ѝ пресъхна, а дланите ѝ се навлажниха. Беше близо, достатъчно близо, за да може да види профила, който познаваше като своя собствен, достатъчно близо, за да долови блясъка на златистите очи в тъмното, достатъчно близо, за да изпита същото свиване на стомаха, както когато го гледаше или срещаше погледа му.

Ръцете му стиснаха лоста на спирачката. Сигурно щеше да се вдигне голям шум при нейното освобождаване, но трябваше да поеме този риск. Пазачите бяха изпразнили бутилка червено и само земетресение можеше да ги събуди. Със стиснати зъби натисна лоста.

Беше много затегнат. Пригответи се да дръпне по-силно, но се отказа и бръкна за ножа, който Били му бе дал. Отначало трябваше да среже тежките въжета, с които сандъците бяха завързани за платформите.

Остави лоста за известно време, определи кои бяха главните въжета и ги преряза с острието. Когато и последните нишки се разделиха, Прайс усети как тежките сандъци малко се поразмърдаха, но после спряха. Той премина към втория вагон и се зае с неговите осигурителни въжета. Но изведнъж спря.

Косата му настръхна. Наблизо имаше някой. Не пазачите. Някой, когото той познаваше. Това бе по-скоро инстинктивно усещане, защото не беше чул и видял никого. Но вътрешното му чувство, скрито дълбоко в него, сега подсказваше смъртна опасност.

— Били — пошепна той. — Ти ли си? — Реши, че Делос бе убедил Били да го последва до мината.

Отговор нямаше, но тишината не го успокои. Очите му, сякаш привлечени от невидима нишка, се спряха на голямата скала край линията. Помисли, че е доловил някакво движение, сянка, женска сянка се бе открила за миг върху тъмния фон на скалата.

По дяволите! По дяволите тази жена! Защо трябваше точно в този момент да изникне в съзнанието му. Не беше време да мисли за нея и за смисъла на това видение. По-късно щеше да му дойде времето и за това. Когато всичко свърши, той пак щеше да тръгне да я търси, да търси своята дама в червено.

Като си отдъхна, Прайс продължи работата си с въжетата, прерязвайки бързо тези, които крепяха товара на втория вагон. После като дебнеща котка се помъкна обратно до първия вагон и поднови усилията си по освобождаването на блокираната спирачка. Каквото и да бе видял, не беше от значение. Шестото му чувство го убеди в това и той му се довери. Сигурно беше Били или някой, който му симпатизираше в това, което се канеше да направи, някой, който бе там, за да подсигури неговата безопасност. Ако беше враг, досега щеше да го е пронизал с куршума си. Прайс очевидно се готвеше да повреди минната собственост.

Натисна с цялата си тежест лоста, той изскърца, после се освободи със стоманено стържение и първата платформа бавно потегли надолу по релсите. Втората бе освободена още по-лесно и последва първата с още по-голяма скорост. Прайс си помисли, че може да я

настигне и да се сблъска с нея. Двете платформи набраха достатъчно голяма скорост, за да могат да прелетят над ограничителите в края на линията, и точно това бе неговата цел. Облегнат на скалата, той гледа няколко секунди, после хукна да бяга. Пияни или не, пазачите щяха да си помислят, че наистина има земетресение, когато двете платформи полетят в пропастта.

След малко той намери коня си. Подкара бързо, сякаш се спасяваше от невидими преследвачи.

Рано сутринта, преди Прайс да се бе събудил, в ранчото бе донесена следната бележка:

„Мистър Рамси,

Притежавам нещо лично ваше, което бих искала да ви върна. Моля ви да се срещнем в салона за чай на хотел «Луиза» в четири часа следобед“.

— Кой я донесе? — попита Делос.

— Едно пиколо от хотела — отговори Били, като размахваше под носа си синия парфюмиран лист. — Дал му го е служителят на рецепцията, така че не знаеше кой е подателят. Питам го. — Той се усмихна. — Добре мирише.

— Дай ми я, Били. — Прайс, свежо обръснат и наслаждаващ се на закуската, приготвена от икономката на Били, издърпа бележката от ръката на приятеля си. — Това си е моя работа.

Усмивката на Били стана още по-широка. Наистина си беше негова работа. Но все пак, що за живот е това, да не можеш да ядосаш приятелите си? При това имаше чувството, че Прайс още не вярва, че не той го бе следил миналата нощ.

— Престани да се заяждаш — каза Били рязко. — Не съм бил подире ти миналата нощ.

— Но все пак имаше някой там — отвърна Прайс.

— Остави това. Работата имаше благополучен изход. Ако някой те беше видял, щяха вече да са по следите ни. — Делос, с кръгове под очите от безсънните часове и тревоги през изминалата нощ, изтърси пепелта от пурата си върху студената плоча на камината. Той се радваше, че работата бе свършена и можеха през следващите дни да се

занимават с не толкова опасни неща. Посочи с пурата към бележката, която Прайс държеше. — Не знаех, че си установил толкова тесни връзки с жена в Уолис.

— Не съм. — Прайс остави малката масичка, приготвена за него, и се приближи до прозореца, за да разгледа по-ясно бележката. Все още не бе убеден в това, че не Били го беше проследил до мината, както каза Делос. А той щеше да бъде благодарен, ако разбереше, че може да разчита на Били.

Прайс отпусна едрото си тяло върху стола, покрит с кожа. Били наля по чаша питие на раздяла, а също и в чест на успеха на Прайс при визитата му в мината. Ако слуховете от града се потвърдяха дори и наполовина, откриването на мината бе забавено дотогава, докато оборудването не бъде извадено и превозено отново. А това нямаше да бъде лесно. Лорд трябваше да наеме мулета за издърпването на тежките сандъци, а закъснението на работите щеше да даде възможност на Прайс и приятелите му да раздрусат Лорд по въпроса за правата над мината.

А това, Прайс почука синия лист върху облегалката на креслото, може би нямаше нищо общо с действията му през изминалата нощ. Или може би имаше? Може би някой благодарен гражданин бе дочул за премеждието на мината и подозираше как бе станало всичко. Не. Той поклати глава и отново прочете бележката. Не ставаше и дума за това. Говореше се за връщане на нещо, което му принадлежи.

Намръщил вежди, той отново прочете написаното, но не научи нищо повече. Бележката нямаше подпис и колкото и да се напругаше, не можеше да се сети за някоя жена в Уолис, която би могла да притежава негова лична вещ. Именно в Уолис се бе пазил от всякакви запознанства.

Все още чудейки се кой ли е авторът на бележката, той доближи листа до носа си. Парфюмът бе интригуващ, ароматът му напомняше дивите цветя, които цъфтяха през пролетта по полянките на Оукнел.

Имаше чувството, че се досеща коя беше жената, която би си избрала такъв лек аромат. Чудеше се дали си струваше да провери правотата на догадките си.

— Ще отидеш ли в града? — попита Били, подавайки му чаша уиски.

Прайс кимна, чукна се с Били и с Делос, после и тримата изпразниха едновременно чашите си. В пълно мълчание трите чаши бяха поставени на перваза на прозореца. И тримата бяха на мнение, че нищо повече не може да бъде казано за нощната акция. Прайс стана, взе си шапката и се насочи към вратата. Били се усмихна с разбиране.

Делос тръгна след него.

— Ще дойда с теб — каза той, а очите му мигаха неспокойно, както винаги, когато бе разтревожен от нещо. — Не мисля, че е безопасно да яздиш сам. Освен това имам чувството, че мис Пек от Мисури може да те е проследила дотук. Сигурно у нея си оставил няколко лични вещи. — Той се засмя. — Включително и предложението за женитба.

— Върви по дяволите, Делос. — Прайс спря за малко, пхна писмото в джоба на ризата и си сложи шапката. — Не започвай отново. Нали ти казах, че не аз, а тя направи предложение.

— Само че на брат ти.

Прайс погледна Делос с предупреждаващ поглед, който ясно му даде да разбере, че не е желана компания при пътуването до Уолис. Той се потупа по джоба.

— Това не е почеркът на вярната Пенелопа. Никога не съм виждал този почерк. — Той изръмжа и тръгна, като остави Били и Делос да се споглеждат помежду си. — Освен това, Делос — добави той, преди да тръшне вратата зад себе си, — всичко друго е за предпочитане пред възможността за прекарване на следобеда в твоята компания.

ГЛАВА 5

Хотел „Луиза“ беше построен в чест на някаква жена. Боядисан в яркочервено, с внушителен портал на входа и бели капаци на прозорците, той изглеждаше много внушително. Прайс докосна шапката си в поздрав към няколкото гости, които срещна на портала, после премина през две врати с овални стъкла.

Салонът за чай бе малък, с дървена ламперия и врата към хола на хотела. Върху всяка от дузината масички с колосани покривки имаше малки кристални вази с букетчета виолетки. Дамите от Уолис бяха основните посетители в салона за чай на хотел „Луиза“, но днес те не бяха много. Прайс се поспря на вратата, за да види колко е часът, и по навик бръкна за часовника си, преди да си припомни, че го беше загубил.

Погледна назад към хола и се увери, че бе пристигнал половин час по-рано. Въздъхна с облекчение. Предпочиташе да пристига винаги пръв. Не му дойде на ум да влезе в салона и да се опита да определи коя от посетителките беше тази, с която трябваше да се срещне. Но за това се досети мисис Бета Уейли, собственичката с посребрена коса. Тя огледа подредените маси и подносите за чай в дъното на салона, и бързо се отправи към него.

— Мистър Рамси, нали? — попита жената, макар че ни най-малко не се съмняваше в неговата самоличност. — Какво удоволствие е да ви видим в „Луиза“.

— О, благодаря, мадам. — С учтива усмивка и без никакво желание да се разправя с още една обожателка, Прайс се огледа за маса, откъдето да вижда вратата. Избра си място с гръб към стената и по такъв начин никой не можеше да влезе, без да го види. Нека изпращачът на поканата дойде при него.

— Да ви донеса ли нещо още сега, или ще предпочетете да изчакате компанията си? — попита нерешително мисис Уейли, като се досети, че Прайс Рамси не беше дошъл в царството на дамите да пие чай сам.

Той ѝ отвърна с усмивка, от която по бледите ѝ бузи изби червенина:

— Не, мадам. Ще чакам, тъ-тъ... — Изведнъж той спря. Тъкмо щеше да произнесе „една млада дама“, когато си помисли, че няма основания за подобно предположение, освен синия парфюмиран лист с аромат на горски цветя. Представата му за подателя можеше да бъде погрешна. Жената, която бе изпратила бележката, би могла да бъде и с посивели коси, и с дълги зъби, като тези на мисис Уейли. — ... Приятел — довърши той.

Мисис Уейли кимна с разбиране и го остави, твърдо колосаните ѝ поли зашумяха при стъпките ѝ.

Прайс пхна краката си под покривката от дамаска, дълга до пода, и се облегна назад в желанието си да се настани удобно върху стола от черешово дърво, който бе твърде нисък и неудобен за неговия висок ръст. Насади се като лисица в кокошарник, започна да изучава всяко ново лице, което се появяваше в салона. Получи няколко усмивки и поздравления, но за съжаление никой не се приближи към неговата маса.

Времето минаваше, дамите, които бе заварил в салона при идването си, си тръгнаха, но никой така и не дойде при него. Дали беше станал жертва на измама? Или личността, която бе изпратила бележката, може би беше получила сърдечен припадък? Прайс вече мислеше да си тръгва, сигурен, че бе чакал вече много повече от половин час, когато гласец, нежен като полъх на вятъра, изрече неговото име.

— Мистър Рамси. Извинявайте за закъснението.

Прайс скочи, като едва не събори стола си, навиците му на джентълмен подействаха автоматично. Светкавично се изправи на крака и кимна на една дама с рокля от пурпурночервен копринен сатен, гарнирана с черни панделки. На главата си имаше шапка с панделка и толкова широка периферия, че макар и наведен над нея, той не успя да види лицето ѝ.

— О, мадам, изненадахте ме — каза той и се огледа наоколо. Как беше влязла? Не можа да се сдържи да не изрази изумление: — Надявам се, че не сте били тук дълго време.

— Простете ми. — Тя така премести шапката си, че периферията ѝ вече не скриваше, а очертаваше лицето ѝ като в рамка. — Мисис

Уейли бе така любезна да ме пусне да вляза през служебния вход. Страхувам се, че закъснях ужасно.

Той почти не схвана обяснението й. Само един поглед към нея бе достатъчен, за да го накара да престане да се учудва как беше влязла, без да я забележи.

— Вие!!! — Беше сънувал това лице, бе допълвал неизвестните за него черти с въображението си, а сега, без никакво предупреждение, тя застана пред него. Гласът му пресипна, нещо, което рядко се случваше на Прайс Рамси. Беше човек, който рядко губеше присъствие на духа дори в неочаквани положения, но сега седеше тук с топка в гърлото като смутен ученик. Опита се да преглътне и усети, че бузите му, които никога неменяха цвета си, пламнаха. Той все още не вярваше, че наистина това е тя. — Вие? — повтори той почти шепнешком. — Дамата в червено.

— Значи си спомняте за мен. — Тя безшумно се приближи до масата.

— Дали си спомням? — Очите му се впиха в нейните. Те бяха дълбоки, със студен звезден блясък, но въпреки това по тялото му се разля топлина. Испита нужда да съблече палтото си и да отпусне връзката си, за да се отърве от горещата вълна, която не го напускаше. Но вместо това остана тих и спокоен, изгаряйки вътрешно, възхитен от нея, както бе всеки път, когато я виждаше отдалеч. Докато тя не махна неспокойно с ръка, облечена в ръкавица, не си даде сметка, че и двамата продължаваха да стоят изправени наред салона. Със забързани движения премести към нея един стол и й помогна да седне. Езикът му отново придоби способността да говори. — Бих казах, че вие сте най-незабравимата жена, която някога съм срещал.

— Така ли? — Погледът й стана твърд, тя скри ръце в скута си. Изглежда, бе поласкана, или поне той си помисли така, съдейки по слабата усмивка на устните й.

Прайс се отпусна на стола си все още невярващ, че жената на масата пред него е същата фея в червено. Не знаеше откъде да започне.

— Наистина — каза той, приемайки усмивката й като окуражаване. Тя подежда възстановяващо на самочувствието му, което се бе изпарило в началото, когато разбра коя беше дамата. — Незабравима сте. Смущаващо чудесна — продължи той и гласът му отново се успокои.

— Ласкаете ме, мистър Рамси.

— Казвам безспорна истина — закле се той. Не беше изобщо срамежлив. Колкото и да бе смущаваща жената, това не можеше да бъде за дълго. Той познаваше жените и знаеше, че едва ли има такава, която да не пожелае да поговори за себе си при удобен случай. Имаше намерение да ѝ даде такава възможност. За този следобед и за вечерта нямаше ангажименти. Беше на нейно разположение, което при добро желание би могло да се каже и от нейна страна. Повече от всякога желаше да получи отговор на всичките си досегашни въпроси, да научи всичко за живота ѝ. Тази особена жена бе може би изключение, каквото не бе срещал досега. Той започна: — Искам още в началото да ви задам хиляди въпроси — каза той нежно и умолително. — Първо, как се казвате?

Съни беше очаквала това да бъде първият му въпрос. Бе проиграла срещата си с него в хотелската стая и обмислила възможните отговори. Ненавиждаше лъжата, така че беше се подготвила да отговаря искрено, без обаче да разкрива коя е и защо се бе появила пред очите му.

— Името ми е Огюста — отговори тя, като внимаваше това да звучи достатъчно убедително. — Огюста Харлоу. — Ако желаете, можете да ме наричате Гюсти.

— Гюсти? — Той смутено я погледна. — Не ми харесва.

Съни леко се усмихна.

— Тогава ме наричайте Огюста.

— Огюста. — Прайс се поколеба, после бавно повтори името ѝ на ум. Огюста? Гюсти? Какво ли бяха мислили нейните родители? Би трябвало да ѝ дадат по-елегантно име, поне по-благозвучно. Но щом беше Огюста, той трябваше да използва това по най-добрия начин. Бе взел отново водачеството в ръцете си и трябваше да доведе жената там, където искаше. Златистите му очи проблеснаха. — Щом е ваше, това име е чудесно — каза той.

Съни се усмихна унесено, но червените петна по бузите ѝ бяха многозначителни. Успяваше и искреността да прилага в своя полза. Той не хареса името ѝ, но това, което каза, бе хубаво. Самата тя никога не се бе безпокоила за името си. Още не бе решила как да реагира, и добре че точно в този момент мисис Уейли ги прекъсна, за да вземе

поръчката им. Когато съдържателката се отдалечи, той вече бе готов да говорят за други неща.

— Защо сте тук? — попита той.

Съни разбра какво имаше предвид, но си бе съставила собствен сценарий за срещата.

— А дали е възможно — попита тя, като замислено сложи пръст на бузата си — да ограничим въпросите до един на ден?

Тъмните вежди на Прайс се издигнаха от изненада. Беше се подготвил да изслуша едва ли не изповед от нея, поток от сведения за това коя е и защо го следва от град на град. Дори едно открито признание в любов не би го изненадало. Но това, което чу, бе съвсем неочаквано. Той обмисли нейното предложение и намери, че му харесва. Разсмя се от сърце.

— В такъв случай това предполага много дълго запознанство.

Съни облиза устни.

— Може би е така.

— Може би? — Той измуча при нейния отговор. Не беше сигурен, че е разбрал. Неяснотите в техния разговор го объркваха, макар че не можеше да реши дали тази недоизказаност е от нейна страна или от негова, все още не може да повярва на нейното внезапно появяване. Очите ѝ гледаха чувствено и съблазняващо, както ако бе решила да го изиграе на всяка цена, но той долавяше в гласа ѝ някакво упорство, което го караше да се колебае. Забеляза също, че тя упорито държи ръцете си в полата. — Означава ли това, че ще останете известно време в Уолис? — предположи той.

Съни му хвърли закачлив поглед. Несигурността ѝ се изпари. Искаше да го държи на разстояние и бе успяла. Тя си отдъхна и разсеяно сложи едната си ръка на масата.

Прайс се усмихна и си помисли, че когато Огюста Харлоу установява правилата на играта, очевидно очаква те да бъдат спазвани.

— Добре. Ще се изразя по друг начин — каза той. — Бих искал да ви видя отново утре.

— Може и да стане, мистър Рамси...

— Прайс.

— Прайс. — Тя шепнешком повтори името му и със задоволство си пое дъх, защото той бе приел играта. Прайс обаче не реагира на нейния шепот. За него това означаваше, че още една от преградите

между тях е отстранена. Той посегна към ръката, която тя несъзнателно бе поставила на масата. Съни видя неговото движение и бързо я дръпна. Още не бе дошло времето за това. Не желаше да усети допира на пръстите му, дори и по най-невинния повод. Не още. — Може и да стане, Прайс. Ще ми бъде приятно — каза тя и събра треперещите си пръсти, да не би отново да се разсее. — Бихме могли да вечеряме тук утре вечер, например в осем часа.

— Осем часът е добре — съгласи се той, като си представи един дълъг ден, дълго чакане, докато дойде време да зададе следващия си въпрос. Но това не беше чак толкова лошо. Очакването правеше апетита по-силен, а яденето по-желано.

А Огюста Харлоу бе съблазнителна жена, жена, която трябваше да бъде покорявана постепенно. Всичко в нея бе интригуващо — тихият глас, дълбоките зелени очи, начинът, по който се появяваше като че ли отникъде и внезапно изчезваше. Начинът, по който изглеждаше едновременно палава и кротка. Усмивката му стана поширока. Тук, в Уолис, нямаше да му избяга. Познаваше града и в него нямаше потайни места, където би могла да се скрие, такива, в които той не би се сетил да погледне.

Мисис Уейли донесе чай и торта, както бяха поръчали. Огюста наля и на двамата. Държеше се с увереност и благородство на госпожица, възпитана в някой колеж на източните щати. Но тъкмо когато у него се оформи това впечатление, последвалият огнен блясък на зелените очи го накара да се усъмни в предположението си. Нещо не съвпадале. Не можеше едновременно да я гледа и да я преценява. Това дяволски го предизвикваше да се учудва на всичко. Привличане, страстен копнеж, любопитство — едно от тях или комбинация от трите — го завладя неудържимо. Как една жена можеше да го гледа по този начин и в същото време да не желае дори да му подаде ръка? Прайс трябваше да оцени отново цялата ситуация. Чудеше се дали щеше да издържи изчакването, или ще експлодира под напора на въпросите, които занимаваха съзнанието му.

Как го беше открила? И защо? Откъде беше дошла? Защо миналия път бе побягнала от него? Какво искаше? Имаше и други въпроси, на които не можеше да си отговори с думи, въпроси, които изискваха телесно сближаване, обединяване на желанията.

Прайс се размърда на стола, свитото му тяло се бе схванало. Наоколо се разнасяше аромат на горски цветя. Желаше да разбере много неща за дамата, но не искаше да направи нещо, с което да развали магията.

— Радвам се, че се отзовахте на поканата ми — каза тя, когато допиха чая. — Не бях сигурна, че ще дойдете.

Прайс я погледна със съмнение. Цели десет минути или повече не бе продумала нито дума, нито пък той. Това мълчание се добави към другите неща, които увеличаваха интереса му към нея.

— Една бележка от дама, но без подпис. Една тайна. Мисля, че сте били сигурна, че ще дойда.

— Съвсем не, само се надявах да стане така — тихо каза Съни, а в същото време кръвта ѝ бурно потече във вените ѝ от страх, да не би да преиграе. — Бях сигурна поне, че ако не дойдете — ще съжалявате. — Тя бавно положи маншона си на масата, отвори го и измъкна нещо, загънато в парче бяла коприна. Под учудения поглед на Прайс постави малкото пакетче пред него. — Отворете го.

Прайс се подчини и разви коприната. Извади блестящ златен диск. Изразът на лицето му се промени от най-обикновена радост до силно смущение.

— Часовникът ми. — Той го взе в ръка, повъртя го, за да се увери в това, че по тегло и усещане е същият както преди, отвори капачето и видя, че е в чудесна форма. — Но как... — започна той, но се спря, гледайки я в недоумение, и пренебрегвайки тяхната уговорка, продължи: — Как, по дяволите, се е оказал у вас?

— Отговорът — друг път — каза Съни и стана бързо и мълчаливо от стола, после се отдалечи на разстояние, където голямата му лапа, все още стискаща часовника, не би могла да я задържи. — Ще ви кажа друг път, а сега трябва да вървя.

Тя като че ли отплува в далечината, докато Прайс седеше с отворена уста, с часовника на дядо си в ръка. Вече знаеше нещо за жената в червено, но това добави много повече въпроси към досегашните.

Съни изчезна, преди той да съобрази, че би могъл да я спре, и единственото, което му оставаше, бе да си даде сметка, че доброволно се бе включил в нейната странна игра. Не искаше тя да се развали или да приключи много бързо. Печалбите бяха много големи, повече от

часовника талисман в ръката му, и колкото и важен да бе той за него, вече не беше така значителен, както участието му в играта на Огюста Харлоу.

Вместо да хукне след нея, той прибра часовника и докато чакаше да плати на мисис Уейли, веднъж или два пъти докосна джоба си с ръка, за да се убеди, че е там.

Дяволски интересна беше тази дама в червено. Дяволски интересна, независимо от цвета на роклята, защото очите ѝ оставаха същите като тайната, която я обгръщаше. Вълнуващи. Стисна очи за малко, за да се опита да си представи лицето ѝ, и установи, че то се бе запечатало в паметта му.

Малко след това Прайс напусна хотел „Луиза“ с усмивка, не толкова тъжна, колкото замислена. Как ли щеше да реагира Делос, когато му разкаже за срещата си с Огюста Харлоу. От друга страна, как ли щеше да се чувства самият той.

С пламтящо лице и разтуптяно сърце Съни се изкачи по стълбите към стаята си. Просто възбуда, каза си тя. Най-обикновена възбуда, която можеше да сполети всеки, който би се опитал да действа като нея. Близостта на Прайс Рамси нямаше нищо общо с хазарта на преследването, което тя бе предприела. Когато му даваше часовника, толкова се страхуваше да не би веднага да се досети как го бе загубил и да прозре коя беше тя. Но той не го бе направил.

Дори не я бе последвал, за нейно успокоение, но за да се убеди все пак в това, пред вратата на стаята си тя се обърна и се огледа. После влезе, свали шапката си и се хвърли на леглото. Май че се оказа лесен за предвиждане, помисли тя, докато сваляше черните ръкавици от еленова кожа, и небрежно ги захвърли в чекмеджето на скрина. Прогнозируем... и влудяващ.

Спомни си как я бе гледал в салона за чай, как уж разбирацията му поглед се бе сменил с изумление, когато отказа да отговаря на въпросите му. Бе свикнал всичките му приятелки да се прекланят пред него, за да му угодят. Съни се изчерви при тази мисъл. Несъмнено точно това правеха другите жени.

С усмивка тя погали ръката, която Рамси почти бе докоснал. Слава богу, че успя да избегне това. Надяваше се, че и по-нататък

щеше да отбягва по-близък контакт. Трябваше да го принуди да играе играта, която тя бе наложила, а това означаваше да го остави да я убеждава, и то все безуспешно, докато попадне в капана ѝ.

В капан, покрит с блестяща мрежа, като паяжината на паяк. Усмивката ѝ се превърна в студена гримаса. О, тя ще продължи връзката с Рамси. Налагаше се. Може би щеше да му позволи и целувка, колкото и да ѝ бъде неприятна, но целта си заслужаваше такава саможертва.

Въздишка на нетърпение се отдели от устните ѝ, когато се тръшна съвсем не като дама на стола пред огледалото и се загледа неодобрително в отражението си. Дали Бланш би харесала косата ѝ, накъдрена и вдигната нагоре по последна мода? Изглеждаше хубава и мила, като момиче, изпълнено с надежди, на съботните вечерни танци.

Обърна глава надясно, после наляво. Хубава? Изпълнена с надежди? Не беше привично за нея да бъде като всяка друга жена, бленуваща за мъжко внимание. От такова нещо Съни не се нуждаеше, а не го и желаше. Нервно започна да изважда фибите от косата си. Когато напълно я освободи, сплете набързо една-единствена плетка и я завърза с парче канап.

Почувства се по-удобно, но кой знае защо продължи да мисли за това как без малко Прайс Рамси щеше да я улови за ръката. Сигурно с всички започваше така — с нежно докосване. Представи си го как винаги успява при жена, по-точно при жените, защото винаги ставаше дума за много жени, щом той беше замесен. Как го правеше? С хващане за ръката, с погледа на тези топли очи. С целувка. После прегръдка и тогава...

Съни потръпна, забеляза учестеното си дишане и странното възбуждане, което се надигна и полази по гърба ѝ. Веждите ѝ се вдигнаха, юмруците ѝ се свиха.

Страшно ядосана, обърса потните си длани в червената рокля, без да мисли, че може да я повреди.

„Да го вземат дяволите“ — каза си тя и обърна гръб на огледалото и на топлото излъчване на собствените си очи, което бе доловила в него.

И по дяволите всичко, ако тя не освободи света от номерата на Прайс Рамси. Щом той беше способен да я накара да се чувства така,

нея, която дори не го харесваше, колко опасен ли всъщност беше за жените, които го желаеха.

С горчива усмивка Съни се изправи и започна да се разсъблича. Развърза прилепната рокля, която бе купила специално за срещата с Рамси. Махна корсета, който бе по-притеснителен, и започна да си вее с него.

Когато разгорещеното ѝ лице се охлади, захвърли корсета настрана и се намъкна в удобните дънки и карирана риза. Преобличането свърши добра работа. Усети увереност, увереност в това, че щеше да успее да се справи с Рамси, без да ѝ се налага да изпитва отново онова усещане — усещането на слаба жена.

Ядът ѝ изригна отново. Съни завърза на кръста си колана с пистолета. Дявол да го вземе. Тя не беше жена. Или — не преди всичко и завинаги. Тя беше детектив, а Прайс Рамси трябваше да бъде проследен. Беше се заела със събирането на доказателства срещу него и със залавянето му.

Половината от работата бе свършена достатъчно лесно, документирана и подвързана в кожения куфар под леглото. Щеше да изпрати документите на Лорд. Прайс Рамси се мислеше за мъж, пред когото нито една жена не може да устои. След седмици наблюдение тя знаеше, че това е самата истина.

Видя го как съблазняваше поне по една жена във всеки град, където минаваше рекламното представление. Това я убеди, че бе избрала най-подходящия начин да го отвлече от Уолис и партньорите му без подозрения, от негова страна или от страна на другите. Точно жена трябваше да стане причина за неговото падение. Сигурно ще трябва да подчертае това на Лорд, когато му го доведе.

Какво точно бе казал Лорд за него? Не съвсем обикновен престъпник. Ум вместо насилие. Може би, но скоро щеше да си намери майстора. Тя знаеше как да обърка мисленето му и щеше да направи втората стъпка в тази посока утре вечер, в осем. Позвъни с решението да вечеря в стаята си. Беше се уговорила да оставят подносите до вратата, без да отваря. Нямаше желание да навлича отново оная глупава рокля заради някого си, а от друга страна, имаше опасност да се срещне очи в очи с Рамси в този си вид. Сега вече нямаше да има такъв късмет като миналия път.

Колкото по-далеч отиваха нещата, толкова по-лесно можеха да се провалят. Може би от тук Рамси бе хукнал при приятелите си да им разкаже за невзрачната жена, която му бе изпратила покана за среща. Човек с неговия ум би могъл да се досети, че тя има специални причини да го следва из цяла Калифорния и да върви по стъпките му.

Прайс подаде часовника си на Делос.

— Това е било у нея? Твоят часовник? У тази Огюста Харлоу? Твоята „дама в червено“? — Делос потъркваше брадата си, действие, за което Прайс отдавна бе решил, че, изглежда, улеснява процесите на мислене в главата на партньора му. — Много изненадващо. Сигурно те е видяла как си го изтървал и го е прибрала, или пък е забелязала, че в джоба ти бърка крадец и го е купила от него. Най-удивителното е, че си е направила всичкия този труд, само и само да се срещне с теб, докато би постигнала същото с едно обикновено обаждане. Не е много умна, тази твоя „дама в червено“.

Прайс посегна и си взе часовника обратно, пхна го в специалното малко джобче на жълтата си сатенена жилетка.

— Е, Делос. Очаквах повече от тебе. Нали се имаш за експерт по човешката душа. Кажи, в какво се състои играта й?

— Това е твоя работа, приятелю мой — усмихна се Делос. — Ти си замесен в играта. А щом има игра, трябва да има победител и победен, а също и някаква цена за победата. Ти от коя страна ще бъдеш?

Прайс прекоси стаята, после се обърна и тръгна обратно.

— Не съм сигурен дали си струва да играя много дълго.

Рунтавите вежди на Делос се повдигнаха. Не му харесваше прекалената заинтересованост на Прайс към тази Харлоу, но поне сега знаеше, че не еликсирът бе станал причина за смущението на момчето.

— Послушай съвета ми — започна той настоятелно. — Не се включвай в играта. Откажи се от уговорката за вечеря. Изпрати писмо с извинение.

Прайс му хвърли такъв поглед, с който можеше да събори кон на земята.

— Сигурен съм, че няма да го направя, по дяволите.

— Нямахте нужда да ми го казваш — сухо отвърна Делос. — Но не забравяй, че съм те предупредил. Всичко сочи неприятности. Тази жена преследва нещо и логическото заключение е, че това си ти.

Били се засмя.

— Ако става дума за това, много вероятно е тя да спечели. Погледни го, Делос. Започнал е да се топи като восъчна свещ.

Прайс се спря и му хвърли заплашителен поглед.

— И аз виждам това — отговори Делос. — И сигурно ще трябва да го гасим. Имам чувството, че Огюста Харлоу си има цяла кутия кибритени клечки, за да го запалва отново.

— Ако това е така, с удоволствие ще се оставя в ръцете й — измърмори Прайс.

— Само че гледай от тебе да остане достатъчно, за да можем да си довършим работата. Не си изгубвай главата по тая жена, преди да сме се разправили с Лорд. И не забравяй, че самият той може би е вече по следите ти.

— Не съм забравил за Лорд. И ще доведе работата докрай. Но има още време, докато видим резултата. И аз възнамерявам да прекарам това време с...

— Ти си знаеш как и с кого — прекъсна го Били. — А ние пък ще продължим да правим това, с което обикновено се занимаваме. Делос ще си чете и ще разбърква странните си сиропи, аз ще работя на ранчото, а ти — ти ще сваляш жени.

— Една жена — поправи го Прайс, отправяйки се към вратата, и с това даде да се разбере, че тримата с Били и Делос вече са си казали каквото е имало за казване до този момент. — Една специална жена.

— Само едно нещо още — извика Делос след него.

Прайс се спря.

— Какво?

— Дръж наблизко кофа с вода.

ГЛАВА 6

Тъмнината скри недоволната гримаса на Прайс, той се наведе над потока и наплиска лицето си със студена вода. Спомни си подмятането на Делос от миналата вечер и си призна, че приятелят му май беше прав. Неговият плам се нуждаеше от охлаждане. Тази жена го бе подлудила така силно, че това бе много странно за него, като се има предвид, че въобще не беше я докосвал, ако не се смяташе краткият допир до лакътя ѝ, когато ѝ подаваше стола тази вечер. Може би причината за това бе, че Прайс не беше докосвал жена цяла седмица или дори повече.

По дяволите! Обикновено, когато се познаваше с някоя жена толкова време, колкото с Огюста, беше успявал да направи любов с нея поне два пъти. А в този случай не беше ясно дали изобщо можеше да си позволи да я пипне, без да разруши онова, което възникваше между тях.

Той избърса мокрите си вежди, после събра ръце в шепа и отпи жадно вода от потока.

— Добре — каза си той. — Щом ни трябва охлаждане, ще го получим.

— Не. — Съни подканващо му се усмихна от другата страна на двуколката. — По-добре свършвайте с водата и да се връщаме в хотела.

Съни си помисли, че всъщност през цялата вечер той се бе държал много прилично. Трябваше да му го признае. Маниерите му бяха безукорни. Откъдето и да идваше, сигурно се е занимавал и с нещо друго, освен да стреля в рекламното представление. Може би е бил черната овца на някое благородно семейство от Юга. Говореше като южняк. Може би войната бе причина за това той да загуби общественото си положение. Така се бе случило с много хора.

Съни тихо въздъхна и отклони очи от настоящия поглед на Прайс. Причините за неговото сегашно положение не бяха нейна грижа. Нямаше нужда да изпитва жалост към него или да съчинява извинения за действията му, само защото той знаеше как да се отнася

към жените като към дами. Повече от сигурно бе, че това бяха преструвки и че преди да се завърнат обратно, щеше да ѝ се наложи да го цапне по лицето или дори да се хване за пистолета, който бе под жартиерите ѝ.

Прайс се облегна на колелото на двуколката, която бе взел от Били, но не се качи все още. Над главата му звездите проблясваха като въртящи се сребърни дискове в синьо-черното небе. Имаше пълнолуние, въздухът беше топъл и той като че ли усети Огюста Харлоу, облечена в памучната тъмночервена рокля и отпусната в ръцете му. Сигурно си заслужаваше още един опит.

— Не ви ли харесва разходката на лунна светлина?

Този въпрос стресна Съни. Тя обичаше покоя на нощта, но предпочиташе да му се наслаждава сама. Нощите бяха подходящо време за обмисляне на нещата и съставяне на нови планове. Под светлината на звездите всичко изглеждаше не толкова сложно.

Колкото до Рамси, нямаше защо да се тревожи, че той ще продължи да смущава нейните чувства. Не би трябвала да чувства нищо тревожно, когато той я хващаше за ръката, за да ѝ помогне да се качи на двуколката. Трябваше да бъде спокойна, че нищо изнервящо нямаше да ѝ се случи. Рамси. Тя просто бе приела едно чувство за друго. Тази игра на дама не беше нищо друго, освен перманентно късане на нерви.

Съни погледна към небето и се наслади на кадифената му красота и тихото спокойствие. Ако можеше да повярва, че той има предвид единствено разходка, щеше да тръгне с него веднага. Танцът на луната върху водната повърхност, тихите нощни звуци на животни и насекоми, скрити в тъмнината, бяха потвърждение на деликатното му предложение.

Съни тайно се оципа по ръката, за да се отърси от глупавите си представи. Май беше прекалила със своята подозрителност към Рамси, но сигурно дрехите бяха тези, които я караха да приема така нещата. Дори простичката рокля с висока бяла яка и маншети бе също толкова лоша, колкото модерната копринена рокля, която Бланш ѝ бе подарила. Именно дрехите предопределяха нещата. При това роклите бяха скъпи. Ако трябваше да купува още, преди да успее да замъкне Рамси пред лицето на закона, нямаше да ѝ остане много от десетте хиляди долара.

Отгоре на това бе сигурна, че той си е наумил нещо повече от разходка. Тя бавно притвори очи, както бе виждала да правят момичетата на Бланш, за да подмамат клиентите на горния етаж. И веднага след това, подхранила надеждите му, тя ги попари изведнъж.

— Бих искала да мога — тихо каза тя. — Но е толкова късно. При това просто не мога. Трябва да свърша нещо в хотела. Наистина трябва да се върна, Прайс.

— Както желае дамата — отговори Прайс.

Разочарован, но все още далеч от мисълта да се откаже, той скочи на седалката, хвана поводите и подсвирна на конете да потеглят.

Какво, за бога, беше това, което трябваше да свърши в хотела по това време? Дано не е среща с някой друг. А защо пък не? Той се обърна, за да я запита, но си спомни, че няма право. Разрешен му беше само по един въпрос на ден, а това, което се въртеше в ума му — въпросът, който го вълнуваше през цялата вечер и по време на краткото пътуване до Огледалните езера — бе най-важното за него.

Бе много доволен, че тя се съгласи да се разходи с него. По време на вечерята стоеше мълчалива и почти не хапна нищо. Когато предложи да си тръгват, с нежелание се съгласи. Той бе вложил цялото си старание да я убеждава, но тя отказа да продължат разходката си край потока.

Той все още не знаеше какво да прави с нея и точно как да постъпи. Би могла да бъде и момиче от някой салон, което се преструва на дама или ученичка, играеща си на възрастна. Може би просто искаше да го закачи на въдицата си, както предположи Делос, и почти го бе постигнала. Не можеш да научиш много за друг човек, без да задаваш въпроси. А може би, помисли си той, беше свикнал с един особен вид леснодостъпни жени и бе загубил способността си да общува с другите. Не можеше да си даде сметка за собствените си инстинкти по отношение на нея. А вероятно бе загубил и способността си да общува с дами.

А тя беше дама, нали? Прайс бе повече от сигурен, че достойнството в очите ѝ, когато се спираха върху него, бе вътрешно присъщо качество на душата ѝ. Не би могла да се преструва. Неговите инстинкти, колкото и да бяха закърнели, подсказваха, че Огюста Харлоу не беше лека жена. И дявол да го вземе, ако можеше да каже кое предпочита. Тялото му настояваше за удовлетворение, и духът му

жадуваше за жена, с която би могъл да споделя мислите си, жена, която би могла да му даде повече от физиологическо удоволствие.

Той беше глупак. Нямаше никаква представа за нея. Не знаеше нищо, с изключение на името ѝ и това, че бе прекрасна. И още, че по някакъв начин неговият часовник бе попаднал у нея. Тя не беше се хвърлила на врата му като толкова много други жени. Жалко. С удоволствие би приел нейното внимание. Беше ѝ се усмихвал топло, достатъчно топло, за да накара очите си да изглеждат като разтопено злато под светлината на хотелските фенери.

Съни се благославяше, че успя да издържи на тези погледи. Тя се усмихна насърчително, когато стигнаха до хотела и той спря двуколката.

— Вие показате изненадващо търпение, Прайс. — Тя наистина си мислеше така. Той не бе направил нито едно движение и не бе запитал нищо. Беше се показал много по-тактичен, отколкото можеше да се предполага.

Прайс се усмихна.

— Страхувах се да не изчезнете, ако започна да задавам въпроси. Искях да предотвратя това, каквото и да ми струва. Ето защо все още не съм задал днешния си въпрос.

Той скочи на земята и заобиколи двуколката, за да ѝ предложи помощта си. Усети нейната лекота, и когато краката ѝ вече бяха стъпили на земята, продължи да я държи за ръката. Пръстите му нежно галеха кожата ѝ, погледът му бе нежен и подканващ. Това я трогна, независимо от собственото ѝ решение да не вярва на обещанията, изразени в погледа му.

Съни потръпна и сведе очи. Пръстите му бяха топли, топлината от тялото му я обхвана цялата. Докосването му като огън я прониза, още повече, че беше неочаквано. Хареса ѝ това усещане, толкова много ѝ хареса, че му се поддаде с удоволствие. Но все пак преди изцяло да се остави на силата, преди да се разтвори в нея, я обзе някаква паника и тя осъзна, че трябва да се отдалечи от него, да дръпне ръката си. Но не посмя да го направи. Беше толкова близо до изпълнението на плана си, че не можеше да позволи на някакво докосване да провали всичко.

Вместо това тя се стегна вътрешно и се овладя. Вдигна глава и го погледна твърдо в очите.

— Надявам се, че вашият въпрос предполага кратък отговор — сухо каза тя. — Както вече ви обясних, аз...

— Имате нещо да свършите. Помня. — Той беше доловил нейното потръпване и бе доволен, че то бе причинено от неговия мимолетен допир. Бе започнал да се страхува, че тя е направена от желязо, но явно не беше така. Тя си беше просто жена, сдържана, но тази сдържаност можеше да се стопи от достатъчно топлина.

— Да — отговори тя и в гласа ѝ прозвуча отново някаква тревога.

Той продължаваше да я държи. Сега вдигна другата си ръка и я докосна по бузата, пръстите му проследиха извивката ѝ. Краката ѝ се подкосиха и дъхът ѝ спря от внезапно обхваналата я възбуда. В нея започна да блика някаква топлина, толкова силна, че сигурно прозираше през всяка пора на кожата ѝ.

Помисли си, че сигурно ще се опита да я целуне. Устните ѝ се полуотвориха в очакване, макар че разумът ѝ панически ѝ припомняше опасността от такава интимност. Но до устните ѝ достигна само неговото дишане.

Напрежението малко понамаля. Ръката, която я бе погалила по бузата, падна на рамото ѝ и тя се усети обхваната от две здрави ръце. Силните му пръсти сигурно вече бяха оставили следи върху кожата ѝ и през тях отново започна да я изпълва топлина.

— Може би вашата работа ще отнеме само една минута — каза той, а лицето му бе заплашително близо до нейното, горещият дъх отново докосна устните ѝ. — Най-много две минути, ако имам късмет.

Той знаеше. Знаеше какво ѝ причинява. Съни, вбесена на него и на себе си, неуверено отстъпи крачка назад. Ръцете му паднаха безпомощно встрани. Тя едва се усмихна и усети, че вътрешният огън угасна толкова бързо, колкото внезапно я бе и обхванал. Все още обвиняваше него за това. Ще трябва да си получи заслуженото за това толкова фамилиарно отношение. И утре по това време вече нямаше да се смята за човек с късмет.

— Какъв е въпросът ви, Прайс? — попита тя кратко.

Прайс я погледна озадачен. Тя като че ли бързаше да се отърве от него, а преди малко той бе почти сигурен, че щеше да получи целувка, ако бе настоял. Съжали, че не беше използвал възможността за това.

Отде да знае кога, и дали изобщо щеше да има отново такава възможност.

Слабото треперене, която бе доловил преди малко, беше първото пропукване в нейната защитна броня, но той все още не знаеше как да се държи с нея. Страхуваше се да не я отблъсне и тя да изчезне завинаги. Не би могъл да понесе това. Все още искаше да разбере толкова много неща за нея.

Той въздъхна, повдигна шапката и разроши косата си, после отново сложи шапката на главата си. Може би не трябваше да я задържа. Стараеше да постъпва като джентълмен. И тя беше забелязала това. Очите ѝ го гледаха студено и нетърпеливо.

Той не продължи да я убеждава. Трябваше да зададе въпроса си, ежедневната му порция опознаване на тази странна жена. Имаше достатъчно богат избор. Реши да зададе такъв въпрос, който би могъл да отреже изцяло всичко, което бе възникнало между него и Огюста Харлоу. Заговори тихо и бавно, с желание да удължи момента, прекаран заедно с нея. Освен това, от отговора ѝ щяха да зависят много неща.

— Какво искате от мене, Огюста?

Отговорът ѝ дойде толкова бързо, сякаш бе прочела мислите му.

— Нищо конкретно — прошепна тя. — Искам ви такъв, какъвто сте, целия. Вас. И всичко от вас. — В очите ѝ блесна такова силно чувство, което той прецени като надежда. Шепотът ѝ стана още по-тих. — Желая ви по начин, който никога не сте предполагали.

Прониза го желание, силно и остро като нажежено острие. И всичко, което бе решил по отношение на нея, отлетя далеч. Тя не беше надута и невинна; бе жена от плът и кръв, която знаеше какво иска и щеше да стигне далече, колкото трябва, за да го постигне.

По-късно, когато си припомняше този момент, не можеше да намери обяснение за своето дълго мълчание след тези думи. Може би това се дължеше на внезапното отчаяние, че и тя бе като всички останали жени и желаше Прайс Рамси заради предизвикателните му дрехи и голяма известност с точната, безсмислена стрелба по представленията.

Беше се оставил на въображението си да го убеди, че „дамата в червено“ е нещо повече, че притежава силата да го освободи от миналото му, за да се устреми отново към мечтите си от младежките

години. Сега виждаше, че тя с нищо не се отличаваше от другите жени, с които прекарваше по една нощ в леглото и ги забравяше най-много след седмица.

Още веднъж колебанието му го накара да постъпи непривично за себе си. Вместо да я вземе в обятията си и между целувките да ѝ каже, че желанието му съвпада с нейното, той се дръпна назад, вцепенен и неспособен да направи нищо. Но за времето, което му бе необходимо да се съвземе и отново да се насочи към нея, тя успя да го заобиколи и да тръгне към вратата на хотела. Като я гледаше да се отдалечава, той си помисли, че тя изглежда все така хубава и предизвикателна, както когато я видя за пръв път.

Последва я. Ако някаква част от него изпитваше съжаление, това не беше тялото му. Апетитът му по отношение на тази жена стана толкова огромен, че в главата му нямаше друга мисъл, освен тази да я притежава. Нека си бъде каквато иска, но да му позволи да я опознае изцяло и интимно. Свенливостта, която бе демонстрирала през цялото време, за да го държи настрана, само увеличи апетита му.

Засмя се като картоиграч, който успешно бе блъфирал по време на играта. Бяха го водили за носа. През цялото време тя е пресмятала как да го заведе в стаята си. Но той не бе позволил това. Струваше му се достатъчно недостъпна. Но беше спрял отново, защото когато я настигна, тя бавно завъртя глава и се усмихна.

— Не сега — каза тя и протегна ръка, за да го спре. — Утре. Навън, при потока. Сигурно е много хубаво там, пък и аз предпочитам да съм на открито. Ще си направим пикник и ще прекараме там следобед. — Тя спря за малко и докосна с пръст брадичката си, после тръсна глава, сякаш дообмисляше предложението. — Не. Не. Няма да стане така.

— А защо не? — Очакването на Прайс бе станало толкова голямо, че усети, че думите подкосяват краката му. — Пикник, следобед край Огледалните езера, звучи достатъчно добре.

— Не — повтори тя. — Не е достатъчно. Трябва ни също и вечерен мрак. Трябва да останем и под звездите, нали?

— Да — отвърна Прайс, приближавайки се до нея. Не беше още решил дали му харесва играта ѝ. Беше започнал да разбира правилата ѝ, но те се оказаха дяволски тежки за изпълнение. Цялата тази работа наистина увеличаваше възбудата, сексуалното напрежение. Мина му

през ум да се отбие на връщане в бордея на Луси Спейн. Но нямаше да може. Това щеше да развали нещата. Той кимна в знак, че приема допълнителната уговорка. — И аз много искам да останем сами под звездите.

— Тогава елате тук утре следобед. — Тя отвори вратата само дотолкова, че да мине сама, без той да може да се приближи. Близостта му бе опасна. Не искаше да го отблъсква, но реши, че непременно ще го направи, ако отново запали в нея онзи вътрешен плам. Помисли си, че го ненавижда, задето я бе накарал да изгаря така. Това беше чувство, сладко и свещено, което принадлежеше само на нея и на Пол. Прайс Рамси нямаше правото да събужда у нея такива усещания. Толкова много го ненавиждаше в момента, че когато отново му заговори, трябваше да сдържа яростта си със силата на волята. — Ще яздим дотам — каза тя. — Ще наема кон. И ще им кажа... Ще им кажа, че може би ще се върна едва на сутринта.

— Ще бъда тук утре следобед — отговори той и изпита желание да я вземе в ръцете си. Този път без колебание. Но тя отново му се изплъзна и въпреки бързото движение, ръцете му останаха празни. — Огюста, почакайте! — извика Прайс, като я видя да притваря вратата между тях.

— Лека нощ — отговори Съни и изчезна толкова безшумно, колкото тих бе и гласът ѝ.

— По дяволите! — изруга Прайс и тръгна към двуколката. Тя го влудяваше. Покачи се на седалката и си помисли, че има поне едно хубаво нещо — че Делос не беше наблизо, за да види как изглежда един глупак.

Пътят до ранчото бе дълъг, но слабият дъждец, който го настигна на около миля разстояние от „Двойното О“, донякъде го поохлади. Но с нищо не можеше да облекчи болката в слабините си. Щеше да страда още цял един ден. Мислите му донякъде разгладиха гримасата на лицето му, когато си представи как Огюста лежи върху одеяло край потока, или направо на моравата. Как ли щеше да изглежда върху хладната зелена трева?

Може би щяха да влязат да поплуват във водата. Правенето на любов във водата имаше особена прелест. Тялото ѝ хлъзгаво и мокро, допряно до неговото. Беше видял толкова малко от нея. Роклите, които обличаше, бяха със затворени деколтета и дълги ръкави, макар че не

можеха да прикрият формите на тялото ѝ. Гореше от нетърпение да види тези форми непокрити и да изучи техните малки тайни. И да вървят по дяволите тесните му панталони. Щяха да го прережат на две.

— Изглеждаш много намръщен за човек, който е прекарал вечерта с жена.

— Така ли? — Прайс бутна настрани Били и влезе в кабинета, където сервираното питие му обещавахе поне малко облекчение.

Били го последва с усмивка.

— Наистина, не изглеждаш като победител. Имаше ли някакви трудности с дамата?

— Не е твоя работа, Били. — Прайс захвърли шапката си към скрина, без да си направи труда да погледне дали беше улучил целта. Вместо това се запъти към бюрото, където Били вече си пиеше уискито. Прайс също си наля и го изпи на един дъх. После погледна отново Били.

— Не е моя работа ли? Никога преди не си говорил така — измънка Били, с ръце, кръстосани пред гърдите.

— Аха — изръмжа Прайс и си наля още. Беше решил да не издава смущението си и се наостри срещу Били. Остави чашата на лавицата до камината. — Не съм имал затруднения с дамата. Утре ще я видя отново. И ще прекараме заедно следобеда на пикник.

Били само кимна, но коментарът върху плановете на Прайс дойде от другия край на стаята.

— Мислиш ли, че Били и аз ще се интересуваме как ти и мис Харлоу прекарвате времето си, ако това не беше свързано с нашата обща работа. Не можем да си позволим да забравим за нея, дори и докато чакаме отговор от Бостън.

Прайс се намръщи. Не бе забелязал, че Делос вече се е настанил на един стол в стаята. По дяволите! Не беше обичайно за него да стои незабелязан и да наблюдава отстрани. Но трябваше да признае, че партньорът му бе прав. Той взе отново чашата и бавно отпи. През последните два дни толкова беше потънал в мислите си по Огюста, че почти бе забравил за общата им работа. Били и Делос имаха право да го упрекват за това.

— Прав си — съгласи се той. — Ще трябва да си свърша моята част.

— Твоята част вече е свършена — отвърна Делос назидателно. — Никой не отрича това. Но остават някои подробности, с които трябва да се заемем. Работа само за няколко часа, но тъй като вече е късно и ти явно си премного уморен, ще отложим всичко за утре сутринта.

— Добре — отговори Прайс. Уискито бе подействало и почти го беше приспало. — Ще довършим утре сутрин. Надявам се още преди обяд. Аз трябва...

— Знаем какво ще правиш. — Били се наведе и започна да си свива цигара в парче хартия. — Съвместно прекарване с „дамата в червено“. — Той драсна клечка кибрит по една тухла и си запали цигарата. — Успя ли поне да разбереш как твоят часовник се бе озовал у нея?

— Не още.

— Не още? Логично е вече да си разбрал това — зачуди се Делос.

— Да. Но все още не съм — подчерта ядосано Прайс. — Огюста е чудесна и удивителна жена. Имахме други неща да си говорим. — Нямаше намерение да разкрива пред двамата собственото си недоумение за това, че тя му даваше сведения за себе си капка по капка. — Някой ден ще ви разкажа всичко.

— Надявам се. — Били се разсмя на неговия безпомощен хумор. — А също така се надявам утре вечер да се прибереш с по-доволен вид.

Прайс взе чашата и изпи наведнъж останалото уиски.

— Утре вечер, Били — каза той, усмихвайки се за пръв път, откакто се върна, — не ме чакайте да се прибера въобще.

Съни се напъха в старите си обувки, нахлупи шапката си и побърза да напусне хотела по страничното стълбище. Искаше да изведе Ринг от конюшната и да го закара при Огледалните езера. Не можеше да чака до сутринта. Рамси можеше да пристигне рано. Не можеше да рискува да я види, че язди Нюгет. Конят лесно се помнеше и макар че не беше я виждал в обичайните й панталони и риза, щеше да разпознае Нюгет, когато дойдеше да я вземе.

Ринг щеше да чака там, където тя го остави, спокойно и предано. Щеше да му остави храна, а вода в потока имаше в изобилие. Щеше да ѝ бъде полезен при конвоирането на Рамси до Сан Франциско. Беше по-добър партньор, от който и да е мъж. Щеше да даде живота си в нейна защита, което едва ли някой мъж би направил.

Избираше страничните улици, за да остане незабелязана от пияните фермери, които продължаваха да се мъкнат от кръчма на кръчма. Но това нямаше толкова голямо значение. Нощният въздух възстанови равновесието ѝ, поне тази част от него, която Рамси бе смутил. Колкото по-дълго яздеше, толкова по-добре се чувстваше. Нямаше никакво намерение да спи през нощи. Намираще се толкова близо до крайната цел.

Трябваше да изпрати две телеграми, една до Бланш — да ѝ съобщи точния час на пристигането си в Сан Франциско, и една до Тадиъс Лорд — да го уведоми, че е заловила Рамси и му го води.

Но не беше ли още много рано за това? Не. Щеше да постъпи точно така. Не можеше да се провали. Разполагаше с две нощи и един ден, преди да стигнат до първия град по набелязания от нея маршрут. А Лорд искаше да узнае поне един ден по-рано кога ще му заведе Рамси под охрана.

На рецепцията в хотела щеше да остави бележка. Много важна бележка. Която щеше да компенсира недостига на време.

— Напускате ли ни, мис Харлоу?

Ейбнър Томас харесваше работата си на рецепцията в хотел „Луиза“. Обичаше да се среща с различни хора, да научава подробности за тяхната работа и личен живот. По-точно, привличаха го клюките по същия начин, по който медът привлича мухи, а и самият той усърдно съчиняваше такива. Съни беше го наблюдавала да прави това още от първия ден, когато пристигна, и заключи, че би могла да използва за свои цели неуморния му език.

— Не още, мистър Томас. — Беше облечена в червена пола за езда и жакет от тежка копринена тафта, под който се виждаше блуза в същата тоналност, много добре хармонираща с ръкавиците ѝ. — Бих искала да запазите стаята ми и за следващата седмица. Оставям в нея

някои от нещата си, докато аз и... мистър Рамси се върнем. — Наложил си да се изчерви. — Служебно пътуване, разбирате ли.

— А да, разбирам. — На лицето на служителя се появи широка усмивка. Известна му беше репутацията на Прайс Рамси и се радваше, че щеше да бъде първият в Уолис, който е узнал за новата му авантюра. — Пожелавам на вас и на мистър Рамси успешно пътуване, мис Харлоу.

Съни стисна устни и вдигна ръце.

— Не зная дали мога да ви помоля за нещо, мистър Томас.

— За мене ще бъде чест да ви услужа. — Томас свали молива, закачен на ухото, и услужливо се наведе към нея през плота. — Трябва само да ми кажете за какво става дума.

Тя огледа хола наоколо, после също се наведе и прошепна:

— Можете ли да ми посочите някой магазин в града, откъдето да мога да си купя воал?

— Воал? — повтори Томас също шепнешком, в очите му проблесна интерес. Обикновено на жените им трябваха воали или при женитба, или при погребение. Той не си спомняше някой да бе умирали в Уолис напоследък.

— Да, воал — повтори тя все така тихо. — Бял воал. Имам нужда от такъв, но не разполагам с време да си го поръчам специално. Ако можете да ми посочите някой магазин, който да ми го продаде готов, ще ви бъда безкрайно благодарна за информацията.

— Опитайте в магазина за дрехи на Дън. Това е единственият магазин в Уолис, където би могло да има воали на склад.

Съни се изправи и заговори нормално.

— Благодаря ви, мистър Томас. Нямате представа колко много ми помогнахте.

Тя побърза да излезе. Знаеше къде се намирал този магазин. Беше си купила от него една или две рокли, а и щеше да получи воала, който ѝ трябваше, след няколко минути от магазина, чиято витрина бе украсена с една булчинска рокля.

Половин час по-късно се върна в хотела с пакет. Когато минаваше покрай рецепцията, хвърли на Томас една весела заговорническа усмивка.

След още един час слезе по стълбите с тежка торба и кошница с храна, която си бе поръчала в кухнята. Прайс, облечен в индиански

стил с кожено сако и панталони с ресни, я очакваше в хола.

— Здравейте — каза тя и му подаде кошницата, радостна, че ръцете му щяха да бъдат заети с нещо. — Надявам се, че ще огладнеете.

— Вече съм гладен — увери я той, отваряйки вратата с рамо и задържайки я, докато тя премине през нея. — Само след минута ще доведе коня ви от конюшната — предложи той, изгаряйки от нетърпение да тръгнат по-скоро, макар че поведението ѝ днес бе прекалено официално в сравнение с чувствените излияния миналата нощ.

— Но той е тук, ето го. — Тя посочи към Нюгет. — Бях изпратила да го доведат.

Прайс огледа коня и установи, че беше много добре гледан и изглеждаше много по-добре, отколкото всичките коне в конюшната на Бен Парсън.

— О, Бен сигурно е получил нови животни — каза той. — Мисля, че не съм виждал този.

— Изглежда не ви е казал — отговори Съни, бързо завърза торбата за седлото и яхна Нюгет, докато Прайс се чудеше как да закрепил кошницата върху своя кон.

Той продължаваше да се мотае около коня и ѝ отправи разочарован поглед.

— Щях да ви подам ръка.

Съни прехапа език да не би случайно да каже на глас това, което си мислеше: че никога не бе имала нужда от помощ при качване на седлото и със сигурност не ѝ трябва и неговата помощ. Нито пък искаше отново да усети близо ръцете му. Тя успя да се усмихне леко и извинително.

— Ще ми помогнете при слизането — предложи тя.

Той изпита желание да я запита какво не е наред. Имаше чувството, че тя се колебае дали иска или не да бъде с него. Но реши да не използва все още единствената си за деня възможност за задаване на въпрос. Тя бе отправила поканата и проклет да бъде, ако посмее да я улесни с нещо. Достатъчно дълго бе чакал този ден, твърде дълго, за да има вече право да разгадае мистерията около тази жена.

Тя яздеше толкова умело, че все едно се бе родила на седлото, тя и конят се бяха слели в едно. Или си имаше начин да покорява

животните, или пък този кон много бързо се приспособяваше към навиците на новия ездач.

Вървяха един до друг. Отначало той се любуваше на това как предизвикателно се бе изправила и вдигнала глава към слънцето, с лека усмивка на лицето, когато коментираше какъв чудесен ден са избрали за своя пикник. Имаше нещо котешко у нея, притворство на дебнеща котка.

Изглеждаше чудесно, но не по онзи ужасен и отблъскващ начин, както жените, които той познаваше. Нейната самостоятелност прозираше в самоувереността и силата на изправените рамене, във формите на тялото, които не се нуждаеха от подплънки или други корекции. Косата ѝ бе вчесана назад и прихваната с мрежа. Той не можеше да си спомни дали я беше виждал разпиляна около лицето ѝ. Профилът ѝ бе изключителен, с пълни устни, готови за целувка. По някаква причина погледът му винаги се привличаше от очите ѝ — големи, зелени, с тъмни петънца и изпълнени с тайни. Зелени като пролетни листа, които още повече изпъкваха на фона на богатата надиплена карминеночервена пола.

— Винаги ли се обличате в червено? — попита той, но веднага се усети и прехапа устни.

Съни обърна глава към него и се разсмя.

— Не. Невинаги.

— Това беше грешка — побърза да обясни той. — Не това исках да ви питам днес.

Тя му хвърли един светкавичен поглед.

— Толкова по-зле. — Тя смушка коня и толкова забърза, че имаше опасност кошницата с храна върху неговия кон да падне, ако я последваше.

— Почакайте малко — извика той, но тя само погледна през рамо и се усмихна, после още по-силно смушка коня и препусна напред.

Прайс очакваше, че щеше да спре да го почака, но скоро установи, че тя се държеше все напред през целия път до Огледалните езера. Ядосан, свали ниско пред очите шапката си и задържа коня. Дали това бе последната част от играта, това противопоставяне от нейна страна? Дори не можеше да поддържа някакъв разговор от такова разстояние. Това хич не му харесваше. И не му се искаше повече да спазва всичките глупави правила, които му налагаше тя.

Времето минаваше, а Съни все препускаше отпред. Прайс повдигна рамене, въздъхна дълбоко и издиша толкова бързо, все едно въздухът бе изгорил гърдите му като нажежена пара. Беше го зарязала, като че ли той бе просто един товарен кон, за който щеше да се сети едва по-късно. Прекалено много за един мъж. Беше си изразходвал лимита в играта. Ядът му все повече нарастваше, защото си даде сметка, че правеше само това, което тя искаше. Явно желаше да го ядоса, да го накара да върви подире ѝ с изплезен език. Играеше си с него като цигулар с лъка.

Очите му се присвиха, мускулите на гърба му се втвърдиха. Явно тя не си даваше сметка, че от този момент нататък той щеше да бъде този, който ще дава тон на играта.

Не беше го дочакала да ѝ подаде ръка при слизането от коня. Конят се бе поспрял под една сянка. Огюста се намираше на един ярд от него, изправена като древна богиня под дървото. Беше разпуснала косата си и сега тя се увиваше като коприна около раменете ѝ.

Сребърната брошка, която държеше затворена блузата около врата ѝ, вече я нямаше. Виждаше се нежната кадифена кожа. В отвора на блузата той забеляза сенчестата падина между гърдите ѝ. Тази гледка го накара да се замисли. Отново го заля горещ яд, който премина в желание. Скочи от коня, като си мислеше, че би могъл още малко да поиграе играта ѝ.

— Не исках да ви оставям — каза тя, сякаш доловила мислите му. После, като богиня от трона си, простря ръце към небето, бузите ѝ бяха порозовели, очите ѝ блестяха. — Но не можах да се въздържа. Искях да усетя бързия бяг на коня и вятъра върху лицето си. — Усмивката ѝ стопи и последните остатъци от яда му. — Това се оказа по-силно от мене.

— Всичко е наред — увери я той, докато отвързваше кошницата и я сваляше на земята. Погледна към нейния кон и видя, че платнената торба е все още завързана за седлото. — Ще сваля и това. — Той пристъпи напред.

Котешкото изражение отново се върна на лицето ѝ, очите се притвориха, а устата слабо се отвори. Бе виждал този израз, когато котката си играеше с мишка.

— Не се тревожете — каза тя и го поведе към една равна, тревиста полянка. — Тези неща сега няма да ни трябват. Ще ги свалим

по-късно.

Учудването на Прайс, изглежда, докосна някаква струна в сърцето ѝ. Тя го погледна милостиво.

— Мисля, че съдържанието на тази торба ще бъде огромна изненада за вас.

— Надявам се — приятна изненада.

— Такава ще бъде за мен — отвърна тя. — Ще похапнем ли нещо? Умирам от глад.

Прайс ѝ помогна да извади от кошницата една покривка и опакованото ядене. То се състоеше от най-обикновени пилешки бутчета, сирене, твърдо сварени яйца и големи парчета ябълков пай. Бисквитите с масло, загънати в салфетки, бяха все още топли. Тя извади още буркан с мед и друг с лимонада, две порцеланови чинии, вилици и две чаши. Той остана много доволен от бутилката вино, която тя му подаде.

— Един час в потока ще го охлади чудесно. — Не беше забравила да вземе дори въже за връзване на бутилката. Прайс си свали кожения жакет и нави ръкавите на бялата си риза. С бутилката вино в ръка, върза единия край на въжето около гърлото на бутилката, а другия закрепил за един храст.

Седнала на земята, Съни раздели яденето на две и загледа как Прайс, коленичил до водата, потапяше бутилката. Този момент бе подходящ. Един удар по главата, и всичко щеше да бъде свършено. Тя реши да почака, докато се нахранят, не толкова от вежливост, колкото вземайки предвид, че храната нямаше да издържи дълго на тази горещина. А и двамата щяха да имат нужда от храна по пътя. Веднъж тръгнали на път, според нейния план щяха да спират само за кратък отдих на животните, докато се отдалечат достатъчно от Уолис. Но храната можеше да бъде опакована отново.

Тя полека стана. Земята бе обсипана с камъни. Един достатъчно силен удар с който да е от тях щеше да го свали в безсъзнание. Но, от друга страна, това беше отвратителен начин да закараш в затвора един нищо неподозиращ човек. Независимо от това, тя се приближи на пръсти. Той продължаваше да седи на колене до потока, за да се убеди, че бързите струи няма да отнесат бутилката и да скъсат въжето. На няколко стъпки от него тя се наведе и избра един камък, достатъчно тежък. Не се харесваше особено, когато вършеше такава работа.

Другата възможност бе да раздели обета си с него, седнала близо до него на земята, под топлия поглед на златистите му очи и неясното безпокойство, което те предизвикваха у нея. Изборът бе направен. Тя се придвижи тихо напред, като си припомни как го бе подмамила и го бе накарала да очаква от нея повече от съвместен обяд.

Потрепери внезапно от студ, макар че слънцето галеше гърба ѝ. Той продължаваше да се рови във водата и се опитваше да закрепил бутилката между два камъка. Съни спря за малко, хипнотизирана от играта на мускулите по гърба му. Как ли щеше да изглежда без риза? При тази мисъл тя прехапа устни до болка, докато изгони въпроса от ума си.

Той беше без шапка, на силната светлина косата му беше синьочерна. Чудесна мишена. Само на една стъпка разстояние, толкова близо, че можеше да долови неговия аромат — на кожа, тютюн, на мъжественост, чистота и сила. Още една студена тръпка премина по тялото ѝ. Тя вдигна камъка. Май че това беше най-удобният момент да го изненада и единственият, когато нямаше да се чувства жертва на чаровното му привличане. По-добре да пътуват и двамата цял ден гладни, отколкото да допусне това да се случи отново. Задържа дъха си и замахна.

Прайс я усети зад себе си и се обърна с усмивка.

— Огюста...

ГЛАВА 7

— Благодаря. — Усмивката му бе очарователна. — Прайс пое камъка от ръцете ѝ. — Точно това ще задържи бутилката.

Тя измърмори нещо в отговор. Нямаше представа какво точно, ако изобщо думите имаха някакъв смисъл. Усети костите си омекнали, а сърцето — потънало докъм коленете. Гореща червенина обля лицето ѝ. Бе изтървала удобния момент за част от секундата. Можеше да го повали, но той ѝ се бе изплъзнал.

Сега какво? Прайс беше учуден. За пръв път самоувереният ѝ тон го нямаше. Момичешка свенливост обагри бузите ѝ, което той възприе по съвсем друг начин. Коя беше истинската Огюста Харлоу? Далечната тайнствена жена, която го бе следвала от град на град, хладнокръвната прелъстителка от миналата нощ или неувереното момиче, което седеше пред него в този момент? Една и съща жена ли беше това? Трудно му бе да съвмести трите типа в един.

— Аз съм готов. — Той бавно се изправи, като мислеше, че тя ще се отдръпне, но Съни не помръдна. Нито пък опита да избегне допира на пръстите му върху гърба си, когато той полека я насочи към застланата покривка.

— Готов? За какво? — попита неуверено тя, когато от пръстите му изникнаха някакви пламъчета и проникнаха в плътта ѝ, предизвиквайки у нея нарастващо чувство на вина, че такъв мъж е породил топли чувства у нея. В тежкото му дишане долови някакво отчаяние, а пръстите му се плъзнаха от гърба ѝ към извивката на талията.

Преизпълнена едновременно с удоволствие и паника, тя направи опит да отстрани ръката му. Но веднага се усети, че това би предизвикало у него недоумение. Дългите му пръсти леко стискаха хълбока ѝ, но вместо да я успокои, неговият жест увеличи смущението и замъгли мислите ѝ.

— За обяда — отговори той. — Нали казахте, че яденето е готово. Или не съм разбрал правилно?

Прайс бе стреснат от въпроса и от начина, по който тялото ѝ откликна на неговото докосване. Приемаше ли неговото внимание или не? Имаше толкова отсъстващ вид, че той не можеше нищо да разбере. Никога не му бе трудно да задържи интереса на една жена към себе си, притежаваше талант да изразява външно очакваната реакция. Разтърси глава. Огюста бе различна, много по-сложна от жените, които познаваше. Но това само го забавляваше и амбицираше.

„Време за ядене.“ Точно това му бе казала в момента, когато той я залови, замахвайки с камъка срещу главата му. Добре че все пак бе успяла да каже нещо смислено. Съни се насили да се усмихне, макар че тази усмивка едва не изкриви лицето ѝ завинаги.

— Всичко е готово — каза тя нежно. — Седнете, моля. — Тя посочи към едно място с гъста трева и сама тръгна натам. Бързаше да избяга от ласките му и мина от другата страна на застланата покривка, върху която наредените чинии сякаш бяха изградили разделителна стена между тях. От такова разстояние беше по-лесно да го обвинява за неканеното нашествие в нейните чувства. Е, добре де, поканата наистина идваше от нейна страна, но нали беше само престорена. Нямаше намерение да изпитва други чувства, освен хладнокръвие и пресметливост, докато го заведе при Тадиъс Лорд. За да се увери, че наистина чувства само това, си припомни заключенията на Лорд, които съвпадаха с нейните.

Яденето отне известно време, малко по-дълго от обикновен обяд. Когато приключиха, тя отново бе спокойна и държеше положението в ръцете си. Обаче Прайс никак не ѝ помагаше. На няколко пъти, когато тя вдигаше очи и изпитваше върху себе си цялата мощ на златистите му очи, Съни усети, че цялата трепери. Апетитът ѝ пропадна съвсем, докато неговият видимо нарастваше. Като знаеше, че по-късно ще съжалява за това, тя все пак си наложи да почовърка из яденето.

Разговорът бе толкова вълн, колкото и апетитът ѝ. Повече говореше Прайс. Той похвали изисканата храна, красотата на деня и решението да излязат на пикник до Огледалните езера. Тя му благодареше, съгласяваше се и си мислеше колко ли безинтересна събеседничка беше. Сигурно той вече изгаряше от нетърпение да си съберат нещата и да тръгнат веднага, след като се нахранят.

Но тя се заблуждаваше. Отново не го бе преценила правилно. Разбра това по израза на лицето му, когато го погледна право в очите.

Беше се нахранил, но не проявяваше досада, напротив, погледът му безпогрешно изразяваше желание да продължи да ѝ се наслаждава. Тя потръпна. Очите му я поглъщаха бавно и с наслаждение, гледаше с подкана и такова могъщество, че тя не посмя да срещне погледа му. Не можеше и да погледне настрани. Почувства се разголена и покорена, и безкрайно съжали, че бе избрала този начин за отвличането му.

Отмести очи от лицето му и ги насочи към бавно течащите води на Огледалните езера. Чарът му бе неотразим. Непроизволно привлечена към него, тя се почувства безпомощна. Това бе ужасно. С разума си бе приела, че е безскрупулен покорител на жените и безсъвестен престъпник, но не преставахе да се учудва какъв ли бе от гледна точка на чувствата.

Смутена, скочи на крака, когато той неочаквано се размърда и промени положението на тялото си. Всъщност това бе само за да извади нещо от джоба на панталоните си, които бяха достатъчно тесни и неудобни. Изпълнена с мисли за вина, тя продължи да го гледа подозрително, а той извади няколко монети. С усмивка започна да ги върти между пръстите си с бързината на фокусник. Медните монети се разтопиха пред очите ѝ и изчезнаха. Продължаваше да гледа смаяна, а той отвори длани и показаха, че и двете са празни.

— Не се тревожи — каза той, доловил учудения ѝ поглед. — В природата нищо никога не се губи.

Ето нещо, за което биха могли да си поговорят. Нейният опит ѝ показваше, че много неща се загубваха завинаги. Но не ѝ се щеше да навлизат в дълбокомислени философски спорове.

— Нищо ли? — запита тя. А той какво бе направи току-що? И дали бе обърнал внимание, че тя точно по същия начин му беше отмъкнала часовника? И дали точно това искаше да покаже с триковете си?

— Понякога нещата се връщат обратно. — Той се усмихна загадъчно и това увеличи още повече подозренията на Съни. — И обикновено, когато най-малко очаквате. В това се състои магията на живота.

Тя замахна с ръце.

— Не вярвам в никакви магии.

— Мила Огюста — започна той кротко. Макар че имаше желание да я развесели, май не бе избрал подходящ начин. Но нямаше

намерение да се отказва. Денят бе очарователен и той все още бе изпълнен с грандиозни планове. — Трябва да вярвате — продължи той и отново зае позата със скръстени крака. — Какво друго ни доведе тук, ако не магията на живота?

Тя поклати глава.

— Може би нещо много по-земно и скучно — предположи тя с тих глас. — Някаква нужда от страна и на двама ни.

Веждите му тревожно се вдигнаха.

— Не ми изглеждате чак толкова практична жена.

Тя се разсмя.

— Значи тогава съм ви измамила. Аз наистина съм много разумна и делова жена.

Той поклати глава в знак на несъгласие.

— Щях да бъде безкрайно разочарован, ако това наистина беше така. Предпочитам да ви приемам отчасти тайнствена, отчасти магически очарователна. — Гласът му стана тих и дрезгав. — Жена с особена сила.

— Особена сила — повтори тя, защото това определение ѝ хареса. Наистина през следващите дни щеше да се нуждае от особено много сила.

— Да — потвърди той, доволен, че най-сетне бе казал нещо, което ѝ харесва. — Като този поток. Някои казват, че малките поточета всъщност притежават страшна сила.

— О? — Съни реши, че той може би ѝ се подиграва или пък след малко ще последва нещо, което няма да ѝ хареса. — А как може да се овладее тази сила, чрез пиене на водата или чрез къпане в нея?

— Нито едното, нито другото. — Той се наведе над покривката и улови ръката ѝ. — Чрез желания — пошепна той.

Съни бе обхваната от паника. Не ѝ бе минавало през ум, че той ще стигне толкова далеч. Чувстваше се в безопасност на това разстояние, далеч от ласките му. Той поддържа китката ѝ само за малко, после отвори стиснатия ѝ юмрук и в него се оказа една от изчезналите монети.

Съни гледаше монетата невярващо и в този момент усети допира на ръката му до кожата си.

— Желания? — попита тя с недоумение и разтри мястото, което той бе докоснал, като се мъчеше да изтрие усещането.

— Пожелайте си нещо чрез монетата — повтори той, с учудено кимване на глава. Ако не знаеше, че е невъзможно, би мислил всеки път по време на трите срещи с Огюста Харлоу, че това са различни жени. Тази пред него сега се държеше така, сякаш никога не е била с мъж, защото се дърпаше като ужиlena всеки път, след като я докоснеше. При това самата тя бе предложила да дойдат тук.

Миналата нощ пък направо бе изтърсила какво възнамеряваше по отношение на него. Но сега определено не му показваше това. Държеше се на разстояние и се страхуваше от него. Той се дръпна назад и вплете пръсти в гъстата си, къдрава коса. Сигурно и това бе част от играта. Част от тази щурава игра, която скоро трябваше да приключи.

С усмивка вдигна монетата, която държеше в ръка, и тя проблесна на слънцето.

— Гледай — каза той и я завъртя между пръстите си с хипнотична бързина. — Пожеланието на нещо с монета ще се сбъдне, ако хвърлиш монетата в потока, където водата кипи най-силно.

Очите му следяха движенията на монетата. Тихият му глас я успокои, но тя не бе чак толкова омагьосана, за да не уточни:

— Вярвате ли на това?

— Може би да, може би не — беше отговорът. Монетата в ръката му изчезна, както преди малко.

Съни отново разтърси глава и разпусната ѝ коса се разпиля по гърба ѝ. Каква глупост. Сигурно си мислеше, че всички жени се поддават на романтични фантазии. Не всички. Тя, например, се бе посветила на деловитостта и здравия разум, а когато и те не успяваха, колтът винаги се оказваше в ръката ѝ. Но по някаква необяснима причина в главата ѝ започна да се оформя желание все пак да опита нещо по-различно.

— Съмнявам се.

— Нека просто да опитаме.

Той бързо скочи на крака и ѝ подаде ръка. Тя я хвана и усети, че бе вдигната като перце. Но очите му не ѝ дадоха облекчение, те бяха изпълнени със страст, пръстите му обгърнаха нейните и това я покори. За миг помисли, че той ще я притегли в прегръдките си.

— О, какъв ужас — изстена тя. Преструвайки се, че се е разтревожила за измачканата си пола, измъкна ръката си от неговата.

— Сигурно изглеждам ужасно — каза със сведен надолу поглед и се зае да изтупва остатъците от листа и тревички от плата.

— Нищо подобно. — Той махна едно листенце от меката ѝ коса, която се разливаше по раменете ѝ. — Не мисля, че въобще е възможно.

Тя не слушаше и схвана само последните му думи. Изправи се и отметна глава назад, за да махне косата, паднала пред очите ѝ.

— Какво не мислите, че е възможно?

Той бе сигурен, че жената пред него си дава сметка колко неудържимо прекрасна изглеждаше в момента. Нямаше смисъл да пита дали сцената, която току-що бе разиграла пред очите му, имаше за цел да убеди в това и него. Той започна да се смее.

— Казах, че е невъзможно точно вие да изглеждате ужасно. Но така е с всички жени — тревожат се за това как изглеждат.

Едва ли би могъл да каже нещо друго, което да я ядоса толкова много. Това, че я сложи с толкова лека ръка в един кюп с всички жени, я вбеси. Бе водила непрекъснато борба с това предубеждение при утвърждаването си като достоен детектив. И причисляването ѝ от страна на Прайс към категорията „всички жени“ още повече усили яростта ѝ.

Но все пак успя да се овладее, прехапа език и не каза нищо. По-късно щеше да го накара да съжалява за тия думи. А сега най-доброто нещо, което можеше да направи, бе да го последва покорно по тревата до малкия водопад, откъдето водата се изливаше на силни струи.

Отхвърли опитите му да ѝ помогне при изкачването, защото не биваше да му позволява да я докосва отново. Толкова бе бясна, че можеше да му извие врата с голи ръце — ако, разбира се, успееше да се докопа до него. Той бе невероятно висок и едър. Толкова голям, Господи. Трябваша двама обикновени мъже, за да се направи такъв оригинален екземпляр. Беше като планина — голяма, прекрасна планина. По дяволите! Защо бе забравила за огромния му ръст? Трябваше да се катери много нависоко, за да достигне главата му.

Отново проклинайки себе си, задето изтърва най-добрия си шанс да се справи с него, тя се изкатери по последната стръмнина на брега, където вече я чакаше Прайс. Веднага усети студения повей на водопада. Миришеше на мъх, който покриваше като килим високата поляна с чуден изглед към потока.

Стъпканият от краката им мъх издаваше още по-силен аромат. Огледа се наоколо и откри навсякъде зеленина — от мъха под краката си, през изобилната папрат в пукнатините на скалите, до безкрайните лозя в далечината, които като завеса закриваха хоризонта.

Тя дишаше дълбоко и си мислеше, че никога въздухът не е бил толкова свеж. Ободрена, Съни не можа да удържи усмивката, предизвикана от заобикалящата я красота. Едва тогава забеляза изучаващия поглед на Прайс.

— Знаех, че тук ще ви хареса — каза той. — Това място като че ли е създадено специално за вас.

— Чудесно е — отговори тя и усмивката ѝ се стопи. Отново си спомни колко му бе ядосана. Искаше да задържи по-дълго яростта си. По-лесно щеше да се справи с него, ако бе ядосана.

При второто оглеждане на водопада вече не обръщаше внимание на красотата, а търсеше подходящо оръдие за високия егоистичен мъж. Не намери обаче нищо, дори и камък наоколо. Оставаше само тежката дръжка на пистолета, закачен на бедрото ѝ. Трябваше само да се постарее да го извади незабелязано.

— Сигурно виното вече се е изстудило и трябва да го извадим — каза той, ядосвайки се на своята непредвидливост. С тази жена здравият разум му изневеряваше. Цял следобед бе дебнал подходящ случай да я доведе на това чудесно, закътано място. Малкият естествен рай бе много подходящ за установяването на близост с неговата „дама в червено“. Но тя все още, изглежда, се колебаеше и няколко глътки вино биха ѝ помогнали да се отпусне в ръцете му.

— Можем да я извадим и по-късно — отговори тя унесено. Скоро бутилката вино щеше да се намери на седлото ѝ неотворена, ако успееше да го накара да се обърне с гръб към нея и да коленичи. Леко въздъхна при тази нерадостна перспектива. Как щеше да го принуди да стори това?

— Най-добре е още сега — реши той, внезапно я хвана за раменете и я бутна към пътеката. — Сигурно съвсем се е изстудила. Ще взема също и чаши.

— Те са в кошницата — извика тя след него. След като го изгуби от погледа си, Съни протегна ръка и разтри раменете си. Като че ли светкавица ги бе пронизала. Да го вземат дяволите! Трябваше да го цапне толкова силно, че да остане в безсъзнание дълго, много дълго

време. Тази негова арогантност. Да не би да си мисли, че тя не разбира какво очакваше от нея? Отговорът я накара да потрепери, но за нейно учудване това бе по-скоро от любопитство, отколкото от възмущение. Искаше ѝ се да разбере как ли щеше да изглежда този мъж без дрехи. Дали всички тези мускули бяха реални?

Отново ядосана на себе си, тя направи още един оглед на мястото. Не беше най-подходящото. Лесно щеше да го повали на земята, а после? Сигурно тежеше половин тон. Е, може би не чак толкова, но наистина беше много тежък. И тя трябваше след това да го влачи. Тази мисъл предизвика горчива усмивка на лицето ѝ. Щеше да ѝ се стори като чувал, пълен с камъни.

Тя въздъхна, като го чу да идва отново по пътеката. С тия негови дълги крака щеше да бъде тук след миг. Бързо повдигна полата си и извади пистолета от кобура, завързан за дясното бедро. Избра едно място, където от мъха се издигаше каменна стена, и скри там пистолета. Той изцяло се сля с цвета на камъните.

— Па! — Дочу се звук на извадена от бутилката тапа и звън на чаши, които той пълнеше. Отново на устните ѝ се появи крива, зловеща усмивка. Дори и да не успееше да се докопа до пистолета, щеше да си послужи с бутилката. Но във всеки случай трябваше да внимава да не го събори във водата. Срамота щеше да бъде, ако го удави.

Тя се обърна към водата, за да скрие намеренията си. Но видя нещо, което привлече вниманието ѝ. Потокът изглеждаше бездънен и водата бе бурна, съвсем не като огледало. Силата му изкарваше нови потоци от дълбочината, които се разливаха във вид на кръгове по повърхността. Тук водите съвсем не изглеждаха сини и спокойни. В тях сякаш се размиваха лицата на двама любовници, непреодолимо устремени един към друг.

— Изглежда чудесно, нали?

— Да — отговори унесено Съни, без да може да откъсне поглед от водопада. Сливането на водата като че ли отразяваше неясните ѝ усещания от близостта на Прайс. Колко измамно. Никога не бе изпитвала такова усещане за близост с друг човек, освен с Пол. Сега, когато погледът ѝ потъваше във водите, това усещане отново я обви като лека мъгла, която я изпълваше със странна топлина и почти познато изживяване. Изведнъж изпита силна жажда. Дали заради

неясните лица, които бе видяла във водата? Или може би защото нейното съзнание ѝ подсказваше, че едното от неясните лица май бе това на Пол? Или защото тялото ѝ нашепваше, че може да бъде желана от някого, макар и презиран от нея?

— Не! — Тя рязко се обърна, смутена от тази своя мисъл. Бързото движение за момент я прилепи до гърдите на Прайс. С ръце на слепоочията си, тя се дръпна от него.

— Не? — повтори той. В ръцете си държеше чаша, която се готвеше да ѝ предложи. Единствено голямата му ловкост предотврати изливането на виното върху нея. Той дръпна ръката си. — Съжалявам. Бях решил, че ще поискате да пийнете.

— Да — отговори тя без колебание и протегна ръка към чашата. — Да, искам. — Грабна чашата и от бързане я разплиска. Изпи виното с бързина, неподходяща на дама. Беше чудесно, леденостудено, и утоли ужасната жажда, която я мъчеше.

Прайс я изгледа с изумление. Искаше да ѝ каже да пие бавно, но вместо това със снизхождение взе от ръката ѝ празната чаша и отново я напълни.

Съни отпи малко и едва тогава си пое дълбоко и с облекчение дъх.

— Бях ужасно жадна — обясни тя. И за свое най-голямо учудване видя колко лесно достижим бе този мъж пред очите ѝ, за разлика от виденията във водата.

— Има още много вино. — Прайс с щастлива усмивка посочи почти пълната бутилка, после приближи чашата си до нейната. — Нека се чукнем за здраве.

— Нали дойдохме тук да хвърляме монети с пожелания.

Прайс се усмихна доволен, че се бе оказал прав по отношение на влиянието на виното върху непредсказуемото ѝ настроение.

— Наздравицата също е начин за отправяне на добри пожелания — гласеше неговият отговор. Той доближи чашата до носа си, сякаш да вкуси питието. — Моят тост е също и мое желание.

Без да обръща внимание на вдигнатата чаша, Съни отпи още една глътка.

— Никога не съм вярвала в такива неща — възрази тя, макар че и тя таеше някакво желание в душата си, но такова, каквото не искаше да разкрива.

— Драга моя Огюста, можем да променим това. — Без да бърза, той свали чашата си по-ниско.

— Но как?

Той се засмя и отново напълни чашата, която тя почти бе изпразнила. Пръстите му докоснаха нейните.

— Задавате твърде много въпроси за дама, която не разрешава нито един.

Тя с изумление го погледна. Беше я докоснал, а този път тя не изпита нищо. Добре! Бе преодоляла онези глупости. Значи всичко се дължеше единствено на нейното старание да изглежда като дама. Дама. Ами да! Нали затова се бе облякла в тези горещи и неудобни дрехи. И това я караше да се чувства уж поласкана, макар че всъщност не беше така.

Тя сухо се усмихна. Виното бе действало, и то бързо. Усети се хладнокръвна, събрана, но все още ѝ бе непоносимо горещо, въпреки хладината, носеща се откъм потока. Не се безпокоеше, че бе изпила доста вино, и то за кратко време. Знаеше колко може да понесе.

Беше забравила обаче, че не бе хапнала почти нищо, и поради това опиянението се разлива във вените ѝ много по-бързо, отколкото бе очаквала. Търсейки спасение от горещината, тя гълташе, и гълташе, и когато това не ѝ помогна особено, откопча още едно копче на блузата си, разтвори реверите и задиша дълбоко.

— Май наистина задавам много въпроси — съгласи се тя с колеблив глас. — Това ядосва ли ви, при положение че не ви давам същата привилегия?

Прайс също се сгорещи. Тя бе разкопчала блузата си и в отвора ѝ прозираха гърдите ѝ. Начинът, по който се олюляваше съблазнително пред него, изпрати гореща огнена стрела право в слабините му. Струваше му големи усилия дори да поддържа гласа си равен.

— Съвсем не — каза той. — Това ми дава възможност да гадая коя е тайнствената дама. Можете да ми задавате всякакви въпроси.

В главата ѝ мълчаливо се оформиха цяла редица въпроси към този надут глупак. „Защо си такъв мошеник?“ Нека ѝ отговори на този въпрос, ако може. „Защо искаш да разориш «Лорд Майнинг»?“ Нека ѝ даде някакво логично обяснение за саботажите си. „Защо си мислиш, че ме е грижа за това, че минаваш за привлекателен, чаровен и желан мъж?“ Боже господи! Как можеше да си мисли такива работи? Това

беше заради горещината, тая внезапна горещина. Отпи още една глътка и допря студеното стъкло до челото си.

— Кажете вашия тост и вашето пожелание — изтърси тя. — Много е горещо тук.

Бе казала, че не вярва на пожелания. И той не вярваше, въпреки всичките му сладки приказки за това. Единственото, в което беше уверен, бе, че начинът да постигнеш това, което искаш, е да го преследваш с всички средства. А това, което би могъл да желае, беше Огюста Харлоу, и нямаше намерение да си тръгне оттук, без да получи нейната любов. Той отново вдигна чаша.

— За „дамата в червено“! Нека всичките ѝ тайни станат и мои.

В празната му ръка внезапно се появи монета и след това полетя във въздуха — с въртене и клатушкане, привличаше я като тънък лъч светлина сред черна, непрогледна нощ. Очите ѝ проследиха дъгата, която монетата очерта във въздуха, след което тя потъна в дълбините на потока.

Не би трябвало да гледа към водата, особено с тази замаяна глава. Двете влюбени лица бяха още там и притежаваха техните тела, нейното и на Прайс, като в същото време приличаха на всички живи същества по света, които желаеха да са заедно. Караха я да усеща, че и тя иска същото като тях. Колко странно, че бяха толкова близо, а той бе сложил ръце около кръста ѝ и се бе навел да прошепне нещо на ухото ѝ. Колко необикновена бе нейната нужда да бъде държана по този начин и необичайната горещина, разливаща се по тялото ѝ. Желание, което никога не бе изпитвала по отношение на Прайс Рамси.

— Пий — каза той.

— Добре — отговори тя и отпи голяма глътка. Така бе по-добре, отколкото да се вглежда в двете лица и в техните фантастични черти, по-добре, отколкото да мисли колко хубаво щеше да бъде, ако мъжът тук беше Пол, а жената — самата тя. Но той не беше Пол и не можеше да бъде. А тя усещаше необходимостта от ръце, които да я обгръщат, и от силно тяло до себе си.

Погледът ѝ стана толкова унесен, че, изглежда, престана да го забелязва. Той усети едва ли не ревност, чувство, което не бе го спохождало досега. Не я искаше с мисли за друг от миналото ѝ, за някого, който е означавал нещо за нея, преди да познава него, Прайс, за

някаго, с когото, изглежда, е била много близка. Бе я обгърнал с ръце. Но тя като че ли не забелязваше това. Леко я разтърси и я подкани:

— Трябва да изречеш своето пожелание.

— Моето пожелание. — Тя усети тежест върху себе си и като се огледа, осъзна, че се намира в прегръдките на Прайс. Това вино! Беше пила прекалено много и бързо, и сега се чувстваше замаяна. Но не се обезпокои. Омаята ще премине. Ще изкаже желанието си, щом той толкова настоява. Това щеше да ѝ даде време да се съвземе.

Това, че продължаваше да стои в ръцете му, не я разтревожи. Повече не усещаше горещина от неговата близост, но в същото време нейното опиянение ѝ попречи да осъзнае, че това беше много по-лошо. Ако горещината бе още тук, тя щеше да се опита да се бори с нея. Но вместо това спокойно приемаше неговата близост, облегната на него, и му позволяваше да я притиска дори още по-силно. Като въздъхна с усилие, отвори левия си юмрук, в който лежеше монетата, потна, но все още блестяща, готова да отнесе към потока нейното пожелание. Тя я вдигна и глупаво се усмихна на играта.

— Ето — каза тя. Не беше чак толкова пияна, за да не може да си спомни желанието си. „Прайс Рамси да си получи заслуженото.“ В срок от две седмици щеше да го заведе при Тадиъс Лорд.

Монетата с плясък падна във водата. Не ѝ беше нужно да поглежда надолу, за да види как се врязва в тъмната вода, но Прайс пристъпи напред и я повлече със себе си. Нямаше как да се освободи. Като златна нишка монетата отначало раздели двете фигури във водата, но те останаха със сплетени ръце и след малко се сляха в едно.

Преизпълни я безкрайна тъга, и то с такава сила като на бликащ извор от земните дълбини, който веднага запълва всички празнини в долината. Тя извика. Чашата падна от ръката ѝ и започна да се търкаля.

— Огюста! — Прайс усети как тя се отпусна в ръцете му. Ако не я държеше, щеше да падне на земята. — Добре ли си?

— Да, да — прошепна тя, но не на Прайс Рамси, а на някакъв свой спомен. Но той не можеше да ѝ достави топла радост и да ѝ вдъхне увереност. Тя плъзна ръце около кръста на Прайс, допря буза до гърдите му и въздъхна толкова тежко, сякаш камък тежеше на сърцето ѝ. Искаше ѝ се да остане там, където беше, още малко, само още малко, докато главата ѝ се избистри и успее да си припомни какво трябваше да направи по-нататък.

Ръцете му я обгръщаха. Беше чакал този момент и не съжаляваше за това, дори ако не получеше нищо повече. Тя изглеждаше божествено, с красивите си форми, нежна плът и къдрави коси. Беше си мечтал да се почувства добре в неговите ръце и бе благодарен за това, че бе успял да го постигне. С тази жена се бе превърнал почти на глупак, много повече, отколкото с всички други жени, с изключение на Розана.

Сега, когато беше уж по-възрастен и по-мъдър, сигурно изглеждаше още по-глупаво. Все още не знаеше почти нищо за Огюста. Понякога му се струваше, че и тя не знае повече за себе си. Ако съдеше по въздействието на виното, можеше да мине за непълнолетна. Изглежда, безразсъдното пиене не й беше присъщо. Ако беше така, сигурно щеше да устои на повече от трите чаши вино, които й бе налял.

Испита угризение на съвестта от нейната безпомощност. Беше хапнала толкова малко на обяд. Трябваше да й забрани да пие, вместо да й налива още. Толкова силно я бе обхванало опиянението, че едва ли си даваше сметка какво прави. А той все още си оставаше в достатъчна степен джентълмен, за да злоупотребява с една безпомощна жена.

Или поне си помисли, че злоупотребява, когато ръцете й притиснаха гърба му. Тялото му обаче реагира без следа от джентълменски съображения. Усети напрежение в слабините си, а желанието му се изля в болезнено стенание.

Толкова малко знаеше за нея. Възможно ли беше да не е пияна въобще? И много добре да осъзнава какво прави? Може би беше в състояние да понесе цяла бутилка и повече дори, и да остане също толкова трезва, колкото беше и той. Може би отново играеше някаква игра. Може би този път не трябваше да я оставя да си отиде просто така.

Все още държеше чашата си, пълна с вино. Хвърли я във водата и сложи освободената си ръка върху косата ѝ. Усещането за нейната мекота го хвърли в още по-силен огън. Пръстите му се плъзнаха по русите къдрици и стигнаха до гърба ѝ. Проследи нежната извивка на тънката ѝ и добре оформена талия. После леко я повдигна и я притисна до слабините си. В отговор последва неосъзнато потрепване от нейна страна.

Апетитът му стана огромен. Той отмести главата ѝ назад, отметна косите ѝ и откри лицето ѝ. Очите ѝ оставаха все още затворени, но устните ѝ оформиха слаба усмивка. Нежно доближи устни до нейните и усети вкуса на виното върху тях. Тя отвори уста и той пъкна езика си в нея. Бе посрещнат добре, с медена сладост и плам. Откри дълбочината на устата ѝ и я запълни.

Май това беше достатъчно. Тя леко потръпна, бедрата ѝ се притиснаха до слабините му.

Беше пияна. И го знаеше. Пияна и сънуваща. Не. Заловена в капан по време на сън. Сън, изпълнен със страст, който бе толкова реален, че усети глад след дългогодишната вътрешна пустота. Чувстваше се толкова ужасно празна. И толкова отчаяно желаше тази празнота да бъде запълнена. Не ѝ трябваше да мисли кой беше този мъж. Важното бе, че той можеше да запълни празнотата. Да покрие устата ѝ с целувки, които още повече засилваха глада. Чудесният глад.

Тя пиеше от него, обвиваше ръце около врата му и продължаваше да пие. В същото време му връщаше това, което получаваше от него. И това не беше достатъчно. Тя му прошепна, че това не беше достатъчно.

Той я пусна на земята върху мекото легло от горски мъх, който покриваше скалата около водопада като скъпо кадифено одеяло. Легна до нея и сякаш се разпиля — върху нея, около нея, обгърна я като облак. Усещаше ръцете му върху раменете си като полъх на вятъра, попиваше техните бързи и топли движения, докато събличаха през главата ѝ копринената риза.

Усети хладния въздух върху гърдите си, зърната ѝ изскочиха и се втвърдиха под горещите ласки на неговите устни. Тя изгаряше, умираше от болка. Неговата уста и устни се отзоваха, за да облекчат болката и охладят огъня. Тя извика от удоволствие с тих и нежен глас, който се разнесе наоколо като музика. И все още не беше достатъчно.

Започна отчаяно да се бори с копчетата на ризата му и изстена от разочарование, когато не успя да се справи с тях. Той ги разкопча сам, за кратко време успя да се наслади на твърдите му като стомана гърди и на меките, къдрави и черни като катран косъмчета, които ги покриваха. Тя го целуваше по устните, по гърдите, по врата. Усети напрежението в слабините му. И все още желаше повече. Толкова

много, че да бъдат запълнени всички изминали години, цялата празнота на това безкрайно дълго време.

И щеше да го получи. Той прошепна името ѝ и леко прокара ръка от врата до кръста ѝ, толкова леко, сякаш мистериозно перо се докосна до кожата ѝ. Тя се устреми към него, но то бе отлетяло, а ръката му я стисна в кръста, до колана със сребърната тока.

Тази преграда го забави само за малко. Той я премахна и я захвърли настрани, а тя го улесни с леко завъртане, за да разкопчее копчетата на полата. Настоятелната му ръка намери отвора в дрехата и се напъха вътре, дланта му остана върху бедрото ѝ, а пръстите се протегнаха и погалиха трепкащия ѝ плосък корем.

Зрънцето на нейното желание се превърна в топлина, течна топлина. Желанието избликна като гейзер към небето. Другата му ръка намери пътя към златистите къдрави косъмчета между бедрата ѝ, плъзна се по-надолу с толкова леко докосване, че дъхът ѝ спря.

Тя затвори очи за момент, потопена дълбоко в замъгленото си от виното съзнание, и осъзна, че бе преминала през някакъв портал, останал дълго, дълго време затворен и недостижим за нея. „Трябва да се върнеш обратно“ — шепнеше разумът ѝ. Но тя запуши уши за вътрешния си глас. Този сън наяве, в който сякаш се бе изгубила, бе толкова привлекателен, сигурно щеше да утоли изгарящата жажда, която виното беше направило по-силна. Желаше всичко това. Всичко. От толкова дълго време.

Той ѝ се усмихна, като я гледаше как се устремява към него — бавно и неудържимо. След малко бедрата ѝ възприеха ритъма на ръката му и сляха трепета си с нейното движение. Съни му се отдаваше. Беше препълнена от страст. Много страст.

Той усещаше нейната влажна топлина. Долавяше аромата на възбудата. Всичко в нея изразяваше подкана, доверието на бедрата ѝ, лекото забиване на ноктите в гърба му, забързаното ѝ дишане и произволният вик, отделил се от треперещите ѝ устни. Пое с устата си този вик и му отговори с доверието на езика си.

Облекчението ѝ изригна внезапно, като вълни на екстаз, следващи една след друга. Екстаз, който бе успяла да забрави през дългите скучни години. Смътно си даваше сметка, че май това не беше всичко, но все пак донякъде достатъчно.

Прайс се отдръпна малко назад, доволен, че успя да ѝ достави удоволствие. Изгаряше от нетърпение да го направи дори още по-силно. Очите ѝ бяха затворени, дишането учестено. Собственото му желание го сковаваше като стоманена броня. Оставаха още много усещания, през които би могъл да премине заедно с нея. Искаше да усети дългите ѝ крака, увити около себе си, искаше да потъне в нея и заедно да достигнат най-висшето блаженство.

Погледът му се спря на обувките ѝ. Забързано ги развърза и свали от краката ѝ — нежно, забравяйки за изпепеляващата го страст, свали полата и бельото ѝ.

Очите ѝ леко потрепнаха. Страстта бе издухала донякъде опиянението от виното. Видя като през мъгла как той свали и нейните, и своите обувки, как събу панталоните си и отново се устреми към нея. Под слънчевите лъчи гърбът му изглеждаше като направен от мед. Кожата му блестеше, очите му излъчваха страст, а ръцете му отново ѝ поднесоха тази страст.

Съни отпрати към лазурното небе същия унесен поглед, както преди малко към водата. И там отново видя същото мъжко лице, размиващо се като сред облак. Нереално и непознато. Но усещането, че някой мачкаше зърната на гърдите ѝ, си беше съвсем реално. Под нея като че ли земята потрепери, когато той сложи ръка под кръста ѝ и я притегли към себе си. Усети неговата гореща напрегнатост.

Тя нададе вик. Искаше го, имаше нужда от него. Трусът, който усети, идваше от самата нея, от дълбините на тялото ѝ. Усещаше се като пустиня — гореща и суха.

— Хайде, моля те — прошепна тя.

Прайс леко се надигна и си каза наум, че най-сетне мечтата му се бе сбъднала. Дамата на сърцето му върху ложе от мъх. Русата ѝ коса се бе разпиляла върху зелената също като очите ѝ растителност, погледът ѝ толкова разпали неговата страст, че той се уплаши от преждевременно изригване на неговия екстаз.

Полъхна лек вятър. Неговата ласка малко поохлади лицето на Съни. Все още главата ѝ тежеше, съзнанието ѝ бе замъглено, а тялото ѝ сякаш гореше в огън. Някакъв бог се бе надвесил над нея и разтваряше краката ѝ. Бог, направен от злато, и толкова съвършен, че сигурно беше безсмъртен. Тя му се усмихна.

— Ти си прекрасна, Огюста — прошепна той и дъхът му леко я докосна по бузата. — Невъобразимо прекрасна.

ГЛАВА 8

— Чудесно. Чудесно извършена. — Тадиъс Лорд се облегна назад в коженото кресло зад масивното бюро. Той беше облечен в елегантен сив костюм от тънък туид, който бе получил от шивача тази сутрин. Бузите и вратът му все още усещаха удоволствието от парната баня и бърсненето преди половин час.

На върха на огромния му корем, умело прикрит от кафявата копринена жилетка, се поклащаше тежка златна верижка за часовник. Беше доволен от получените новини. Когато сам се настани удобно, посочи на помощника си Джошуа Кигън стола пред себе си.

В ъгъла на стаята имаше малка масичка, осеяна с бутилки. Кигън, облечен също като работодателя си по последна мода, носеше тъмnochерен костюм с почти незабележими райета, тъкмо се канеше да си налее пиетие, когато шефът му се обърна към него. Гръмогласният смях на Лорд и широката усмивка на лицето му подразниха неговото любопитство. Остави на подноса все още празната чаша, защото се стараяше стриктно да изпълнява нарежданията на шефа си.

— Изглежда, че сте доволен от себе си. — Хилавият Кигън прекоси безшумно стаята и се разположи на стола.

Имаше движенията и маниерите на змия. Лорд често бе забелязвал това, особено когато самият Кигън го нямаше пред очите му. Но тъй като качествата на влечугото много често му вършеха добра работа, той нямаше нищо против да ги насърчава.

— Не толкова от себе си, колкото от Съни Харлоу. — Лорд хвърли върху бюрото някаква телеграма. — Прочети това.

Кигън взе листа, погледна от кого е, после я прочете на ум.

„Т. Лорд

П.Р. На разположение. Пристигане 10 дни.

7 Бос. Мас.

С. Харлоу“

— Точно както ти казах. — Лорд улови разочарованието върху лицето на Кигън. Подозираше, че помощникът му е започнал да се примирява със загубата на белия ездитен кон.

— Да, това й отне доста време — сухо отбеляза Кигън и приглади мустаците си. — Впрочем, за какво става дума в последния ред на телеграмата?

— Това, човече, е най-важното, което мисис Харлоу е открила във връзка с Рамси. Това е броят на телеграмите, изпратени от Уолис до Бостън в Масачузетс през последните дни.

— Бостън — повтори замислено Кигън. — Но точно там се намират вашите финансови партньори.

— Точно така. — Лорд извади пура, подаде я на Кигън, после взе една и за себе си. Нарочно отложи обяснението, докато не запали пурата си и не дръпна няколко пъти от нея. — И да си отрежа всичките копчета, ако тези телеграми не са от Рамси.

— Това не е добре. — Лицето на Кигън помрачня. Неговото благополучие зависеше от това на Лорд. Ако Рамси работеше за хората в Бостън или поне имаше някаква връзка с тях, много възможно беше той и шефът му да загубят. Забрави, че държи запалената клечка, докато тя не го опари по пръстите. — Дявол да го вземе! — възкликна той и хвърли все още горящата клечка върху килима, после я загаси с тока на обувката си.

— Не на пода, Кигън. Това да не ти е кръчма — скара му се Лорд. Хвърли такъв страшен поглед на помощника си, че той веднага се наведе за клечката и изтърва дългата пура, която искаше да запали.

— Извинявам се — каза хилавият мъж, оголвайки зъбите си. Лорд не пропускаше да му напомни това, което онази Харлоу бе казала за него — беше го нарекла „наемен служител“. Неохотно взе клечката и затърси пурата, която се бе изтърколила под бюрото на Лорд.

Понечи да се изправи, но видя, че Лорд все още се мръщи, и веднага бръкна в джоба си, извади фина ленена кърпичка, с която избърса петното върху килима, което бе оставила клечката. За щастие, той се бе навел достатъчно бързо и нямаше изгорено. Напъха изцапаната кърпичка в джоба си, а остатъците от клечката захвърли зад решетката на камината. Едва след това с повишено внимание помириса пурата и я запали.

— Да, не е добре за нас, но е добре да се знае — продължи Лорд, все едно че разговорът не беше прекъсван. — Поне имаме ясна картина докъде се е добрал Рамси. И щом знаем това, знаем и как да го спрем.

— Извинявам се — започна Кигън колебливо. — Но не сме ли го спрели вече? Нали мисис Харлоу вече го води насам.

Дълго време Лорд пуфка силно с пурата си.

— Никога не виждаш очевидното, Кигън.

Кигън остави пурата върху големия стъклен пепелник, предвидливо поставен на бюрото на Лорд.

— Очевидното е това, че Рамси иска да затвори мината, и досега отбеляза значителен успех в това отношение. Ако работи за вашите партньори, ако те го използват, за да се отърват от нас, не виждам начин да се спасим от неприятности.

Лорд отново пуфна. Той се наслаждаваше на дима и брътвежите на Кигън.

— Има много начини.

— Сигурно — отвърна Кигън. — Например Рамси да се окаже на шест фута под земята.

— Напомням ти, че това е последното нещо, което можем да си позволим — каза Лорд, без да изважда пурата от устата си. Изгоряла вече наполовина, тя се движеше нагоре-надолу при всяка негова дума.

— Не мога да схвана смисъла — отговори Кигън. Очите му изразяваха недоверие в способността на шефа му да оцени ситуацията. — Ако Рамси работи за вашите партньори, нямаме време да...

Лорд го прекъсна:

— Както аз виждам нещата, Рамси не работи за моите партньори, а само ги използва.

— Ха!

— Помисли за това, Кигън. Ако той работеше за тях, досега да си бяха изтеглили капиталите. И договорът между нас вече да е разтурен. Сигурно той им е изпратил информация, която е предизвикала съмнения, а те са поискали уточнения и доказателства. Но той все още не им ги е предоставил и следователно все още не ги е убедил в нашата нелоялност. Това, което Рамси прави, е да изчаква. Той знае за фактора време в съглашението. Знае, че ни трябва разрешение за разработката.

Решил е, че ще ни хване на тясно по един или друг начин, но благодарение на Съни Харлоу ние му сложихме прът в колелата.

— И какво лошо има в това точно сега да бъде очистен? — хладно попита Кигън. Никога не беше се срещал с Прайс Рамси, но този човек постоянно го вбесяваше. При това именно Рамси бе причината той да изглежда некадърен. Неговата охрана, и хората, и съоръженията, всичко това не можа да спре Рамси. Кигън не бе сигурен колко време още Лорд щеше да търпи неговите провали и него самия.

— Той не е глупав — кратко отвърна Лорд. — Сигурно е взел предохранителни мерки, като е споменал на моите партньори, че животът му може би е в опасност. И щом като вече е събрал доказателства срещу нас, ги е оставил на някого, който може да ги използва и без него. Второто нещо е, че той е собственикът на железопътния участък, който ни трябва.

— Няма да го притежава, когато е вече мъртъв.

— Да, но може да го остави на приятелите си. Помисли за това, Кигън. Ако мистър Рамси бъде сполетян от фатален инцидент, ние можем да се окажем в още по-неприятно положение от сега. Получаването на правото на собственост върху оня участък може да се проточи с години.

— И по какъв начин ще го получите от него, когато ви го доведат? Ако е успял да предвиди това, че нямате сметка да го убие — а той е успял, — значи е спечелил — отбеляза Кигън, като тръсна глава в несъгласие. Беше забравил пурата си. В края й се бе натрупала сребърна пепел. — Без оборудването не можем да започнем разработката, а всичко това няма да има никакво значение без собствеността върху този сектор от линията.

Очите на Лорд помръкнаха също като пурата на Кигън.

— Няма да се стигне дотам. Съни Харлоу ни снабди и с време, и с нужната защита.

Кигън не успя да измисли подходящ отговор, а и не разбираше защо при създадите се обстоятелства Тадиъс Лорд се смее така.

— Не разбирам — призна си той накрая. — Съгласно договора... дори само факторът време...

— Зная добре как е според договора. Но какво може да направи група достойни хора, когато са сигурни в нашата благонадеждност и в

същото време знаят, че донякъде също са отговорни за провала на откриването на мината?

— Достойни хора? — Кигън трябваше да надскочи себе си, за да разбере. — Предполагам, че биха ви предложили протакане. А може би и още пари.

— Дяволски си прав — каза Лорд. — Особено след като им разкажа това, което зная за Прайс Рамси. Вече мога да направя това, защото знам, че той се е свързал с тях. Този човек през войната е бил шпионин на Конфедерацията и има достъп до кабинета на Линкълн. Но когато застана на пътя ми, аз за няколко години го тикнах в затвора.

Кигън започваше да схваща какво има предвид шефът му, но все още не напълно.

— Не зная — каза той. — Хората вече забравиха войната. При това положение, как можем да използваме миналото на Рамси?

Лорд изръмжа.

— Не аз ще разказвам за делата му, а самият той. Под клетва в съда ще трябва да разкрие пред нашите партньори от Бостън какво вземане-даване е имал преди с мен, как е изфабрикувал сведенията, които им е изпратил, и как е извършил саботаж с оборудването, за да забави отварянето на мината.

Това вече бе твърде много за Кигън. Доколкото все пак знаеше нещо за Рамси, той никога не би се съгласил доброволно да им сътрудничи.

— Какво ви кара да мислите, че той ще го направи? — попита Кигън и започна да се изпотява. Бръкна за кърпичката, но си припомни, че тя вече е неизползваема. Обилна влага бликна над веждите и потече по врата му.

Лорд стана от бюрото и се запъти към масичка с питиетата. Той беше огромен мъж и стъпките му отекнаха тежко, въпреки дебелия килим.

— Ще го направи, защото в края на краищата също е човек с достойнство — потвърди Лорд и си сипа внушително количество бренди от една бутилка. — При това, Кигън, един достоен човек ще направи всичко, за да защити някого, за когото носи отговорност.

— А познаваме ли някого, за когото Рамси да носи отговорност?

Джошуа Кигън смяташе, че да се бориш в защита на някой друг е откачена работа. Не вярваше в този план още преди да го беше чул. А

Лорд беше хазартен тип и увлечението му в тази игра с врага го разтревожи. Това бе излишен риск, но не можеше да изложи тези съображения пред шефа си.

Лорд отново се заля от смях. Беше видял как Кигън присви очи и езикът му бързо-бързо замърда в устата. Познаваше начина на мислене на помощника си.

— Знам какво правя — каза той. — Осигурил съм му човек, за когото Прайс ще се загрижи. — После нарочно отчетливо добави: — Съни Харлоу.

— По дяволите! — изтърси Кигън. — Той по-скоро би платил да се отърве от нея.

Смехът на Лорд стана още по-силен. Безкрайната неприязън на Кигън към мисис Харлоу го учудваше. Добре че бе достатъчно опитен, за да не се замисля толкова много над всичко. Все пак имаше някаква възможност обвиненията на Кигън по отношения на жената да се окажат верни.

— В случай, че ти се окажеш прав, Кигън, взел съм мерки за двойно подсигуриране. Научих от познати и Сейнт Луис, че Рамси се е забъркал в някаква история с момиче от тамошното отбрано общество. Невинно момиче, или поне е минавало за такова, преди да се запознае с него. И сега продължава да го чака да се върне и да се ожени за нея.

Кигън вдигна тесните си рамене и си спомни, че Тадиъс Лорд бе допускар само няколко провала през целия си живот.

— И как ще ни помогне това? — побърза той да запита.

— О, Кигън. — Лорд спря да отпие глътка бренди. Той обичаше хубавото бренди, хубавите пури и добре ушитите костюми, в които дори мъж като него изглеждаше приемливо. Обичаше да наема помощници като Кигън, които повишаваха собствената му цена. Вече почти бе приключил с Прайс Рамси. И той си имаше някакво слабо място. Винаги беше подчертавал това пред Кигън. — Представи си следното. Изпратих на момичето телеграма и билет до Сан Франциско. И след две седмици тя ще пристигне за собствената си сватба.

Поразен от предвидливостта на шефа си, Кигън толкова поривисто дръпна стола назад, че краката му оставиха отчетливи следи върху скъпия килим. Лорд отново се намръщи, но Кигън този път не му обърна внимание.

— Почакайте малко — каза той, а в това време мозъкът му трескаво търсеше обяснение. — Ако Рамси преди е бил с нея, сигурно повече не го тревожи съдбата ѝ.

— Него може би не — съгласи се Лорд. — Но той е човек, който ще поеме отговорност към жена, която е обезчестил. Повярвай ми.

— Няма друг избор.

— Наистина няма — потвърди Лорд.

— Още нещо — добави Кигън, като бавно стана от стола и се отправи към масата с питиетата. — Какво ще правим, ако двете жени се хванат за косите заради Рамси?

На лицето на Лорд се изписа злорада усмивка.

— Ще празнуваме — беше отговорът му.

На разстояние две хиляди мили същата дума бе произнесена от едно момиче със сламеноруса коса, зад чиято красота се криеше неподозирано силна воля. Това бе същото онова богато, разглезено, симпатично и невинно момиче, което Тадиъс Лорд имаше предвид.

Държанието ѝ бе повод за тихо възмущение в много от салоните на Сейнт Луис. Но тя не се смущаваше от това. Животът предлагаше толкова много интересни неща на една жена, за да си позволи да се тревожи за нещо толкова дребно като клюките. Правеше точно това, което си искаше. И само веднъж в живота си се бе провалила при опита си да получи нещо. Сега, май че и то щеше да стане нейно.

— Ще празнуваме — каза тя на френската си камериерка и притисна до пълните си, обвити в коприна гърди току-що получената телеграма. — Ще празнуваме, Емили. Прайс ме вика и аз отивам при него.

Емили се засуети из спалнята с бели стени, като пъхаше обратно в чекмеджетата бельото и другите дрехи на своята господарка, измъкнати и нахвърляни в един пътнически сандък.

— В Калифорния ли, мис? — извика тя. — При Прайс Рамси, който ви заряза? Не, мис.

Блондинката въздъхна раздразнено и сложи телеграмата на тоалетката.

— О, съвсем не ме е зарязал, Емили. Всъщност, от негова страна нямаше предложение за женитба. Аз го направих, за да успокоя баща

си през онази нощ, когато ме хвана да влизам през прозореца на библиотеката, след като бях с Прайс. Истината е, че Рамси никога не ми е обещавал нищо. — Сините ѝ очи игриво засвяткаха, тя разтърси златната си главица и се разсмя.

— Не. — Разширените очи на Емили изразяваха ужас. — Не можете да тръгнете така. Помислете за бедния си баща. Какъв удар ще бъде за него бягството ви.

— О, баща ми — жално каза Пенелопа Пек, — та той ще ме държи заключена в тази къща, докато намери някой богат стар глупак, за когото да ме омъжи. Някой, който няма да се стресне от това, че вече не съм девствена.

— О! — извика Емили и вдигна ръце към устата си. — Нима искате да кажете... Това не може да е вярно. — Лицето ѝ се заля от гъста червенина.

— Да, ама е така — каза Пенелопа, доволна, че така бе поразила камериерката си. Доставяше ѝ удоволствие да изумява хората. Хич не се интересувахе от това, че смятаха поведението ѝ за скандално още от самото ѝ появяване в обществото. Нито пък се тревожеше, че наистина баща ѝ ще я омъжи за първия стар глупак. Беше единственото му дете и един ден щеше да наследи огромното му богатство. Момиче от нейната класа не се нуждаеше от неопетнена репутация. Тя подкани с пръст ужасената камериерка да се доближи. — И да ти кажа, Емили — добави тя шепнешком, — беше чудесно.

— Ооо! — простена Емили и избяга от стаята.

— Върни се, Емили — викна след нея Пенелопа. — Веднага! Трябва да изпратиш една телеграма. Емили!

Емили се спря по средата на стълбите към слугинската стая. Тя си знаеше мястото и последиците от неподчинението пред нейната глезена господарка. Решена да се подложи отново на издевателствата на Пенелопа, тя се върна.

— Да, мис — каза тя, застанала кротко, с нервно стиснати ръце.

— Ама че си глупачка, Емили — оплака се Пенелопа. — Та дори и Прайс не ми беше първият мъж. — Тя се разсмя саркастично при новото изумление на камериерката. — Само като си помислиш, че вие, французите, уж сте най-отворени от всички.

— Не, мис.

Пенелопа за кратко време загуби интерес от това да сачисва Емили, седна на стола пред бюрото и грижливо написа отговор на телеграмата, която бе получила.

„Скъпи,
Билетите получени. Пазарувам зестра. Пристигам
както уговорено.

Твоя Пенелопа.“

— О, скъпи — мърмореше си тя, докато четеше късото съобщение. — А как ще успея да се справя с пазаруването за толкова кратко време? — После въздъхна облекчено. — Но ще трябва, ще трябва да успея. — Тя погледна към Емили, която стоеше пред нея в очакване. — Кажи да приготвят двуколката ми и веднага занеси това на пощата. Не казвай на никого нищо.

Емили отчаяно закърши ръце. Не ѝ се искаше да участва в такъв заговор и си мислеше за огромната ярост на бащата на мис Пек, когато научи, че тя е била съучастник в бягството.

— А какво да кажа, ако някой ме попита къде отивам? — попита Емили. — Марвин сигурно ще попита.

— Не бях помислила за това. — Пенелопа се намръщи и чукна с добре гледания си нокът по кристалната мастилница на бюрото. Марвин, главният камердинер, служеше тук още преди тя да се роди. Беше предан на семейството, слухтеше и донасяше всичко на баща ѝ. Не можеше да направи и крачка, без старият мъж с орлово око да докладва на Осбърн Пек. Сигурна беше, че Марвин бе замесен в оная история с Прайс. — Чакай да помисля — каза тя и затвори сините си очи. — Измислих. Кажи му, че отиваш да вземеш една шапка, която съм поръчала.

— Но... — запротестира Емили.

— Затвори си устата и слушай — заповяда Пенелопа с нарастващ гняв. Ненавиждаше, когато ѝ задаваха въпроси, особено слугите. — Изпрати телеграмата, както ти казах, после се отбий при Луден и вземи една шапка. Каквато и да е. Кажи им да я запишат на сметката ми.

— А кочияшът? Ако Марвин го попита къде е бил...

— Едмънд? — прекъсна я Пенелопа и изгледа изучаващо камериерката си. Никога преди не беше го правила. Фигурата на момичето нямаше дори и една извивка, но лицето ѝ бе миловидно. Тя си припомни жадните погледи, които Едмънд ѝ бе хвърлял, когато бе взимала камериерката със себе си. — Той те харесва, нали? — Емили се изчерви и това беше достатъчно за Пенелопа. Без да се съобрази със свенливостта на момичето, тя предложи начин за разрешаване на проблема: — Едмънд няма да каже нищо, ако го помолиш — и то мило.

Емили зяпна от изумление. Тя наистина харесваше Едмънд и знаеше, че и той я поглежда с интерес, но никога не бе говорила с него, освен служебно.

— О, не бих могла — каза тя. — Наистина не бих могла.

— Ще можеш, ще можеш! — извика Пенелопа. — Тръгвам за Сан Франциско да се омъжа за Прайс Рамси и нищо няма да ме спре. А сега, върви! Прави каквото ти казвам, или ще бъдеш уволнена още преди залез-слънце.

— Да, мис. — Емили сложи бележката в джоба си и забърза към стълбите. Не можеше да има нищо по-лошо от това да загуби работата си. Сигурно трябваше да придружи мис Пек в Сан Франциско. Надутата млада дама не умееше да се грижи за себе си.

Стараяйки се да изглежда хладнокръвна, тя поръча двуколка. Щеше да пусне и телеграмата, както ѝ бе наредено. И по пътя щеше да реши дали отиването ѝ в Сан Франциско с господарката ѝ не бе по-лошо от това да остане без работа.

След като Емили тръгна да изпълни поръчението ѝ, Пенелопа седна пред огледалото и се загледа в хубавичкото си лице. Сложи малко червило на пълните си устни и завъртя глава настрани, за да се убеди, че руменината по бузите ѝ изглежда по-естествена от всеки друг път.

Косата ѝ бе предмет на завист от страна на приятелките ѝ — гъста, къдрава и златиста, като мебелите в стаята ѝ. Големите ѝ сини очи струяха изпод русите къдрици. Всичките ѝ обожатели ги сравняваха със сапфири. Единствено Прайс бе казал, че му напомнят тюркоазите, които индианците слагат на украшенията си. „Скъпоценностите на пустинята“ — беше ги нарекъл той.

„Знам, че не може да ме е забравил“ — тържествуващо заяви Пенелопа Пек на отражението си в огледалото.

— Къде се е дянал? По дяволите! Къде е Прайс? — Късно този следобед Делос блъсна вратата на кабинета на Били, държейки в ръка плик. Русият мъж се бе навел над купчина документи върху бюрото. — Накъде тръгна?

— На пикник — отговори Били с усмивка. — Заедно с „дамата в червено“. Не си ли спомняш.

— Спомням си. Но къде точно? Дявол го взел. Това момче никога не казва къде отива — възмути се Делос и си припомни колко пъти му се налагаше да чака, докато Прайс привърши амурните си дела. — Току-що му донесоха телеграма от Сан Франциско. Може да е важна.

— Дай ми я — каза Били. Беше се уморил да преглежда книгата пред себе си, но трябваше да направи копия от тях и да ги изпрати на хората в Бостън, които толкова наивно бяха инвестирали пари в минната компания на Лорд.

И Били, както Прайс и Делос, не се съмняваше в това, че вече са събрали достатъчно доказателства за разтрогване на договора. Тези документи разкриваха двойната игра на Тадиъс Лорд и включваха също и геоложкото проучване, което Делос бе извършил при пътуванията из Кларет Вали под прикритието на рекламните представления. Освен това предложението на Делос бе да се избере по-сигурно и подходящо място за мина върху хълмовете на Уолис.

— Вземи я. И му я дай веднага, щом се появи.

Били взе плика в едната си ръка и почука с него по дланта на другата.

— Няма да се появи по-рано от утре сутринта. Ясно ни даде да разберем. Ако съобщението е важно, може би ще трябва да го намерим.

— Къде е най-голямото легло в Уолис? — попита Делос, гледайки към пода.

— Днес няма да е в легло — разсмя се Били, — а някъде под сянка върху морава.

Въпреки веселието си той също се обезпокои. Ако разоряването на Лорд беше единственото желание на Прайс, то спасяването на

долината бе лично негово желание. За да успеят, трябваше да действат заедно. И докато не приключат общата си работа, и тримата не биваше да имат тайни един от друг.

Обикновено Били не се интересувахе от личния живот на приятелите си, но тези дни всички телеграми щяха да изискват моментален отговор. И реши, че Прайс ще се ядоса много по-малко на телеграма, разпечатана от приятеля му, отколкото на закъснението на отговора.

Той разкъса плика и прочете набързо съдържанието му.

— Я виж ти — каза успокоено той с широка като врата на хамбар усмивка. — Нещата почват да стават все по-интересни.

— За какво става дума? — настоя Делос, скубейки брадата си, както правеше винаги, когато бе разтревожен. — Някаква неприятност ли?

— Възможно най-лошата. — Били му подаде телеграмата и го загледа в лицето, докато я четеше. Видя как неудържима усмивка се появи сред брадата му.

— По женска линия. — Усмивката на Делос бързо угасна. — Възможно най-лошата и в най-неподходящия момент. — Въздишката му изрази съчувствие към отсъстващия им приятел. — Мислиш ли, че ще трябва да го потърсим?

— Не-е — отговори Били. Щяха да му трябват часове за преписването на книгата, даже и с помощта на Делос. Наистина не можеха да предприемат нищо, преди да изпратят копията и скрият оригиналите на сигурно място. — Нека си се забавлява. — Той взе телеграмата, сгъна я и отново я сложи в плика, после го пусна в чекмеджето на бюрото си. — Това може да почака до утре сутринта.

Делос продължи разходката си из стаята. На петата обиколка спря и погледна към Били.

— Какво мислиш, че означават думите й за изпращането на билети от негова страна? Казвал ли ти е, че ще праща нещо на мис Пек?

Били вдигна глава. Не можеше да си представи Прайс да изпрати нещо на мис Пек.

— По-скоро си спомням как веднъж едва не ме застреля само защото споменах името й. Не мога дори да си представя за какво става дума.

— Нито пък аз — потвърди Делос. — Когато и аз му споменах за нея, ми опърли косата с един куршум. Не ми се вярва тайно да е поддържал връзка с мис Пек през цялото това време. Останах с впечатлението, че иска да се държи толкова надалеч от нея, колкото е възможно.

— И аз също. Единствено към тази Харлоу прояви необичаен интерес.

— Хм — измънка Делос най-после успокоен. Сложи ръце на бюрото на Били и се отпусна на тях.

— Както и да е, умирам от нетърпение да чуя неговите обяснения утре сутрин.

Били кимна в знак на съгласие.

— Дори и да трябваше да тръгнем веднага да го търсим, не знаем къде е бил пикникът, по-точно, къде продължава и в момента.

— Прайс трябваше да ни каже къде отива — оплака се Делос. — Нямаме време за разтакаване.

— Сигурно щеше да ни каже, ако не бяхме се отнесли толкова несериозно към неговото увлечение.

— Може би си прав. С тази Харлоу е по-различно от друг път.

— Ти виждал ли си я? — попита Били.

— Доколкото си спомням, не — отговори Делос. — Признавам, че когато той за пръв път спомена за „дамата в червено“, помислих, че си го съчинява нарочно, за да ме ядосва. Жените се трупаха около него и той ги ловеше във всеки град. От всички тях нямаше нито една, която да удостои дори и с кимване след това. Пък нея как да я видя сред тълпата? По принцип не разглеждам публиката, докато хората не се наредят пред мен да си купят лекарства. А тя никога не дойде. Така че дори и да съм я мярнал по време на някое от представленията, не съм й обърнал внимание и не съм доловил нейната песен на сирена като Прайс.

— Какво каза? — попита Били.

— Сирена — повтори Делос, — това е прекрасна изкусителка, която призовава мъжа към неговата гибел. По начина, по който той говореше за нея, по начина, по който постъпваше, винаги със си представял „дамата в червено“ като сирена.

Били събра огромната купчина книжа, сложи ги в най-голямото чекмедже и го заключи. Пусна ключа в джоба си и погледна Делос.

— Сигурен ли си, че не говориш за Пенелопа Пек?

Гримасата, която се бе появила на лицето на Делос през последните няколко минути, стана още по-дълбока.

— Може би и аз си мисля това.

Наближаваше време за вечеря. Били се упрекна за подигравките по отношение на срещата с Огюста Харлоу.

— Защо един мъж, който ще се жени след две седмици, ще ходи на пикник с друга жена? — попита той Делос.

— Ти го познаваш по-дълго време от мен — отговори Делос. — Не те ли е учудвал винаги, когато стане дума за чаршафи?

Били изхърка, после стана и обиколи бюрото.

— Ти го казваш. Както и да е, ще бъде страшно шоу? Е, виждал ли си дуел между жени?

Били се изсмя и се отправи към кухнята.

— Не — отговори Били. — Чудя се какво ли оръжие ще си изберат.

ГЛАВА 9

Пистолета! Къде беше оставила пистолета? Господи, главата ѝ нещо не беше в ред. Това е от виното. Бутилката вино. Трябваше ѝ бутилката от виното. Съни понечи да стане, но това беше невъзможно, защото той страшно ѝ тежеше. Държеше я за китките, устата му беше на врата ѝ. Можеше да помръдне само краката си.

Ритна отчаяно и усети с крака си хладна и влажна стъклена повърхност. Бутилката. Изстена безпомощно, защото тя започна да се търкаля по скалата. След малко чу плясък от падането ѝ във водата.

Още едно стенание се отдели от устните ѝ. Защо ѝ трябваше да помръдва крака си. Осъзна, че върху нея намира мъжка сила, силна, пулсираща, настояща, горяща от нетърпение да проникне в нея. Огън я обля, усети едновременно страст и ярост. Искаше ѝ се да го убие, стига да имаше с какво. В същото време не можеше да се освободи от желанието да го приеме вътре в себе си и се остави на усещанията, които щяха да я издигнат в небесата.

Тя тежко си пое въздух. Устата му бе захапала гърдата ѝ и сякаш изливаше жарава върху нея, ръката му си проправяше път към входа на най-съкровената ѝ потайност, настоятелно, без съпротива от нейна страна. Изведнъж събра краката си. Опита се да не се оставя на тази лудост. Достатъчно далече беше стигнала вече. Как си го позволи? И макар че ѝ беше добре, нямаше защо да обвинява само виното. Никога преди не си беше загубвала ума от някакво си вино.

Прайс отново прошепна името ѝ. Тя беше гореща, влажна и жадуваща за него. И той за нея. Не си спомняше някога да е желал толкова много една жена и тя да бъде единствената за него. Би могъл да я обича дори и само заради неясната мистерия около нея. Дори и само затова, че го бе влудила до такава степен.

Той искаше всичко от нея. Като че ли се досещаше за нейните тайни, за неизвестния ѝ живот, който бе водила без него. И го приемаше като свой. Щеше да научи всичко. Но по-късно. Сега се

нуждаеше само от тази нейна част, която му предоставяше прекрасното ѝ тяло.

Той я целуна, притисна се до нея и долови горещия ѝ порив насреща му.

— Чакай! — извика тя.

Да чака? Прайс изстена от разочарование. Да чака, когато я усеща под себе си също толкова нетърпелива? Да чака, след като вече бе чакал този момент седмици наред? С огромно усилие на волята се отлепи от нея и реши, че може би това бе подкана да направи същото, като преди малко.

Когато пусна ръцете ѝ, тя се измъкна изпод тялото му, инстинктивно прикри гърдите си с ръце и сви колене. Прайс бе седнал на пети, зъбите му бяха прехапали долната устна до побеляване. Над всичко преобладаваше могъщата му мъжественост и тя потрепери, когато погледът ѝ бе привлечен от нея.

Очите ѝ останаха приковани в мъжката плът. Като че ли измина безкрайно дълго време, преди да събере сили да ги премести оттам. Зениците ѝ бяха разширени, погледът ѝ панически затърси нещо около скалата. Пистолета. Беше го замаскирала там, в мъха. Но къде точно? Ето там! Успя да види крайчеца на дръжката.

Без да се замисля, че му обръща гърба си, тя се обърна настрани и на четири крака запълзя към пистолета. Но ръката ѝ хвана само пръст и мъх. Пистолетът го нямаше. И тъкмо когато сърцето ѝ почти спря от уплаха, видя металния блясък на няколко сантиметра по-далеч.

В това време Прайс се наслаждаваше на формите ѝ и си мислеше, че неговата „дама в червено“ дори и това не правеше като обикновените хора. Това не беше предпочитаната от него поза, но той беше готов, ако потрябва, дори да стои на един крак през цялото време, само и само да получи удовлетворение на страстните си желания, които бяха станали вече болезнени.

— Вие ми сервирайте изненада след изненада, Огюста — каза той и тръгна след нея също на четири крака.

Последното нещо, което усети, бе ярка светкавица.

Съни изригна върху безчувственото му тяло поток от проклетия. Те не достигнаха до него, но ѝ помогнаха да се освободи от яростта, която преливаше от нея като лава от вулкан.

Тя ругаеше и себе си със същата разпаленост, но с това не успя да заглуши угризенията на съвестта си и неприязънта си към него.

Дори не го харесваше, повтаряше си тя отново и отново, докато навличаше дрехите си. Ненавиждаше го. И беше му разрешила... беше му разрешила... Повече не можеше да мисли за това. Трябваше да го махне оттук. Вече закъсняваше с един час според направената от нея програма. Би искала да забрави как бе прекарала този час.

В главата ѝ възникна още по-ужасна мисъл. Щеше да бъде заедно с него още цели десет дни. И той нямаше да пропусне да ѝ напомни какво се бе случило. Десет дни да го гледа и да си припомня, умирайки от срам. Но не от срам вътрешностите ѝ пламнаха отново.

Колебливо се наведе над него и огледа главата му. Имаше подутина колкото конска подкова. Съни огледа раната, която му бе причинила и се помоли да не му е счупила главата. Ако беше така, щеше да има нужда от лекар, а само това ѝ липсваше.

По дяволите! Защо ѝ трябваше да се захваща с него. Стига да можеше, би го зарязала тук, би се свързала с Лорд, за да съобщи, че се отказва от работата. Да си задържи десетте хиляди долара. Но един добър детектив трябва да доведе работата докрай. Ако сега се провалеше, нямаше да може да разчита на други ангажименти за в бъдеще.

За да провери подозренията си за неговата контузия, леко отвори клепачите му. Очните ябълки не бяха обърнати назад и зениците изглеждаха като на обикновен заспал човек. Тя се изправи с облекчение. Дано някой ден не ѝ се наложи да съжалява, че не го бе убила, когато е имала такава възможност.

Отиде до края на пътеката, сложи два пръста в устата си и свирна високо и пронизително. След няколко минути се появи Ринг, с весело ръмжене и махане на опашка, и показа, че ѝ е простил за това, че толкова дълго го бе оставила сам. Душейки земята, тръгна към Прайс, спря се и започна да го души от краката до главата. Започна да лиже раната за ужас на Съни.

— Ринг! — строго викна тя. Кучето кратко излая и седна на задните си лапи. — Да не си посмял да го съжаляваш. Той само изглежда добър, но не е.

Ринг отново излая и потри глава в ръката на Съни.

— Стой при него — заповяда му Съни рязко, защото не беше в настроение да отговори на ласките на кучето. — Ако се опита да стане, захапи го за крака.

След тези думи тя хукна по пътеката за въжето и одеялото, които щяха да ѝ трябват, за да го занесе долу при конете. След петнадесет минути остатъците от яденето бяха прибрани в торбата. Кошницата, която само щеше да им пречи при бързата езда, бе скрита в храсталака. Съни набързо се изкъпа в потока и изми Рамси, доколкото успя.

Облече обичайните дрехи — панталона и карираната риза, сложи старата си шапка, малко посмачкана от седенето в торбата. Само обувките бяха същите. Старите ѝ обувки се оказаха много големи и не успя да ги напъха в торбата. По-късно щеше да се обади в хотела да ѝ ги изпратят. А колкото до другите дрехи, тези, които бе носила като Огюста Харлоу, щеше да каже да ги дадат на бедните.

И докато отново се изкачваше по пътеката с въжето и одеялото, се закле пред себе си, че повече никога няма да облече рокля. Никога.

Кучето долови стъпките ѝ и заръмжа. Прайс усещаше главата си като разкъсана от експлозия, но при звука на животното успя все пак да реагира, като се обърна настрани и се насили да отвори очи. Видя рунтава козина и усети студен нос на бузата си.

— Огю... — опита се да каже той, но нова страшна болка отново го хвърли в безсъзнание.

— Все още ли е така? Добре.

С безкрайно внимание Съни изтърколи Прайс върху одеялото, върза въжето за двата му края и направи примка, за да може да го влачи надолу по пътеката. Постави го по гръб с ръце отстрани на тялото. Оставаше да го облече, което не бе много приятна работа. Стараеше се да не го гледа, докато го докосваше.

— Да можеше да направиш това вместо мен — каза тя на кучето. Най-трудно бе да му намъкне панталоните върху дългите и тежки крака. Докато го обличаше, ще не ще, огледа цялото му тяло. Нямаше ни най-малък недостатък, ако не се смятат няколко белега от рани. Едната от тях бе особено голяма, оставена сигурно от куршум. Когато свърши, се бе задъхала от усилията. Най-лошото, което би могла да каже за този мъж, бе, че той не носеше бельо под панталона и че му липсваше единият чорап. Сигурно ще се оправи някак и без него.

Докато усукваше края на въжето около ръката си, забеляза, че ужасното червено място, където го бе ударила, продължаваше да се увеличава. Учуди се на себе си, че бе успяла да му нанесе такъв силен удар. Като го замъкна долу, намокри в потока една салфетка и я сложи на главата му. Не за негово облекчение, а за нейно, уверяваше сама себе си. Ако подутината спадне, той щеше да дойде в съзнание и можеха да пътуват по-бързо, отколкото ако го завържеше като чувал на коня.

За втори път през живота си Прайс се усети с вързани крака. Първият път беше преди много, много години, още по време на войната. Прайс се намираше във Вашингтон и разузнаваше в полза на генерал Ли. Биваше го в тая работа. Говореше съвсем като южняк. Работеше като сътрудник на Едуин Стентън от военния кабинет на Линкълн. Вършеше добра работа. И успя да събере доста информация в полза на Конфедерацията. Докато не го предадоха. Човек на име Лорд. Тадиъс Лорд. Болката му напомни за Лорд.

Същата болка като тогава, от главата до петите. Той изстена и се опита да отвори очи. Новият болезнен пристъп го накара да се откаже. Пък и не беше подготвен да види земята толкова близо до очите си. Усети ръцете си вдигнати над главата и оковани в белезници. Краката му май не бяха вързани, макар че ги чувстваше така.

Той въздъхна. Къде беше? Главата го болеше сякаш от удар на копито. Какво се бе случило. Не можеше да си спомни. Съзнанието му отказваше да му помогне, догади му се. Не можеше да се ориентира. Единственото, което му стана ясно, бе, че е натоварен на нещо, което ужасно друсаше. Но какъв беше този страшен звяр, чиято муцуна се намираше само на сантиметри от лицето му? Може би вълк? Прайс инстинктивно се напрегна и се опита да се изправи. С това наруши неустойчивото равновесие на тялото си, преметнато през собственото му седло. Дърпане, превъртане, и той се сблъска с твърдата, прашна земя.

— Уф — изстена той и несъзнателно протегна ръце напред, за да се предпази от пъстрокожия звяр, който се нахвърли към него веднага след падането на земята. Очакваше да му прехапе гърлото, но вместо това бе изненадан от няколко приятелски лизвания.

— Дявол го взел — измърмори Съни, като го видя в краката на коня. Обърна Нюгет назад и се насочи към него. — Ти, предателско пале — извика тя на кучето, което се подмазваше на врага й. — Ринг!

Ядосаният вик като че ли изведнъж разпръсна мъглата от съзнанието на Прайс. Погледът му сякаш се проясняваше по-бързо от съзнанието му. Видя, че гласът идваше от едно младо момче на дорест кон. Държеше пистолет, насочен към него. Все още много слаб и замаян, Прайс направи опит да се изправи на краката си и едва в този момент разбра, че и те бяха вързани, както ръцете му. Единственото, което успя да направи, бе да се подпре на лакът.

Пистолетът проблесна под слабите лъчи на слънцето. Той си припомни този пистолет. Беше го видял за последен път да прелита във въздуха, появил се отникъде, и да се стоварва върху главата му, докато той и Огюста... — Господи! Какво ли беше направил той с Огюста?

— Стани! — заповяда младежът. Гласът му бе също така слаб като самия него, но Прайс си помисли, че колкото и да бе слаб, тежестта на колта в ръцете му бе достатъчно голяма.

— Не мога — изрече той с дрезгав и пресипнал глас. Не беше много сигурен в това, но май си пазеше силите за по-тежък момент. Встрани от него голямото куче седеше на задните си лапи и в позата му нямаше нищо заплашително. Май че не трябваше да се страхува от него.

— О, Господи — простена Съни и си даде сметка, че се налага да слезе от коня и да му помогне. Скочи на земята и тръгна към него. Косата й, сплетена на дълга плитка, висеше зад гърба й и, погледната отпред, Съни изглеждаше късо подстригана. Шапката й бе ниско прихлупена чак до веждите. Спря на безопасно разстояние от него, за да се увери, че той наистина няма сили да се вдигне.

— Къде е Огюста? — настоятелно попита той и продължи да лежи в прахта.

Съни протегна пистолета напред и се намръщи. Липсата на отговор също означаваше нещо, но Прайс не можеше да го прецени през болката.

— По-добре да продължиш, както си тръгнал, и да убиеш и мен — изтърси той след цяла минута мълчание. — Защото ако си й направил нещо, аз непременно ще те убия.

— Проклет идиот — процеди саркастично Съни.

Гласът го потресе, в него имаше нещо много познато, което му напомни, че сигурно се бе случило нещо лошо, преди той да бъде зашеметен и вързан. Силно потърка очи в желанието си да проясни погледа си. Първото нещо, което се появи пред очите му, бяха обувките на мъжа. Обувките на Огюста. Той ги бе свалил от краката ѝ. Знаеше, че са нейните. Смутен от това, премести погледа си нагоре върху платнените панталони. После върху карираната риза с определено женствени форми под нея.

Когато стигна до лицето, Съни отмести шапката си назад и се усмихна. Отново беше самата себе си и можеше открито да изразява неприязънта си към Прайс Рамси.

— Огюста? — запита той недоверчиво. Не беше ли това ангелско видение халюцинация, плод на изцяло размътеното му съзнание? Тя не отговори, но у него се появи някаква увереност, че това наистина беше Огюста. В тези противни дрехи. Ужасен, той трескаво търсеше обяснение. Ако ги бяха нападнали, сигурно дрехите ѝ са били взети и тя не би могла да го освободи от белезниците. Но нямаше обяснение как бе станало това, как са избягали и откъде бе взела тези дрехи. И защо държеше срещу него този пистолет. — Огюста — повтори колебливо, страхувайки се от отговора на въпроса, който щеше да зададе. — Какво означава всичко това?

Очите ѝ ядно се присвиха. Отговори му спокойно, но той не долови нищо успокоително в промяната на интонацията.

— Забрави за Огюста — хладно каза тя. — Името ми е Съни. Съни Харлоу. А това — подчерта тя — е пистолет, насочен към главата ти.

— Огюста, ако и това е игра... — Той се спря, осенен от внезапно прозрение. — Ти ли ме удари? — Тя се усмихна и докосна шапката си. — Изглежда, нямаш представа колко силно... — Той отново спря, като видя как усмивката ѝ ставаше все по-широка. Гняв го обзе. Чувал беше за жени, които обичат да окоават мъже... Какво ли правеха с тях? — Слушай, Огюста — започна внимателно, като се стараеше да бъде убедителен. — Хайде да свършваме с това. Отключи тези железата и ще продължим друг път.

— Железата ще останат на ръцете ти доста време, мошенико — каза Съни. — Толкова дълго, колкото ще ни трябва, за да стигнем оттук до Сан Франциско.

Сан Франциско? Този глас му харесваше все по-малко и по-малко. Опита по друг начин:

— Огюста, любов моя...

— Не-ме-наричай-така! — Тя изстреля всяка дума поотделно като куршуми. — А сега ставай! Само си губим времето тук.

— Казах ти, не мога. Главата ме боли. Толкова съм замаян, че не мога да стана — каза той, без да се опитва да бъде учтив и изобщо да разбере нещо. Единственото му желание в момента бе да се отърве от белезниците. Не трябваше изобщо да я моли да го освободи, а сам да измисли някакъв начин. Той въздъхна, отпусна се по гръб и затвори очи, като че опитът да говори напълно го бе изтощил. — Ако искаш да се изправя, трябва да ми помогнеш.

— Искам да се изправиш и да се качиш на коня, мръсник такъв. — Тя можеше и да бъде груба, когато обстоятелствата го налагаха.

Прайс се вкамени. Мръсник? И друг път го бяха наричали така. Не думата го ядосваше. Като си спомни как се бе държала с него преди няколко часа, не можа да понесе тази дума, произнесена от нейната уста. Отвори едното си око, за да се убеди, че пред него е същият човек, както преди да затвори очи.

Наистина беше Огюста. И ако някой трябваше да бъде наречен мръсник, най-подходяща за това беше тя. С тая шапка, подходяща само за изтриване на пода. Тая жена си беше загубила ума и за малко да направи това и с него. Но ще има да види. Той отвори и другото си око и погледна към кучето. То все още беше там и все така приятелски настроено към него.

Чу стъпките ѝ, обикалящи около него, но не я потърси с поглед. Нека си мисли, че е достатъчно слаб, и да се осмели да се наведе към него. Може би щеше да успее да я скрита през краката и да я събори. И тогава лесно щеше да се справи с нея.

— Седни — изкомандва тя.

— Не мога — изстена Прайс. Не беше се приближила достатъчно. Той остана проснат на земята със затворени очи и в този момент усети върху лицето си струя студена вода.

— Върви по дяволите — кихайки и кашляйки, Прайс се намери в седнало положение.

Съни остана на разстояние няколко крачки с отворена манерка в лявата ръка и смъртоносния колт в дясната.

— Колкото по-скоро се научиш да правиш точно това, което ти кажа, толкова по-скоро ще се разберем.

— Това няма да стане! — зарече се той и се сгъна така, че краката му да бъдат готови за удар в подходящия момент.

— Ще видим.

До този момент Прайс не беше забелязал въжето на рамото ѝ. Започна с голям интерес да наблюдава как тя затвори капачката на манерката, остави я и после с опитни движения хвърли единия край на въжето към короната на най-близкото здраво дърво. Примката беше здраво стегната.

— Какво по дяволите правиш? — настоятелно попита той.

— Доказвам ти, че ще е най-добре да правиш каквото ти казвам.

Прайс погледна примката, после нея и взе бързо решение.

— Добре. Добре. Ставам — каза той примирено. Внимаваше да направи това бавно, за да изглежда като че ли с последни сили, сви крака и се приготви за скок. Нямахше да е трудно за неговите мускулести крака да го изхвърлят на шест стъпки разстояние. Дебнейки подходящия момент, събираше всичките си сили. Искаше да я блъсне достатъчно силно, да я събори на земята и избие пистолета от ръката ѝ.

Когато тя за момент обърна глава, той скочи, но още преди да бе прелетял и половината от разстоянието между тях, някаква маса, голяма поне колкото тази на локомотив, се стовари върху него. Със спрял дъх той се изтърколи настрани и моментално усети върху себе си огромната тежест на ръмжащото куче. Това ръмжене почти го оглуши и в ръката му се забиха дълги остри зъби. Нямахше смисъл да се съпротивлява. Жадувайки само за глътка въздух, остана да лежи отпуснат като умрял човек и си помисли, че може би скоро наистина щеше да бъде такъв.

В полезрението му се появиха обувките.

— Предполагам, че сега ще бъдеш по-послушен.

Изхитри се да отговори, без да помръдне челюсти. Не искаше да направи нещо, което още повече би раздразнило кучето.

— Махни го, Огюста.

— Съни — поправи го тя и се приближи съвсем близо.

— Само го махни оттук.

— Пусни го, Ринг — изкомандва тя. — А сега ставай. — Пистолетът отново се размахва.

— Да, мадам — каза той, бавно се изправи и тръгна с наведена глава натам, накъдето сочеше пистолетът ѝ. Но умът му вече измисляше друг план за освобождаване, като при това първо трябваше да обезвреди кучето. Може би с голям клон, с камък или с ритник, по какъвто и да е начин. — Проклето куче — измърмори си под нос, а животното вървеше все в краката му. — Пък аз си мислех, че си ми приятел.

— Стой!

Нямаше нужда да му се повтаря, но той остана като потресен, като видя, че го бе завела точно при въжената примка, която заплашително се люлееше под носа му. Хубавото му лице изрази недоумение, после тиха ярост, но заговори с учудващо хладнокръвие.

— Почакай малко, Огюста. — Погледна я право в очите. — Нека си поговорим. Каквото и да съм ти направил, можем да го обсъдим.

— Затваряй си устата и си вдигни ръцете над главата.

Беше готов да изпълнява всичко, което би могло да го спаси от тази примка. Прайс вдигна ръце и усети как примката се затяга около китките му. След няколко секунди, без да обръща внимание на протестите му, усети, че се издига нагоре, като обувките му едва докосваха земята. Преди да успее да я попита какво има намерение да прави, тя свирна и дорестият кон се приближи. С маниерите на каубой, тя завърза другия край на въжето за седлото на коня и го накара да пристъпи малко напред.

Сигурно беше откачена. Без съмнение. Но какво, по дяволите, беше ѝ направил той, та предизвика върху себе си нейната лудост? Това ли беше жената, с която бе правил любов — почти. Не може да повярва на очите си, когато тя прибра пистолета в кобура и бръкна в джоба си. На един мъж могат да бъдат направени и по-лоши неща от това да бъде застрелян с куршум.

— Какво правиш, Огюста? — попита той разтревожено.

Тя извади един ключ.

— Ще ти освободя краката, нали това искаш.

Заля го облекчение, мускулите му се отпуснаха.

— Извинявай — каза с огорчение. — Но когато един мъж се свести, окован в белезници, не можеш да очакваш от него да бъде

много сговорчив.

— Ето защо сега очаквам от теб да си особено сговорчив.

Прайс бързо схвана смисъла и отговори.

— Да, съгласен съм.

Тя пристъпи още една крачка и вече не държеше пистолета в ръцете си. Спокойно можеше да я ритне, но не биваше да забравя за кучето. Той тихо изруга с думи, които скоро не беше употребявал.

Съни направи още една стъпка.

— Както виждаш, най-умно от твоя страна ще бъде да стоиш мирно, докато отключи белезниците. Не си и помисляй да ме риташ. Че може и да успееш.

Той кисело се усмихна.

— Може.

Тя му остави малко време за обмисляне и продължи:

— Не забравяй, че ако Ринг се ядоса, това, което виси тук, може да остане без крака.

Господи! Само преди малко той си мислеше, че обича тази жена.

— Готов съм да изпълня всичко, което кажеш, Огюста — съгласи се той. „Докато се докопам до врата ти“ — добави мислено.

— Добре. — Тя коленичи и махна белезниците, после стана и отстъпи назад, но все още остана достатъчно близо, за да може той да я достигне с ритници, стига да се осмелеше. Но той не го направи. Беше жертвата. — Започни да ме наричаш Съни.

— Какво?

— Съни — повтори тя. — Името ми е Съни.

— Съни? — Не можа да разбере какво го стресна, сякаш някакъв черен дявол го завладя за момент. — Ами-и-и, не мога да ти казвам Съни. — Тя го погледна подозрително, злата ѝ усмивка отдавна бе изчезнала. — Съни звучи твърде добре и твърде дружелюбно. — Гласът му се превърна в ръмжене. — По-добре да те наричам мис Харлоу или мистър, ако искаш?

— Аз съм мисис Харлоу — беше отговорът на подигравката, при това казан с неочаквана вежливост. Забавляваше я видът на този мошеник, провесен на дървото и принуден да говори по такъв начин.

— Ти си омъжена? — Боже господи! Каква ли ужасна съпруга е била?

— Вдовица съм.

Същият черен дявол го нападна отново. Той горчиво се разсмя:
— О, разбирам. И какво направи с него!

Съни рязко се обърна и се втурна напред. Триумфът на Прайс беше много кратък. Тя плесна коня и той потегли. Ръцете на Прайс се опънаха толкова болезнено, че щяха да бъдат измъкнати от раменете. Внезапното дръпване го издигна на повече от метър над земята и той започна да се люлее като парцалена кукла.

Тя не го остави да се люлее много дълго време, но за него изтезанието бе толкова жестоко, че му се стори цяла вечност. Пригответи се за нещо по-лошо от това да бъде стоварен грубо — без да се има предвид мъжката му анатомия — върху седлото на собствения му кон. Вече бе готов да признае пред себе си, че тя беше победила. Поне засега щеше стриктно да изпълнява това, което го караше да прави, щеше дори да се обръща към нея с „Ваше височество“, ако тя пожелаеше така.

Ръцете му все още бяха в белезниците. Изведнъж долови някакво металическо подрънкване около глезените си. С изумление я проследи какво прави и видя, че се въртеше около коня, протягаше се под корема му и след малко двата му глезена бяха оковани отново. През това време вече се бе окопитил окончателно, за да може да задава въпроси.

— Това пък защо е?

— За да съм спокойна, че ще ти е много трудно да се смъкнеш от коня, освен ако аз не пожелая това. — Тя пусна ключа в джоба си. — Ако ти хрумне да препуснеш в галоп напред, не забравяй, че кучето ми много добре може да настига коне и да се нахвърля върху тези, които ги яздят.

Той кимна в знак, че е разбрал, и добре запомни мястото на ключа.

— Май си много добра при пленяването на мъже. Често ли си го правила?

— Достатъчно — отговори тя. — Това ми е професията. Аз съм детектив.

— Какъв детектив си, по дяволите! Та ти си жена!

Лицето ѝ почервения. Много добре знаеше неговото отношение към жените. Испита внезапно желание да хване коня му за юздите и да го измъкне изпод него, за да му покаже, че и жените умеят някои неща. Но все пак реши да го остави добре вързан върху коня.

Реши да отговори по друг начин. Зелените ѝ очи закипяха като разгневено море.

— Аз съм и жена, и детектив. И те хванах.

Нещата започнаха да се изясняват. Не беше злостна игра между мъж и жена. И тя не беше откачена, поне не в този смисъл, който му бе дошъл на ум. Оказа се, че е хитра и дебнеща като дива котка. Тя беше детектив. Някой я бе наел да го хване. И тя го бе хванала.

Осъзнаването на този факт го принуди да замлъкне за дълго. Трябваше да обмисли ужасно много неща. И макар че бе започнал деня с твърдото намерение да накара тази жена да му отговори на хиляди въпроси, изведнъж изгуби желание изобщо да разговаря с нея.

Което беше много добре и за нея. Главата на Съни вече се бе подпалила от него. Тя проклетисваше глупостта да се захване с тази работа. При другите беше по-лесно. Къде по-лесно бе да проследи един престъпник и да съобщи на съответните власти, за да го арестуват. Както го бе вързала сега, можеше да го изправи пред съда в най-близкия град. Но ограниченията, поставени от Лорд, я затрудняваха страшно много.

Обаче тя ги бе приела. И не можеше да заведе Прайс Рамси при най-близкия съдия или да му предяви открито обвинение. Беше го докопала, както бе казала, че ще направи. На практика и сама се бе вързала за него. Не можеше да се отдели нито за секунда, докато не го предаде в ръцете на Тадиъс Лорд. Да го вземат дяволите. Тя му хвърли един изпепеляващ поглед. Следващите няколко дни сигурно щяха да бъдат най-тежките в живота ѝ.

Нави възето, с което го бе вдигала, и го завърза здраво за седлото. Без да обръща внимание на въпросителните погледи, за последен път огледа пленника си, предложи му глътка вода, която той отказа, нареди на кучето да не откъсва очи от него и се качи на коня.

Лекият тръс, с който потеглиха, ни най-малко не облекчи болките в главата му, но той не се оплака. Беше погълнат от това да си припомня последните няколко седмици на запознанството си с Огюста Харлоу. Съни несъмнено, беше го следила още преди да му се покаже. Бе наблюдавала всяка негова стъпка. В ония женски дрехи лесно би могла да се слее с градската тълпа навсякъде, където бяха спирали. Той би могъл и да не я забележи.

Но той я забеляза. Внезапно прозрение го прониза като гръм. Тази ужасна нейна шапка. Момичето, което се сблъска с него една вечер пред кръчмата „Дивият кон“, носеше също такава шапка... и същите дрехи. По дяволите! Това е била точно Съни, при това го бе направила нарочно. И... — Господи! Беше му бръкнала в джоба. Точно тогава часовникът му бе изчезнал. И той нищо не бе усетил. Измамната проклетница беше хитра, много хитра...

Продължи да мисли обаче и стигна до заключението, че тя не го беше лъгала. Просто го бе подвела да стигне дотам, където искаше тя. Осъзнавайки това, той тежко преглътна. Сигурно се е забавлявала с неговата глупост. Чудесно се бе справила с ролята си. Трябваше да ѝ го признае. Не му харесваше, но беше така.

Беше узнала много за него, не само какво беше правил по време на пътешествията с рекламното представление. Знаеше и по какъв начин разсъждава, как щеше да постъпи при дадени обстоятелства.

Не можеше да е научила всичко това само от наблюдения. Някой ѝ беше помогнал, някой, който го е познавал много дълго, ѝ е разказал всичко за него, или поне достатъчно. Нямаше нужда да пита кой беше това. Тадиъс. Тадиъс Лорд. Точно това беше неговият стил. Да изпрати след него жена. Проклето животно! Дано се провали вдън земя! Тадиъс го беше улучил по най-слабото място... отново.

Прайс се изправи с болезнено изпъшкване върху седлото. Преди не успя да победи Тадиъс Лорд. И сега пак. Но не всичко бе загубено. Сан Франциско беше още далеч.

И преди всичко, тя си оставаше жена.

ГЛАВА 10

Прайс започваше да мисли, че този ден никога няма да свърши. Като че ли през целия път дотук го бяха влачили след коня, но проклет да е, ако отвореше уста да се оплаче. Когато жената свърна от пътя и заби през гъсталака, той започна да се чуди дали пък този път няма да излети от седлото, или ще му се размине с едно най-обикновено падане като предишното.

Най-после над хоризонта се показва сребрилата луна, но блясъкът ѝ почти не проникваше под сянката на младите дървета. Все пак успя да види, че Съни слиза от коня — скочи от седлото така пъргаво, сякаш вместо да я изтощи, дългата езда я бе освежила и отморила — за разлика от него. Да, но той не я бе цапнал с все сила по главата и не бе вързал за краката ѝ такива тежки вериги, нали? Докато Прайс изнемогваше и усещаше как цялото тяло го боли, тя подскачаше наоколо, като че ли току-що бе станала от дълъг и освежителен сън. Съни пусна дорестия кон да пасе на свобода, а жребца завърза за едно дърво, чак тогава вдигна глава и го погледна.

— Ринг! — извика тя и кучето клекна послушно до краката ѝ. Черните му очи гледаха все така мило и приятелски — този именно дружелюбен поглед го бе заблудил сутринта и Прайс реши, че спокойно може да си позволи някои волности. — Пази го! — заповяда тя и отключи халката на десния му глезен. — Слизай! — Тонът ѝ бе същият, с който се обърна към кучето.

Той почака още малко с надеждата, че ще отключи и другата халка, после видя, че жената въобще няма подобно намерение, праметна крак и се олюля, преди да слезе.

— Е, и какво да правя сега? — попита той, докато се облягаше на коня.

— Ако имаш някакви лични нужди, можеш да отидеш ей там — посочи тя към храсталака вляво от тях. — Ринг ще дойде с тебе.

Прайс кимна с глава и се замъкна нататък. Тя спокойно можеше да си спести опасенията, че ще се опита да избяга с тези букаи, щеше

да се строполи на земята, преди да е изминал и четвърт миля. Имаше нужда от един хубав сън и нещо за ядене, трябваше да измисли и как да обезвреди кучето.

— Ела тук, моето момче, ела, Ринг — каза той шепнешком и се потупа по коляното.

Кучето тихо изскимтя и по тялото му премина силен трепет, който започна от главата и стигна чак до дългата му извита опашка. Беше прекалено предпазливо, за да дойде достатъчно близо — явно се боеше, че мъжът може да го удуши с веригите. Прайс реши, че по всяка вероятност същият номер му е бил правен и преди.

— Какво се мотаеш още там? — извика нетърпеливо тя. — Ринг! Доведи го веднага!

Кучето изръмжа и оголи най-страшните зъби, които някога бе виждал Прайс.

— Проклето псе — измърмори той и се затътри към конете. — Само почакай и ще ти дам да разбереш.

Конете бяха освободени от седлата и сега пасяха спокойно в гъсталака. На сечището гореше неголям огън заграден с камъни, и само в неговите пламъци Прайс усети известна топлина. Той тръгна към огъня, но жената го спря.

— Не там — каза тя. — Седни тук до това дърво — махна с ръка към един стар бор, където бе пръсната малко суха слама.

Умората му се поразсея, след като се раздвижи, и той усети как отново се наежва срещу нея. Остана прав и попита:

— Имаш ли нещо против, ако постоя малко?

Съни поклати глава и мъжът помисли, че може би в нея все пак е останало някакво парченце от това, което по-рано е било сърцето ѝ. След малко обаче трябваше да се върне към предишното си мнение.

— Стой, колкото си искаш — каза тя с безизразен тон. — От тебе се иска само да си близо до дървото.

Чак сега му просветна — искаше да му завърже ръцете около дънера.

— По дяволите, Огюста-Съни — каза той и тръгна недоволено нататък, — не мога да стоя така цяла нощ. Та ти за малко да ми размажеш черепа! Ако сега не легна да си почина, нищо на света не може да ме накара утре да се кача на коня — включително и онзи гаден помияр.

— Ела по-насам — каза тя, без да обръща никакво внимание на думите му. — Сложи си ръцете тук. — Докато той прегръщаше дървото, тя извади ключа от джоба си. — Мисля, че не е нужно да ти припомням за Ринг.

Кучето лежеше наблизко с муцуна върху лапите. Светлината на огъня се отрази в черните му очи, когато вдигна влажен поглед към господарката си.

— Не, по дяволите, не е нужно — отговори той и посегна към Ринг, който точно в този момент извади дългия си червен език и се облиза миролюбиво. — Това изчадие на който и вампир явно е намислило да ми изпие кръвта.

Загледан в кучето, не забеляза как Съни клекна и заключи халката на веригата около десния му глезен. Все пак беше малко по-добре, отколкото да прекара нощта с дънера в прегръдките си, но не беше и много удобно — и ако искаше да легне, трябваше да яхне дървото, ако пък решеше да остане прав, щеше да му се наложи да се целува с него.

— Така. Сега всичко е наред — каза тя самодоволно, като се отдръпна на няколко крачки и, с ръце на кръста, огледа какво бе постигнала.

Прайс я изглежда недоверчиво — никак не му беше чудно, че тя може да си стои там и да се усмихва като добре нахранен крокодил. Просто не бе за вярване, че това е същата жена, с която започна днешният му ден. Избелелите размъкнати дрехи скриваха изцяло формите на тялото ѝ, а красивата коса, която бе като коприна в ръцете му, сега висеше на рошави кичури. Суровото изражение бе променило до неузнаваемост дори самите черти на лицето ѝ и единствено блясъкът на зелените ѝ очи напомняше бегло за момичето, което бе видял сутринта. Цялата ѝ женственост сега бе останала някъде на заден план и явно бе държана там насила.

Прайс не можа да се вгледа добре в очите ѝ, защото тя скочи и побърза се отдалечи. Достатъчно си бе изпатил от нейната любезност и нямаше да се изненада, ако го оставеше гладен и жаден чак до сутринта.

— Ще ми дадеш ли нещо за ядене, или трябва да стигна в Сан Франциско полумъртъв от глад? — извика след нея той.

— Ще ти дам да ядеш. — Тя се наведе и хвърли към него манерката. — На, пий.

Той се извърна рязко и хвана манерката, която го удари по гърдите, но веригите му попречиха да я задържи — тенекиеният съд се изплъзна от пръстите му и падна на земята. Прайс погледна към жената, която точно и този момент бе клекнала до седлото и изваждаше от торбата нещо за ядене. Той се почуди дали да я извика, за да му подаде манерката — тя вероятно нямаше да дойде, — или пък да се плъзне надолу по грапавия дънер, за да опита да си я вземе сам.

Прайс изруга и започна да се свлича надолу, но с прибрани един до друг крака това се оказа много трудно, разтвори стъпалата си и успя да се отдръпне малко от дънера. Като че ли мястото бе специално предназначено за затворници — наблизко съвсем като по поръчка растеше друго дърво, и след като си подпря гърба на него, успя да се настани много по-удобно, отколкото очакваше.

Той успя да се добере до манерката и пи до насита, а с останалата вода намокри превръзката на главата си. Студеният компрес облекчи малко болката и на пипане дори му се стори, че отокът леко е намалял.

После нави разкъсания ръкав, за да провери и раната от ухапаното. В началото му се стори, че не е нищо сериозно, ала няколко часа по-късно мястото бе почерняло и много го болеше при допир. Прайс сложи малко вода и на ухапаното, но облекчението бе съвсем краткотрайно. Един бинт би му свършил добра работа сега. Нямаше под ръка нищо подходящо и трябваше да намокри ръкава от лакътя надолу, за да покрие с него раната.

— Омотай това около ухапаното. — Не бе усетил кога е дошла и му подава един чист бинт.

Прайс взе бинта с огромно нежелание — в края на краищата тя бе виновна за тежкото му положение и би предпочел да ѝ откаже. Все пак ръката много му трябваше и бе длъжен да се погрижи добре за нея. Намокри бинта и започна да се пипка с него, през цялото време усещаше погледа ѝ върху себе си. Много се изненада, когато накрая Съни хвана двата края и ги върза на възел.

— Това ще свърши работа — каза тя.

Прайс я изглежда навъсено — ако смята, че така ще откупи греховете си спрямо него, много се лъже.

— Нямаше да се учудя, ако вместо това вземеш да ме цапнеш с някоя тояга.

Тя съжали за ухапаното, но това чувство я държа не повече от половин минута. По дяволите, просто не си заслужаваше да се размеква заради човек като него.

— И ще го направя с огромно удоволствие — озъби се тя и побърза да отиде при огъня, където бе сложила две чинии да се топят върху камъните. Тя отнесе едната на Прайс, докато яденето още къкреше в нея, и я остави на земята, без да продума, после се върна при огъня и се залови с вечерята си.

Беше прегладняла и ядеше толкова лакомо, че в една изискана компания едва ли биха одобрили подобно кльопане. Прайс се възползва от удобния случай, за да се заяде отново с нея.

— Ядеш като прасе. Сега разбирам защо на пикника не поиска да хапнеш нищо.

Храната бе успяла да го посъживи и той усети как го хващат дяволите, пък и не виждаше какво повече би могло да му се случи — и без друго беше ранен, ухапан и окован. Страшно му се искаше да я нарани, за да се почувства зле и тя.

Съни не обърна никакво внимание на предизвикателството — обра с вилицата последните бобени зърна от чинията и ги напъха в устата си.

— И така съм си добре — отговори тя с пълна уста.

— Сигурно си от жените на Лорд — продължи предизвикателно той. — Приличаш ми на някоя от онези, за еднократна употреба.

Тя се вцепени и спря да дъвче, устата ѝ все още бе пълна с боб, когато проговори:

— Не съм на Лорд, нито пък на когото и да било друг.

— Да, вероятно си права — съгласи се той, — дори той не би изтърпял такова чудо. Той те изпрати, нали?

Съни напълни повторно чинията, само че този път прибави и няколко парчета месо. После подсвирна на Ринг, и Прайс видя, че е приготвила храната за кучето в собствената си чиния. Запита се как ли ще бъде измита неговата и почти успя да забрави за какво говореха преди малко.

— Да, той ме изпрати. — Съни дори не се опита да скрие това от него.

— Защо? — попита бързо той.

Тя сви рамене.

— Сигурна съм, че знаеш по-добре от мене защо.

На Прайс съвсем му се отяде и той отмести чинията.

— Знам защо е изпратил някой за мене, но не разбирам защо трябваше да стане точно по този начин. За какво беше необходим целият този театър, Съни? Защо трябваше да ме прелъстяваш?

Думите стигнаха до нея точно когато пиеше вода от манерката и ѝ подеждяха като внезапен удар по гърба. Водата потече от устата ѝ по брадичката и после намокри ризата. Тя се закашля и избърса лицето си. Веднага побърза да си припомни, че в никакъв случай не бива да се поддава на провокациите му.

— Все пак номерът успя — каза подигравателно тя.

— Така е — призна той, — номерът наистина успя. Я ми кажи, с всички мъже ли се чукаш, преди да ги предадеш?

— Кучи син!

Тя хвърли манерката и скочи на крака съвсем побесняла. Очите ѝ бяха диви и зли като на тигрица, ала Прайс не ѝ даде никаква възможност да се впусне в благословии по адрес на родителите му.

— Знаеш ли, това просто не беше необходимо, макар че, да си призная, все пак беше много приятно — каза той с равен, напълно лишен от емоции тон. — Не е нужно да съблазниш един мъж, за да го цапнеш по главата.

Съни зарита съчките в огъня, за да не вдига поглед към самодоволната му физиономия.

— Можеш да ми вярваш, че ако можех, щях да те цапна много преди това — каза тя.

Той се засмя, като че ли току-що бе изгърсила някоя безвкусна шега.

— Там е работата, че не ти вярвам ни най-малко, защото съм сигурен, че всичко стана точно така, както си го намислила. На всичко отгоре ти постъпи нечестно, когато избра именно този момент.

Така бе побесняла, че загуби всякакви задръжки и говореше каквото ѝ падне.

— Нечестно? Какво, по дяволите, имаш предвид?

Прайс се облегна назад и подпря глава на отворените си длани. Очите му гледаха замечтано луната, когато каза преднамерено бавно и

отчетливо:

— Имам предвид това, че избра такъв момент, когато ти вече беше задоволена, а аз все още не бях, и това ме правеше много уязвим.

— Какво! — Тя просто не вярваше на ушите си. Прайс не ѝ обърна никакво внимание, сякаш изобщо не разбираше колко е побесняла.

Гласът му бе станал дрезгав и до болка познат.

— Много бих искал да знам дали възнамеряваш да довършиш започнатото, преди да стигнем до Сан Франциско.

— Кучи син, върви по дяволите! — изпищя тя. — Никой не ме е карал да... — тя млъкна внезапно, ядосана, че се е изтървала. Устните ѝ бяха побелели от гняв.

Когато все пак успя да се съвземе, от устата ѝ се изсипа истински порой от люти ругатни, каквито Прайс не бе чувал дори през дългите си пътувания до Карибските острови и Южна Америка. Видя му се много смешно да ги чуе от жена, хвърлила шапката си на земята и тъпчеща я ожесточено. Той се разсмя и смехът му бе предизвикан както от реакцията на момичето, така и от абсурда на собственото му положение.

— Млъкни! Млъкни, ти казвам! — изкрещя тя. — Млъкни или ще напъхам някой парцал в ухилената ти уста!

Прайс престана да се смее — беше толкова луда, че като нищо можеше да го застреля. Освен това току-що бе научил много важна новина, която много го изненада. Пикникът нарочно бе организиран така, че да го принуди да излезе извън града, а поканата за среднощни забавления трябваше да убеди приятелите му, че не е необходимо да тръгнат да го търсят, ако се позабави. Онова, което се бе случило в пещерата, не бе предвидено в плана, но то все пак се случи — там, потънала в мъха и прегръдката на силните му ръце, тя бе готова да му се отдаде до мига, в който все пак успя да се овладее и си спомни защо е там.

Сгушен между дънерите, Прайс се усмихна в тъмнината. Някъде преди Сан Франциско трябваше да предизвика у нея същото настроение, което я бе обзело тогава в пещерата.

По същото време Бланш Елтън седеше в бара „Златния пръстен“ в Сан Франциско и наблюдаваше със задоволство как върви работата. Беше се настанила в „клетката за птици“ — едно по-височко място, откъдето цялото заведение се виждаше като от птичи поглед. Тази вечер имаше много клиенти и всичките бяха жадни, музиката звучеше нежно и предразполагащо, а момичетата се смееха и танцуваха.

Трябваше да е доволна и да се усмихва, но силно гримираното ѝ лице бе толкова навъсено, че когато пианистът Руфъс случайно я погледна, в иначе великолепно изпълнение на „Скъпа Моли“ се прокрадна една фалшива нота.

Едно от момичетата, което танцуваше наблизо с някакъв каубой, остави за малко кавалера си и се качи при нея.

— Какво има, Бланш, тревожи ли те нещо? — попита тя, докато седеше на ръба на масата от черешово дърво. — Изглеждаш така, сякаш градският съвет е забранил алкохола и хазарта.

— Има и по-лошо от това. — Бланш бе съвсем разстроена.

— Че какво по-лошо може да има от това? — попита добродушно Сюти. Тя винаги бе в добро настроение, готова за всякакви забавления и очевидно работата в заведението ѝ доставяше удоволствие.

Момичето се опитваше да я развесели и да ѝ повдигне настроението, но Бланш продължаваше да гледа мрачно пред себе си.

— Нали знаеш приятелката ми, Съни Харлоу, беше тук преди няколко седмици — каза Бланш и се наведе към момичето, за да надвика шума от глъчката наоколо.

— Да, знам я — каза Сюти. — Онази с револвера. — Момичето залюля обувките си в червени копринени чорапи крака и тракна токчетата на обувките си едно в друго. — Е, кажи сега, не е ли това истинско съвпадение? Точно за нея ме разпитваше вчера един клиент.

Бланш възбудено стисна момичето за ръката.

— Кой, Сюти? Опиши ми го!

Разтревожена от тона ѝ, Сюти напрегна паметта си, но не беше от хората, които могат да се съсредоточат върху нещо извън самите себе си.

— Ами, не разбрах как се казва — отговори тя. — Приличаше ми на скитник, който няма пукната пара в джоба си, и затова не му

обърнах много внимание. Както и да е, искаше да му кажа нещо за твоята приятелка Съни Харлоу.

Бланш я пусна и плъзна ръка в джоба на разкошната си рокля от жълт атлаз — телеграмата, която получи следобед, все още си беше там. Чик Мейсън не бе ѝ се обаждал от години, и сега, когато най-после се сети за нея, новините никак не бяха добри. Уес Беклър бе излязъл от затвора и преди да тръгне от Колорадо, разправял наляво и надясно, че имал да урежда някакви сметки със Съни Харлоу; бил обещал на брат си, че ще оправи тази работа.

След това, което ѝ каза момичето, Бланш бе обзета от лоши предчувствия.

— И какво по-точно го интересуваше?

Сюти вдигна рамене.

— Ами, нищо особено.

— Опитай се да си спомниш, Сюти, много е важно — настоя Бланш.

Момичето въздъхна тежко — страхът, че е направила нещо нередно, никак не ѝ помагаше да си спомни по-добре разговора с непознатия.

— Чакай да помисля — каза неспокойно тя. — Пита ме дали съм я виждала скоро, и аз му казах, че е идвала тук преди две-три седмици. Тогава ме попита дали знам къде е отишла, и аз му казах, че не знам, ама после се сетих, че Съни имаше намерение да замине някъде на север.

— Каза ли му го?

— Ами, казах му го — изрече предпазливо момичето. — Сбъркала ли съм?

Бланш не си даде труд да ѝ отговори.

— А нещо друго пита ли те? Каквото и да е?

— А, да. Искаше да знае какъв е конят ѝ и аз му казах за онази красива дореста кобила.

Бланш се изправи рязко и вшитите в полите ѝ звънчета тревожно проплакаха.

— Отивам в кабинета, Сюти, а ти иди да извикаш всички момичета.

Сюти скокна от масата и побърза да се подчини. От доброто ѝ настроение не бе останала и следа. Тя се обърна неспокойно, преди да

слезе по стълбите.

— Нещо лошо ли съм направила, Бланш? Може би съм казала нещо, което не е трябвало да казвам?

— Сега вече нищо не можеш да промениш — отвърна Бланш, която не виждаше никакъв смисъл да упреква момичето — в края на краищата, плащаше на Сюти именно, за да бъде любезна с клиентите. — Кажи ми, виждала ли си този човек оттогава насам?

Сюти енергично поклати глава.

— Не, сигурна съм, защото ако го видя, веднага ще го позная. Той има най-странната коса, която съм виждала някога. Никой в Сан Франциско няма такава коса — бяла като памук. Освен старците, разбира се — но човекът никак не беше стар.

— Сан Франциско, значи — каза замислено Делос, докато наливаше сметана в чашата с димящо кафе. Това му беше четвъртата чаша от сутринта и Били, който довършваше бележките си, гледаше да е в крак с него.

— Каза ли нещо? — попита той, докато влизаше в просторната кухня, за да напълни отново чашата си. Пресегна се към кафеника, който Делос току-що бе оставил върху горещата печка, и си наля. На Били му харесваше да го пие чисто, затова допря устни до ръба на чашата и духна върху кафето — искаше да го поохлади малко, преди да отпие.

— Нещо такова — отговори Делос. — Мислех си за Сан Франциско и за Прайс.

— И какво си мислеше? — нетърпеливо попита Били, защото знаеше, че ще последва поредната безкрайна и объркана история, ако не го подтиква непрекъснато.

— Вижда ми се малко странно това, че смята да остане в Сан Франциско следващите десетина-петнадесет дни — Прайс много добре знае, че е необходим тук.

След две седмици Тадиъс Лорд трябваше да открие новата мина и започваше да набира работници.

— Единственото възможно обяснение е, че иска да накара мис Пек да го чака, докато свършим тук.

— Може и така да е — съгласи се Делос, макар че самият той едва ли би се сетил за това.

— Може да има и друга причина — обади се отново Били.

— И каква е тя?

— Може мис Пек да е изфабрикувала сама цялата тази работа.

— Хм — Делос замислено отпи от кафето. — Това също е твърде вероятно. Това обяснява защо Прайс не ѝ се е обадил.

— Доколкото познавам мис Пек, тя не би се спряла пред нищо, само и само да постигне това, което си е наумила. Нищо чудно да се появи някой ден и да го накара да се разбърза.

— Умно момче си ти, Били. Не е възможно Прайс да смята да се жени и да не ни каже. Виж, ако тя си е намислила нещо, без той да знае, това вече обяснява нещата.

— Да, и сега най-важното е Прайс да разбере за планове ѝ, преди да е станало късно, и вече нищо няма да може да я спре. — Били погледна часовника си. — Вече е единадесет. Документите са готови и са заключени в касата. Ако Прайс не дойде до обед, ще изляза да го потърся.

— И аз ще дойда с тебе — реши Делос. — Вземи да оседлаеш конете, ще ходим в града.

Както обикновено, Делос се оказа прав по отношение на Прайс. Рано следобед двамата бяха на път за Уолис. Този път Били яздеше червеникавокафявия скопец — беше отстъпил жребеца си на Прайс за известно време.

— Жената е отседнала в „Луиза“. Не е зле да започнем оттам.

— Не разчитай много да го открием там — каза скептично Делос. — Когато реши да се покрие, Прайс си пада по екзотичното.

Били се изсмя гръмко — нямаше нищо против да спи под звездите заедно с другите каубои, но изобщо не можеше да си представи, че ще легне с жена на голата земя, когато някъде го чака пухено легло.

— Сигурно е вътре и ще побеснее, че го прекъсваме — предположи той.

— Нищо не се знае — отговори Делос. — Залагам десет долара, че го няма и снощи също не е спал тук.

Били прие облога с кимване на глава — познаваше Ейбнър Томас от хотела и само след няколко разменени с него думи Делос щеше да е

загубил баса. Били се приближи към бюрото на Ейбнър, а Делос седна на едно канапе в малката приемна.

— Добър ден, Ейбнър — каза Били. — Търся един мой приятел.

— Мистър Рамси ли? — Ейбнър познаваше добре градчето и знаеше кой на кого е приятел.

— Точно така. — Били хвърли през рамо един тържествуващ поглед към Делос, после си наведе към Ейбнър и дискретно пошушна: — Мисля, че е идвал тук при една дама.

— Ами, няма такова нещо — отговори Ейбнър. — Няма го тук.

— Но е идвал, нали?

— Да.

— И кога си тръгна?

— Вчера — отговори Ейбнър.

Били изведнъж стана мрачен.

— Вчера ли? Искаш да кажеш, че не е идвал тук днес? Сигурен ли си? Сигурен ли си, че тази сутрин... че не се е измъкнал тихичко сутринта, без никой да го види?

— Ако ме питате дали тази нощ е спал с жена в „Луиза“, трябва да ви кажа, че не е — побърза да го увери Ейбнър. — Вчера по това време се отби за малко и потърси мис Харлоу, за да я заведе на пикник. Оттогава не са идвали нито той, нито тя.

Очите на Ейбнър светеха от любопитство и много му се искаше да поразпита дали не се е случило нещо, но Били бе прекалено загрижен за загубата на десетте долара и не му обърна никакво внимание.

— Благодаря ти, Ейбнър. Ако видиш мистър Рамси, кажи му, че съм го търсил. — Съвсем оклюмал, Били махна с ръка на Делос да си вървят.

— Имаш ли някаква представа къде може да я е завел? — попита Делос и се усмихна доволно, докато се качваха на конете.

— Веднъж му показах едно място на няколко мили източно оттук — каза Били, който едва сега се сети за това. — Местността е много красива, казва се Огледалните извори. Спомням си, че много му хареса, и може да я е завел там. — Били обърна коня и погледна Делос. — Ще ти дам парите, като се върнем в ранчото.

Усмивката не слезе от лицето на Делос чак до рекичката, която изтичаше от изворите.

— Струва ми се, че и тук го няма — забеляза той, докато оглеждаше безлюдните брегове.

— Може — каза Били и продължи нагоре по течението, без да сваля поглед от хълмовете наоколо. — Нагоре има още едно място, което е много подходящо за нощуване — той посочи към тясната камениста пътечка пред себе си. — Ще сме късметлии, ако все още са там.

На Делос хич не му се щеше да язди под палещото слънце. Предпочиташе влаковете, а след тях — файтоните, които не друсат. Е, в краен случай можеше да се задоволи и с някоя каруца от кервана на лечителите. Конят, който Били му бе дал, съвсем не можеше да бъде наречен удобен в качеството си средство за придвижване. Делос се произправи на стремената, за да пораздвижи малко изтръпналото си тяло.

— Ако беше там, щеше вече да ни е чул и да се покаже — каза заядливо той.

— Не и ако е зает с нещо, което аз лично с удоволствие бих правил точно на място като това — засмя се Били, — пък и изворът е тук някъде, между тези скали; от шума на водата сигурно не се чува нищо.

Делос слезе от коня и отиде на сянка под едно дърво. Изведнъж видя нещо, от което веднага се почувства по-добре.

— Я погледни тук, Били. Като че ли има някакви следи — съвсем ясно е, че някой е постилал тук покривка и е седял на тревата.

— Да, така е — съгласи се Били и слезе от коня. Отведе го малко настрани, за да не заличи следите с копитата си; после се вгледа внимателно в изпомачканата трева и извика към приятеля си: — Тук са вързали конете, виждам следи от подковите на жребеца.

Делос шумно въздъхна.

— Е, щом конете ги няма, значи Прайс и мис Харлоу не са тук.

— Може, а може просто да са оставили конете на друго място. Както и да е, ще отида да надникна в пещерата. Идваш ли?

— Ами да взема да дойда — каза Делос и се надигна. — Може пък да открием нещо, заради което си струва да бием толкова път.

По стръмната пътечка към пещерата ги лъхна прохладен вятрец и ги освежи малко. Били стигна първи, но спря още на входа.

— О-хо! — извика той многозначително.

Делос пристъпи и също видя това, което бе предизвикало вниманието и на Били — мекият мъх бе смачкан и изпотъпкан, сякаш бяха влачили нещо тежко по него. Приличаше на следи от ботуши; недалеч видяха и парчета от счупена кристална чаша за вино.

— Това никак не ми харесва — каза Делос и се наведе, за да разгледа парчетата.

— Като че ли на Прайс не му е било много до забавления.

— В никакъв случай. Ей, я виж там, във водата — до онзи камък се е заклешила една бутилка от вино.

— Не е празна — забеляза Били. — Хвани я... чакай малко, това пък какво е? — той се наведе внимателно и се пресегна към парче плат, което изглеждаше съвсем не на място във високата папрат. Били го стисна между пръстите си и го размаха пред очите на Делос.

— Този чорап — каза Делос — е на Прайс Рамси. Виждал съм го милион пъти.

— По дяволите! — изруга Били и бързо тръгна по пътеката. — Изобщо не знам какво е станало тук вчера, но сигурно някой ястреб е прелетял наблизко — каза той и посочи безоблачното синьо небе. — Хайде да поразгледаме около пещерата.

Двамата огледаха внимателно мястото и откриха изоставената кошница за пикник, а под нея — червен костюм за езда, блуза и дамско бельо.

Били вдигна дрехите от земята и ги подаде на Делос, който забеляза, че са съвсем нови.

— Мога да се сетя защо Прайс си е забравил чорапа, но въобще не мога да разбера как така жената си е оставила тук дрехите — каза той и се почеса замислено по брадата. — Това ми се вижда наистина много странно.

— Нещо не е както трябва — каза Били. — И с какво е била облечена, когато са си тръгнали?

— Може пък още да са тук някъде — сети се Делос. Двамата прекараха още един час в безплодни опити да открият Прайс и жената на някое скътано местенце. Единственото, което успяха да открият, бяха множество следи от копита около извора, които водеха някъде на юг.

— Като че ли жребецът е вървял след другия кон — каза Били, който продължаваше да се губи в догадки. — И на гърба му е имало

ездач.

Двамата тръгнаха по следите и те ги изведоха на главния път — там се губеха сред многобройните отпечатыци от колела и копита. Тръгнаха по пътя, но на едно място той се разклоняваше на три като вилища и те просто не знаеха накъде да поемат. Били спря, за да се ориентира в обстановката, после викна на Делос:

— Може да са тръгнали насам, този път заобикаля и отива право в Уолис. Сигурно са искали да се промъкнат в градчето през нощта, без да ги види никой. Хайде да тръгнем насам и пак да поразпитаме Ейбнър Томас. Ако Прайс не е ходил в хотела, ще се качим в стаята на Огюста Харлоу — той потупа торбата на седлото, където бе прибрал дрехите. — Умирам от любопитство да разбера как е била облечена, когато се е прибрала в хотела, и какво са намислили двамата с Прайс.

Делос помълча, а когато все пак отвори уста, лицето му бе станало мрачно и непроницаемо.

— Страхувам се, че изобщо не са намислили каквото и да било.

— Какво искаш да кажеш? Или са се върнали в „Луиза“, или пък са отишли някъде, където спокойно могат да се порадват един на друг.

— Да се надяваме, че ще ги намерим в хотела, Били. Никак не ми се вярва Прайс да остави всичко и да се впусне в романтични приключения точно сега. Колкото и да е влюбен в тази негова „дама в червено“, той в никакъв случай не е безотговорен и не може да изчезне току-така, когато знае колко много разчитаме на него.

На Били не му бяха необходими повече обяснения.

— Прав си — съгласи се намръщено той. — Хайде да се връщаме в Уолис и да разпитаме Ейбнър.

Ейбнър разбра, че Били Оуенс не е в настроение още когато го видя да влиза в хотела, и се помъчи да прикрие със сърдечна усмивка лошите си предчувствия за надвиснала беда.

— Драго ми е да те видя отново, Били — каза той. — Намерихте ли вашия приятел?

— Не, Ейбнър, не сме още. — Трябваше да придума някак Ейбнър, за да го убеди да им помогне. Били знаеше как да го накара да си развърже устата. — Имам нужда от помощ.

По лицето на служителя се разля щастлива усмивка.

— Ще се радвам да ти помогна, Били.

— Чудесно! Можеш да започнеш, като ни дадеш ключа от стаята на Огюста Харлоу.

Човечето зад бюрото отчаяно размаха ръце.

— Но аз не мога да направя такова нещо! В нашия хотел не може... — Ейбнър внезапно млъкна, като видя свирепото изражение в очите на Били. — Е, предполагам, че ако най-напред почукаме на вратата... — добави примирително той и грабна ключа. — Но ви предупреждавам, че приятелят ви изобщо не е там.

По леглото от орехово дърво нямаше нито една гънчица и беше очевидно, че до каната с водата и чистите кърпи не се е докосвал никой, след като прислужницата ги бе оставила предния ден. На тоалетната масичка нямаше нищо, а в гардероба откриха три рокли — една от лъскава червена коприна, още една червена рокля, обшита с мъниста, и трета, от памук, с цвят на кларет. На лавиците бяха подредени обувки и шапки в тон с роклите. В един ъгъл имаше чифт мръсни вехти ботуши, които изглеждаха съвсем не на място, като крава в овча кошара.

Именно тези ботуши привлякоха вниманието на Делос повече от която и да било друга вещ на Огюста Харлоу.

— Странно — каза той.

Били веднага загуби интерес към празната стая и прехвърли вниманието си изцяло върху мършавия очилат Ейбнър — човекът се усмихваше прекалено сърдечно за вкусовете му.

— Ти знаеш нещо, Ейбнър, но не щеш да го кажеш — каза той с обвинителен тон.

— Не, Били, нищичко не знам — отговори Ейбнър, който отчаяно се опитваше да отдалечи момента, когато ще трябва да им разкрие тайната на мис Харлоу.

— Слушай, Ейбнър, половин ден — забележи, горещата част на деня — обикалям околните баири, за да откроя Прайс Рамси. Ако случайно знаеш къде е, по-добре си признай веднага.

— Е, ако ви трябва толкова спешно, предполагам, че няма причина да не ви кажа. — Ейбнър страхливо се огледа да не би управителят да го заvari в стаята и махна с ръка да го последват в коридора; когато излязоха, той дълго се пипка, докато заключи, и най-после се обърна към съвсем изнервените мъже.

— Е, Ейбнър, казвай — заповяда Били.

Човечето се огледа, за да се увери, че никой не ги подслушва, и прошепна:

— Мистър Рамси избяга заедно с госпожицата.

Били се заклати заплашително на пети.

— Откъде знаеш?

Ейбнър сви снизходително рамене.

— Просто избягаха, Били. Не е необходимо някой да ми го казва.

— Как разбра за тази работа?

Ейбнър погледна страхливо към стълбите.

— Досетих се. Личеше си им. Мис Харлоу например ми нареди да не освобождавам стаята още една седмица, защото отивала някъде с мистър Рамси „по работа“.

— Но ти остана със съвсем различно впечатление, така ли? — намеси се и Делос.

— Ами да — каза самодоволно служителят. — Малко преди да заминат, тя ме попита дали знам къде се продават булчински воали.

— И това е всичко, така ли? — попита Делос. — Жената те попита за магазин за воали?

— Не, не е — отговори Ейбнър. — Тя вече си беше купила воал и го взе със себе си, когато тръгна с мистър Рамси.

— Чудесно — каза Били, когато излязоха от хотела. — Май вече няма причина да ходим да го търсим. — Делос не отговори и Били продължи да разсъждава на глас. — Не позна, когато предположи, че може все още да е в града, а аз не познах за хотела и все още ти дължа онези десет долара. — Той нахлупи шапката си ниско над очите и тръгна към коневръза. — А мис Пенелопа Пек ще бъде страшно разстроена, когато пристигне в Сан Франциско.

ГЛАВА 11

Съни не можеше да заспи от яд, че позволи на Прайс така да я вбеси. Щом затвореше очи, си представяше съвсем ясно какво се случи в пещерата, преди да се усети и да го халоса така, че той бе изпаднал в безсъзнание. В главата ѝ се въртяха не само образите, но и непристойните усещания, които бе изпитала в обятията му.

От време на време ядосано изритваше одеялото, а след това пак го придърпваше нагоре; часовете се нижеха един след друг, а сънят не идваше — в пламналия ѝ мозък непрекъснато се въртяха объркани мисли, чувства и спомени за това, което бе правил с нея Прайс. Толкова се изтощи да се бори с тези мисли, че най-после заспа; това не беше истински сън, а по-скоро неспокойна и объркана дрямка. Съни стана дълго преди да се съмне и отново запали огъня. Не ѝ помогна много и мирисът на пържен бекон и прясно сварено кафе.

Лошото ѝ настроение не се подобряваше ни най-малко и от това, че Прайс продължаваше да спи невинно като младенец. Беше се завил с одеялото и сега си лежеше там с ръце на корема и шапка върху лицето. Съни не се и опита да пази тишина, но той продължаваше да спи дълбоко с вид на човек, който може да бъде събуден само ако го настъпи бизон. Не се събуди дори и от гръмкия лай на Ринг, хукнал подир някоя птица или заек в търсене на закуска.

Всъщност Прайс бе буден повече от час и очите му под шапката бяха отворени; тя не бе притисната плътно към лицето му и той можеше да вижда малко изпод ръба ѝ какво става наоколо. Не откъсваше поглед от жената още от момента, в който тя скочи и се зае да стъква огъня. Докато приготвяше кафето и бекона, ароматният им дъх го дразнеше непоносимо и стомахът му болезнено се сви, но той предпочете да си остане неподвижен, за да я наблюдава. Сега тя разпусна косата си и се зае грижливо да я изчетква от листата и тревите, заплетени в нея.

Застанала с гръб към него, Съни съблече размъкнатата риза и я изтръска от песьчинките, преди да я нахлузи отново върху себе си.

Отблясъците на огъня все пак му позволиха да види извивката на едната ѝ гърда и част от лицето ѝ. Това не беше кой знае колко, но напълно достатъчно, за да си припомни колко красива е тя под противните си дрехи и да усети как в него припламва възбуда, също като тогава, когато я прегръщаше върху зеления мъх. Спомни си как тялото ѝ откликваше спонтанно на неговите ласки и усети слабините си да се втвърдяват болезнено. А кучето? Къде ли е кучето? О, само да можеше да я примами по-близо, докато го няма онзи звяр!

— Ставай, господинчо! — каза грубо тя. — След четвърт час тръгваме.

Нейният подопечен не помръдна и когато остана да си лежи така и след повторната ѝ заповед, тя усети угризения на съвестта. Надигна се и отиде при него, като мърмореше нещо за ината му; все пак предвидливо спря на безопасно разстояние, изпълнена с недоверие.

— Рамси! Ставай, дебелоглав лентяй такъв! Ставай! Тръгваме! — развика се тя.

Прайс не откъсваше поглед от ботушите ѝ — жената продължи да го гледа цяла минута, може би дори две.

Изведнъж тя видя, че гърдите му са съвсем неподвижни — мъжът не дишаше! Тя остана там още половин минута и през цялото време си мислеше, че раните на главата могат да бъдат много коварни. Ако го е ударила прекалено силно и мозъкът му се е възпалил, тогава...

Тя извади револвера и пристъпи малко по-близо, след което силно го ритна по бедрото с върха на ботуша. Едната му ръка потрепери и се плъзна безчувствена на земята. Сигурно бе умрял, или поне тръгнал да умира. Съни коленичи до него с револвер в ръка и рязко дръпна шапката от лицето му.

На лицето му грееше усмивка, достойна за самия дявол, и той я стисна силно още преди да е успяла да каже или да направи каквото и да било. Револверът ѝ излетя в храсталака, а само след миг усети как тежкото му тяло я притиска под себе си въпреки цялата ѝ съпротива — сякаш Съни не бе по-материална от сянка. Тя отчаяно шаваше, притисната между твърдата земя и тежестта на мъжа върху себе си, но не можеше да направи нищо. Започна да го рита и да дращи като диво животно, усетило за първи път върху себе си омразния допир на човешка ръка; в един миг може би щеше да успее да го ухапе, но точно

тогава устните му така се впиха в нейните, че главата ѝ се отметна безсилно назад и усети болезненото боцкане на боровите иглички. Но не това беше най-лошото; по-страшна от всичко друго ѝ се видя топлината, която се излъчваше от него, обливаше я цялата и проникваше през кожата ѝ, започваше да кипи в нея, всеки момент можеше да експлодира сред взрив от страх и срамни видения.

Беше готова да го удави в проклетия, но те нямаше как да излязат от запушената ѝ уста, пък и веригата му бе паднала точно върху гърлото ѝ. Знаеше, че стига да иска, много лесно може да я удуши, но въпреки цялата ѝ безпомощност беше сигурна, че няма да го направи. Мъжът върху нея не искаше да я убие, нито дори да избяга — поне засега. Всичката му страшна агресивност бе причинена от коренно различни мотиви и преследваше съвсем други цели. Ръцете му опипваха гърдите ѝ, вече не така нежно като преди, ала в допира им нямаше нищо животинско и той не искаше да я нарани.

Не разбра кога ризата ѝ се е разкопчала — може би докато се е дърпала отчаяно в опитите си да се освободи, но усети как ръцете му жадно докосват чувствителната кожа на голите ѝ гърди; усети и как зърната им се втвърдяват, сякаш омагьосани от горещите му пръсти.

Като че ли ток я удари — внезапно през нея премина силен трепет, в който страхът бе смесен с желанието. Съни отчаяно се мъчеше да се освободи и от него, и от чувството, което мъжът предизвикваше в нея; беше съвсем безсилна и въпреки това продължаваше да се опитва, но той притисна едната ѝ ръка отдолу, а другата — отстрани и всеки неин опит се превръщаше в движение, с което усещаше все по-осезаемо допира на тялото му до себе си.

Не можеше нито да се движи, нито пък да си поеме дъх. Усети твърдят му член да пулсира ожесточено до корема ѝ. Над главите им първите слънчеви лъчи се прокрадваха през мрачината и тя се спомни един друг изгрев и един друг мъж, който се бе опитал да я насили. Когато Прайс я притисна под себе си, спомените за онзи случай се върнаха в главата ѝ със страшна сила и тя си представи съвсем ясно жестокото лице и кървавочервената брада на онзи, другия.

В един миг усети как боровите над главата ѝ се завъртяха и Съни изстена от болка. Не разбра кога е престанала да се гърчи под него и сега лежеше вече съвсем неподвижна. Единствената ѝ мисъл беше, че сигурно умира, и точно в този момент устните му се откъснаха от

нейните — съвсем навреме, за да може да си поеме глътка въздух, но все пак не ѝ стигна време, за да изкрещи.

Болката в женските очи не може да бъде сбъркана с нищо друго. Прайс много добре познаваше тъмните им дълбини и именно болка видя той сега в зелените очи на Съни Харлоу — но не физическа, болката извираше нейде от недрата на самата ѝ душа. Макар че току-що я бе принудил да лежи под него и тя се бе съпротивлявала с все сила, Прайс почувства, че не той е причината за това.

Не искаше да се чувства виновен за тази болка. По дяволите! Та той не би могъл да изнасили жена, независимо колко съблазнителна е тя — а Бог му е свидетел, че Съни беше изключително съблазнителна, — не, не можеше да я изнасили.

Той силно изстена, разпъван от болката на желанието и агонията на собственото си решение. По дяволите! Не можеше и да я остави да се развика — заради кучето. Едната му ръка бе омотана с веригата, а с другата притискаше ръката ѝ — единственото, което му оставаше, бе да я целуне отново. Прайс покри устата ѝ с горещите си устни, за да не позволи на вика ѝ да излезе от гърлото. Усети как тя се вцепени, когато сложи ръката си върху корема ѝ и несръчно я заопипва в желанието си да намери джоба на панталоните.

Най-после го откри — празен. Нямаше никаква възможност да потърси другия — съвсем близо до ухото си чу страховит гърлен звук, който заглуши всичко, с изключение на гръмките удари на собственото му сърце.

Козината по гърба и врата на кучето бе настръхнала, в черните му очи гореше червеникав огън, а краката му бяха изпънати, готови за последен, фатален скок. Над лицето си Прайс видя съвсем ясно острите извити нокти и страшните зъби, окървавени от недоядения заек.

Прайс си пое дъх и въздухът влезе в гърдите му твърд като олово. В този миг си помисли, че може би все пак Лорд го иска жив — ако греши, след пет минути от Прайс Рамси ще е останала само кървава купчина месо. Това обаче съвсем не означаваше, че кучето няма да се опита да го ухапе отново. Много бавно, сякаш времето бе спряло съвсем, Прайс се плъзна от Съни и я освободи.

— Нищо не съм ти направил — сковано прошепна той.

— Как пък не! — извика тя и високо изруга, после скокна и сграбчи ризата си. Толкова ожесточено ругаеше и едновременно с това тръскаше игличките от себе си, че Прайс се уплаши да не насъска отново кучето срещу него. Тя отстъпи назад и се изплю, после се избърса с отвращение в ръкава си.

— Нямах никакво намерение да те насилвам — закле се той, без да откъсва очи от кучето. Изведнъж усети, че жената гледа втренчено силно опънатите му отпред панталони, по които ясно си личеше огромната му възбуда. — По дяволите! Съвсем не искам да кажа, че не ми се е искало, и да пукна, ако всичко това не е твоя работа! Още вчера ме остави така, с пръст в устата, и това е по-силно от мене.

Гневът му беше толкова силен, че тя го усети с кожата си.

— Добре е да свикваш, защото ако още веднъж ми погодиш някой номер, ще е последният в живота ти.

Ако револверът ѝ беше под ръка, сигурно щеше да го застреля право в сърцето. Това щеше много да я зарадва. След малко Съни успя да се овладее — все пак, каквото и да му се е искало, не бе имал намерение да я изнасили — търсеше ключа, не друго.

Прайс усети по гласа ѝ колко е бясна; тогава видя как бузите ѝ пламват и разбра, че е докоснал някаква струна в душата ѝ. Беше луда като язовец в любовния период и имаше всички основания да бъде такава — ако все пак можеше да се говори за някакви основания в този случай, като се има предвид какво бе направила с него. Въпреки всичко, в душата ѝ нещо трепна и той успя да го забележи.

Прайс се огледа и видя кучето, което все още стоеше в опасна близост; на животното му бе омръзнало да се зъби и сега миролюбиво довършваше заека. Все още усещаше страшно напрежение в мускулите си, сякаш се бяха превърнали във възли, но поне бе сигурен, че Съни няма намерение да го превърне в поредната плячка на Ринг. Освен това долови в нея нещо, което го правеше неспокоен, и много му се искаше да я заговори; реши да рискува, макар че знаеше какво може да му струва това.

— Дали не греша, Съни? — каза меко той, като се отпусна на тревата и внимателно подпря гръб до дънера. — Преди малко ми се стори, че и на тебе ти се иска да се позабавляваш.

Във вените ѝ тутакси нахлу дива ярост, която за момент дори успя да я парализира; след малко тя все пак успя да си възвърне дар

слово.

— Ласкаеш се — каза тя с леден глас.

Прайс усещаше как по него се стича студена пот и сърцето му се блъска лудо в гърдите. Опитва се гласът му да прозвучи спокойно и равно. Утринното слънце се отрази в очите му и в тях заиграха златисти светлини, когато вдигна поглед към нея.

— Не се лаская, Съни, това е факт. Понякога между един мъж и една жена се появява нещо толкова могъщо, че никаква сила не може да му устои, най-малкото пък разумът. Мисля, че нещо такова има и между нас двамата.

Тя присви очи, възмутена от подобна дързост.

— Между нас двамата има един самонадеян мъж, който си мисли, че само като го види, всяка жена ще се просне пред него с разтворени крака.

Той се засмя грубо и се пресегна за шапката си.

— Струва ми се, че си спомням един точно такъв момент.

Тя му обърна гръб и тръгна към огъня, като непрекъснато сипеше проклетия по негов адрес. Изля остатъка от кафето в огъня, а останалия бекон хвърли на кучето.

— Можеш да си спомняш каквото си искаш — каза студено тя. — Аз също си спомням нещо много хубаво, например как си се проснал хубавичко и ставаш само за погребение.

Съни стегна багажа и го разпредели по седлата. Трябваше да й викне, за да го чуе.

— Все се каня да те питам, какво прави с мене, докато бях в безсъзнание? Имам синини по тялото си, и то на най-неочаквани места.

Тя се обърна и го изгледа свирепо.

— Ако знаеше какво ти правя, никога не би поискал да се събудиш.

Прайс подозираше, че това бе самата истина, и замълча. Съни оседла конете, без да му обръща никакво внимание; после хвана юздите и отведе животните до реката, за да ги напои добре. Разбира се, те заслужаваха много повече грижи, отколкото той. Тя дойде при него едва след като бе свършила с конете и след като кучето бе погълнало и заека, и бекона. Прайс разбра, че повече няма да му се удаде случай да

я изненада — кучето вървеше до нея и той предположи, че отсега нататък ще е винаги така.

Качи се на коня и кротко я изчака да му заключи веригите. Имаше два начина да се измъкне от това положение — или Били и Делос ще го намерят и ще го измъкнат, или той самият трябва да се опита да се разбере с нея. Първият начин му изглеждаше много по-лесно изпълним и възможен от втория.

— Бих хапнал нещо — каза той, докато тя се качваше на коня и вече бе успяла да хване поводите.

— На седлото ти има торба с малко сухари, а водата е в манерката зад тебе.

— Няма да изкарам дълго на хляб и вода — изруга той.

— Докато спрем, все някак ще изкараш. Може би ще разбереш най-после, че е добре да използваш по-умно времето за ядене, а не само да се опитваш да избягаш.

Тя пришпори коня и съвсем неочаквано препусна напред. Жребецът се впусна след нея; Прайс едва не се задави със сухара в устата си.

— Изглежда, много бързаш да ме предадеш на Тадиъс — успя все пак да каже той.

— Бързам да се отърва от тебе — извика тя в отговор.

Този път преглътна залька, без да е успял да го сдъвче.

— Това може да се уреди много по-лесно, отколкото си мислиш. Имам приятели, които ме търсят и всеки момент могат да ни открият.

— Струва ми се доста невероятно.

Гласът ѝ прозвуча прекалено самоуверено и това никак не му хареса. После се сети, че може да си е направила сметките, без да има предвид приятелите му, и тази мисъл малко го ободри.

— Какво те кара да мислиш така, Съни? — попита той.

Не можеше да види изражението на лицето ѝ, но бе сигурен, че се усмихва самодоволно.

— Ами, просто оставих бележка в хотела, че заминаваш за няколко дни.

Усети как го обля вълна на облекчение като внезапен летен дъжд.

— Сбъркала си — каза той с тон на превъзходство. — Приятелите ми ме познават много добре и знаят, че никога няма да напусна града, без да ги предупредя лично за това.

Тя го погледа през рамо и се усмихна снизходително.

— Този път си заминал не сам, а с жена — това обяснява защо не си им се обадил предварително.

Прайс се засмя.

— С жена! Та това е истинска лудост! Никой не би повярвал, че аз...

Той си припомни последните няколко седмици и се замисли — тайнствената жена, в която беше влюбен, твърдото му намерение да я има на всяка цена, и то по време, когато непременно трябваше да си бъде в ранчото... Бе споменал пред Били и Делос това-онова. Възможно ли беше да повярват в подобна нелепа идея? Били със сигурност щеше да се хване на въдицата, а за Делос не беше толкова сигурен. Всъщност, всичко беше възможно.

Просто не можеше да намери нещо, за което да се хване. Съни отново бе успяла да го надхитри — тя умело водеше играта, докато той преследваше призраци. Стига да рече, Били ще може да го открие; изобщо не бе сигурно обаче, че ще реши да го търси при тези обстоятелства.

Надеждите му се стапяха като пролетен сняг. Прайс разбра, че пред него стои един-единствен път — трябва да се опита да я убеди.

— Женен — неженен, ще го убия веднага щом го видя. — Били имаше нужда от едно двойно уиски след целия този гаден ден, през който напразно бяха търсили Прайс. — Как може да направи такова нещо?

— Виж какво, хайде да поговорим и да се разберем най-после — каза Делос и избута Били от единствената кръчма в градчето. Последният половин час бе анализирал изводите, до които бяха стигнали, както и мотивацията за тези изводи. Навън нямаше кой да ги подслушва и той каза:

— Никога не съм срещал човек, който да е по-голям враг на брака от Прайс Рамси.

Били повдигна рамене.

— И аз така си мислех, но очевидно е срещнал жена, която е успяла да промени възгледите му по този въпрос.

— Срещнал е най-малко две, ако вярваме на телеграмата на мис Пек.

— По едно време май си мислехме, че всичко това е идея на мис Пек.

— Там е работата, Били, че можем само да гадаем, а не знаем нищо със сигурност.

Делос млъкна и придоби вид на бухал, изпаднал в дълбок размисъл, Били бе прекалено разтревожен, за да обърне внимание на това.

— Не виждам как ще се оправим без Прайс.

— Има един сигурен начин — отговори Делос, — който винаги е давал резултати — научната методология.

— Това пък какво ще рече? — попита Били, който се чудеше защо Делос го поведе настрана от конете. Много му се искаше приятелят му да не се впуска в пространни разсъждения и да каже направо какво предлага.

Делос тръгна по-бавно и заговори още по-разтеглено.

— Това ще рече — каза търпеливо той, — че трябва да съберем информация, наречи го факти, ако искаш, които трябва да подредим в логична последователност, и чак тогава да стигнем до верния извод.

— Хм — изръмжа Били. — Че не правихме ли точно това досега?

— Не съвсем — призна Делос и се изчерви, но това не се забеляза благодарение на брадата му. — Досега се оставяхме да бъдем подведени от най-различни противоречиви факти, каквито са, например, изоставената кошница, женските дрехи и празната хотелска стая; приемахме на доверие разни истории — много интересни сами по себе си, но в тях няма и грам истина. Имаме нужда от факти и предлагам да се заемем с това по-обстойно.

— Само ми кажи как да го направим, Делос — попита нетърпеливо Били. Искаше да намерят Прайс колкото се може по-бързо — не само защото си имаха и много друга работа, а за да го види и да му каже в очите какво мисли за неговото толкова ненавременно изчезване.

Делос обаче бе на съвсем друга вълна.

— Трябва да научим колкото се може повече за тази Огюста Харлоу.

— Какво например? — попита Били озадачен; не разбираше какво толкова може да се научи за една жена, която не е от Уолис и е в града от няколко дни. Освен това си помисли, че това е малко излишно, защото ще може да научи за нея всичко, щом се върне Прайс.

Делос бе прекалено зает със собствените си мисли, за да усети, че Били е на съвсем друго мнение. Бързият му логичен ум работеше като добре смазана машина.

— Яздила е кон — отбеляза той. — Чий е този кон — неин собствен, или го е наела отнякъде?

На Били взе да му просветва.

— Ще попитам в общинската конюшня — отговори той и едва сега разбра защо Делос бе подминал конете и го бе довел тук.

В това време приятелят му продължаваше да разсъждава на глас — по-скоро на себе си, отколкото заради Били.

— Дали познава още някой в Уолис, или единственият, с който е общувала тук, е Прайс?

— Ще отида да поразпитам наоколо — каза Били, който започваше да разбира накъде бие приятелят му. — А ти какво ще правиш през това време?

Делос се усмихна, но усмивката му бе вяла и безрадостна.

— Ако човекът на телеграфа се окаже приказлив, ще се опитам да разбера дали мис Харлоу не е пращала телеграма на някого.

Били кимна и двамата тръгнаха в различни посоки. Те се видяха отново след около час и тръгнаха към ранчото, като по пътя си разменяха събраната информация.

— Яздила е дорест кон, на черни и бели петна — животно, което се забелязва отдалече — така поне каза Парсън от общинската конюшня. С нея е имало и куче смесена порода, което е стояло в обора при коня. Парсън се е страхувал от кучето и затова успял да забележи, че го нямало в обора предишната нощ, още преди тя да си тръгне оттук. Ейбнър твърди, че никога не го е виждал в хотела.

— Хмм — изсумтя Делос.

— В Уолис не е ходила другаде, освен в магазина за дрехи на Дън. Повечето от дрехите в гардероба са купени оттам. Ейбнър се оказа прав — тя наистина си е купила булчински воал същата сутрин, преди да се срещне с Прайс, дори намекнала на мисис Дън, че смята да избяга с някакъв мъж.

Коментарът на Делос беше повторно хъмкане.

— Доколкото можах да разбера, не е разговаряла с никого, освен с Бен Парсън, мисис Дън и прислугата в хотела. През цялото време се е хранила сама в стаята си — с изключение на онзи път, когато е била на пикник с Прайс — Били се усмихна и зачака Делос да го похвали за добре свършената работа. Обзе го мрачно предчувствие, когато видя, че Делос си замълча и похвала няма да има. — А ти какво разбра в пощата? — попита той.

На Делос никак не му бе до приказки точно сега.

— Преди да замине с Прайс, дамата е изпратила две телеграми; едната — до бар „Златния пръстен“ в Сан Франциско, а другата до Тадиъс Лорд.

— Лорд? Значи, Лорд я е изпратил! Знаех си, че той ще ни създаде неприятности, но да изпрати жена! — сините му очи потъмняха. Той бързо пресметна преди колко време бяха заминали Прайс и момичето, и каза: — Може вече да е мъртъв.

— Не — каза бързо Делос, — не мисля така, Лорд го иска жив. В противен случай щеше да изпрати наемен убиец и досега всичко щеше да е приключило.

— Ясно, жената е послужила за примамка. Лорд е изпратил жена, която да го подмами извън ранчото и по-далече от нас. Жената е трябвало да го отведе при съучастниците си в... Сигурно него са влачили там, в пещерата. Сега си обяснявам наличието на счупената чаша и бутилката вино. Ударили са го и после са го завлекли при конете.

Делос го остави да довърши и след това започна да излага собственото си виждане по въпроса.

— Не е било точно така — не си ли спомняш, че от извора до пътя имаше следи само от два коня? Следите на твоя жребец и на още един. Не ме бива много по разчитането на следи, но си мисля, че ездачът на другия кон не е бил много тежък.

— Прав си — каза Били и си спомни, че през целия път следите си оставаха от два коня и към тях никъде не се присъединяваше трети. Просто не му се вярваше, че една жена може да приведе Прайс в безпомощно състояние и да успее да го отведе толкова далече.

— В Уолис свърших още една работа — каза Делос, докато Били продължаваше да се чуди какво ли е станало. — Говорих с шерифа

Аплинг.

— Не си му казал нищо за това, нали? — каза той разтревожен. — Той ще арестува Прайс, ако разбере, че е саботирал набирането на хора за мините.

— Не се притеснявай, Били — побърза да го успокои Делос. — Отидох там не да дам, а да събера информация.

Били не можеше да разбере какво толкова биха могли да научат от стария Аплинг и побърза да попита приятеля си какво е разбрал.

— Отнесох му една бутилка от еликсира — отговори Делос — и бурканче „Розов лист“ за жена му; дадох му ги безплатно. Човекът оцени жеста и ме покани на чашка кафе. Та така, докато си приказвахме, между другото споменах, че съм чувал за някаква жена, която била страхотен честен детектив.

— Какво?

Делос не обърна внимание на въпроса и продължи да разказва.

— Аплинг каза, че и той е чувал за нея. Не я познава лично, но другите шерифи са му говорили. Никой не знае откъде е, преди пет години дошла някъде от Калифорния и започнала работа при Пинкертън, където високо я ценят заради изключителните ѝ способности. Повече от година служи за примамка в случаи като нашия. Според Аплинг тя е една от най-добрите в занаята.

— По дяволите! — изруга Били, който започваше да разбира как е станало всичко.

— Казва се Харлоу, Съни Харлоу. Аплинг каза, че не била кой знае каква красавица и се обличала в мъжки дрехи.

Били се озадачи.

— Ейбнър и мисис Дън не мислят така, пък и Прайс не би се занимавал с някоя грозотия.

— Така е, но чуй по-нататък. Та тази Съни Харлоу яздела прекрасен дорест кон и навсякъде се движела с огромен помияр, Ринг му било името. И ако се облече в прилични дрехи, ще може да го заблуди, че е просто една малка фантазия, а не в действителност...

— Няма начин да не се хване на въдицата — заключи Били.

— Сигурен съм, че точно тя е хванала нашия Прайс и сега го води при Тадиъс Лорд в Сан Франциско.

— Аз пък съм сигурен, че ние няма да допуснем такова нещо — каза Били с тон, който много напомняше този на Делос, и това никак

не му хареса.

Били приготви най-добрия си кон още преди залез. Ако Съни и Прайс са на път за Сан Франциско, той ще успее да ги настигне, ако пътува и нощем. Няма да му с трудно да открие преоблечена като мъж жена, придружавана от огромно куче и спътник, който не гори от желание да върви с нея.

Делос трябваше да се върне в Уолис и да вземе сутрешния влак — може би някъде по пътя тази Харлоу ще реши да се качат на влака и в такъв случай ще може да ги следва буквално по петите. Когато наоколо има хора, Прайс можеше да разчита на някаква помощ. Делос бе изпратил телеграми на свои приятели в Сан Франциско, които да чакат странната двойка на гарата. Били подозираше обаче, че Лорд е предвидил тази възможност и е наредил да не се качват на влака. Изпълнен с мрачни предчувствия, той се сбогува с Делос и двамата приятели си пожелаха успех.

Били беше сигурен, че Прайс ще се опита да спре или поне да забави Съни Харлоу. Дявол да го вземе, самият Били пък ще направи всичко възможно да ги настигне и да го освободи.

— По-живо, Рамси! Искам да стигнем Бейлис Кросинг преди залез-слънце.

Бяха спрели да обядват и да дадат на конете възможност за кратка почивка. Съни вече нямаше търпение да тръгнат отново. Никак не ѝ бе приятно да го гледа проснат на тревата — беше прекалено мъжествен, което я привличаше и в същото време я притесняваше. Имаше моменти, в които просто не можеше да не гледа на него с очите на жена.

Прайс се бе изпънал по гръб и си почиваше. Когато му викна да става, той седна и махна парцала от раната на главата си. Болката ту стихваше, ту ставаше още по-силна, но се усещаше непрекъснато.

— Ставам, де — изръмжа той. — Не ме карай да бързам, не забравяй, че на главата си имам цицина колкото юмрук.

Така си беше — Съни много добре виждаше колко подуто и зачервено е мястото, където го бе ударило с дръжката на револвера. Това не събуди никакво съчувствие в душата ѝ. Ако тя не го бе ударила, щеше да я удари той.

— Хайде, размърдай си туловището — каза тя. — Ще трябва да побързаш, ако те боли главата, защото в Бейлис Кросинг ще можем да вземем влака. Така ще стигнем в Сан Франциско много по-бързо.

— Добре — отговори кратко той и се надигна, без да откъсва очи от кучето — беше му станало навик. — Вече започвам да си мисля, че с Тадиъс ще ми е по-добре, отколкото с тебе.

Докато се влачеше към конете, Съни стегна ремъците на седлата. Прайс спомена малкото име на Лорд — какво ли можеше да означава това? Бе оправила седлото на жребеца и преди да отиде при дорестия, тя погледна бегло към Прайс.

— Говориш за Лорд така, сякаш сте стари познати.

— Стари приятели.

Тя присви очи, макар че тонът му прозвуча съвсем искрено.

— Той едва ли мисли така.

Прайс прокара пръсти през самуреночерните си коси и се протегна, мускулите му заиграха и изпъкнаха през плата на ризата. Съни побърза да погледне в друга посока.

— Това доказва само, че изобщо не познаваш Тадиъс — каза той, без да се впуска в подробности. — Ако го познаваше по-добре, щеше да знаеш, че на думите му изобщо не може да се вярва.

— Лорд ми обясни какво може да се очаква от теб и излезе съвсем прав — парира го тя и се дръпна от жребеца.

— Нима? — Прайс се усмихна широко и се качи на коня много бавно, сякаш това му струваше страхотни усилия. Съзнаваше мъжествената си хубост и всеки път, когато ставаше дума за някоя жена, гледаше да се възползва от това. Беше забелязал как преди малко тя се изчерви леко и отклони поглед — това можеше да означава само, че дори и да не го одобрява, дори и да го предаде на неговия най-зъл враг, Съни не беше безразлична към него. — Тадиъс сигурно добре ти е платил за мене, щом нямаш търпение да ме отведеш там.

— Казаха ми за всичките ти престъпления — изсъска тя. — И ако искаш да знаеш, парите съвсем не ме интересуват. Ако изобщо нещо ме интересува, то е да те видя след известно време съсипан и износен като стара кранта.

Той весело се разсмя.

— Старите кранти се износват от дълга употреба, Съни.

Тя заключи халката на веригата около крака му, без да продума, после побърза да скочи върху коня си. Никога не бе срещала човек, който да я дразни така, както умееше да го прави този проклет Рамси. Прайс можеше да я вбеси само с един поглед или дума. Това беше само една от причините, поради които искаше да вземе влака, независимо от разпорежданията на Лорд. С влака щеше да пристигне цяла седмица по-рано и това щеше да я отърве окончателно от Прайс.

Въпреки всичките си старания той не успя да я ядоса повече този следобед. Не можа да получи дори отговор на въпроса си защо иска да вземат влака — това никак не го устройваше. Съни не можеше да се примири с мисълта, че ако изтърват влака, ще трябва да го търпи още цяла седмица — много ѝ се искаше да се отърве от него колкото се може по-скоро. Прайс също нямаше нищо против, само дето трябваше да приведе по-бързо в ход плана си, а именно, да се опита да я убеди в невинността си. Хотел въобще не се предвиждаше, затова много се изненада, когато Съни подкара коня си към една съборетина със стаи под наем.

Момичето скочи от коня и почука на задната врата. Мина доста време и най-после се показва един старец с револвер в ръката.

— Божичко, Съни, ти ли си, дете? — каза той и бутна вратата с револвера, за да я отвори по-широко. Старецът намести увисналите си тиранти, заклатушка се към нея и приятелски стисна глезена ѝ малко над стремето. — Влизай, мила. Имам нужда от приятна компания — е, може би дори и от неприятна — старецът погледна към Прайс, който си стоеше окован върху коня. — Хванала си още някой, така ли? Ти си страхотна, моето момиче.

— Трябва ми стая, Оли — каза тя. — Ако това не е проблем, разбира се.

Старецът ѝ намигна съзаклятнически.

— Ще ти дам най-хубавата си стая, както винаги — увери я той. — Сигурно ще искаш и той да е при тебе.

— Както винаги — отговори момичето. — Оли, ще подържиш ли за малко този револвер срещу него, докато го сваля от коня?

— Винаги се радвам, когато мога да ти помогна с нещо, Съни — каза Оли и насочи револвера към гърдите на Прайс.

Добре, че го беше оковала с тези вериги, иначе Прайс сигурно щеше да се хвърли отгоре ѝ и да ѝ счупи врата — внезапно разбра, че

има голяма разлика между това да бъдеш окован само в нейно присъствие, и да те гледа съвършено непознат човек в такова състояние. Тя не му даваше никаква възможност да реагира, единственото, което можеше да направи, бе да преглътне гнева си. В гърдите му бе насочен револвер, а онова куче-убиец стоеше неотлъчно до краката ѝ — Прайс не можеше да направи нищо друго, освен да слезе смирено от коня и да влезе подире ѝ в паянтовата къщурка.

В стаята, където го въведоха, имаше само едно легло и един стол. Не се искаше кой знае каква досетливост, за да разбере къде ще прекара нощта. След малко момичето го завърза за тежкия дървен стол с провиснала седалка, от която се подаваха бодливи конски косми. Все пак Прайс бе признателен за храната, която му предложи Оли — задушено говеждо и клисав хляб, много по-вкусни от онова, което Съни обикновено му предлагаше. Само дето не му беше много приятно да яде и да поглежда към насоченото към него дуло на револвера.

О, Съни-Огюста ще си плати за това, нека само Прайс успее да се измъкне от гроба, в който беше попаднал! Някой ден ще намери начин и ще си го върне тъпкано. Съни излезе и се забави повече от час. Оли го предупреди да не създава проблеми на момичето и Рамси остана така, като прехвърляше в главата си възможните последствия от един евентуален опит да ѝ създаде проблеми.

— Голям късметлия си, Рамси — каза тя и влезе в стаята дълго след като бе приключил с вечерята.

— В какъв смисъл? — изръмжа той.

— Влакът пристига в десет сутринта — ще можеш да си спиш, колкото искаш.

ГЛАВА 12

Луната едва проникваше през дрипавото перде на прозореца, но един лъч стигна до лицето на Съни Харлоу и го огря в съня ѝ. Златистата ѝ коса проблясваше на сребърната светлина, а гърдите ѝ ритмично се повдигаха и спадаха в тон с дишането. До леглото бе простряна плетена черга и върху нея лежеше кучето, обърнало към Прайс страховитата си муцуна.

Той с удоволствие би се сменил с кучето. Откакто Съни си легна, успя да дремне като котките само на няколко пъти, и то съвсем за малко — беше му много неудобно да спи завързан за масивния стол. Можеше да протегне неокования си крак, но другият, както и двете му ръце, бяха заключени с вериги за стола. Като че ли отново беше вързан за седлото и усещаше мускулите си съвсем сковани. Много му се искаше да се протегне, но това бе невъзможно. На пода щеше да се чувства много по-добре, поне би могъл да се изтегне и да облекчи изтръпналите си крайници.

Поразмисли се дали да я събуди и да ѝ каже, но в крайна сметка реши, че не си струва да рискува отново живота си — вече знаеше, че кучето реагира на внезапни и резки движения. Ако направи някое не добре премерено и рязко движение, Ринг ще се събуди и не се знае какво може да стане, затова Прайс реши да опита здравината на стола. Така или иначе ще трябва да прекара нощта седнал, би могъл поне да направи опит да се освободи. На години столът сигурно беше по-голям от него и все пак беше стол, а не стар бор, впил дълбоко корените си в земята. Дървото може да се счупи поне на местата, където бяха веригите.

Краката на стола се раздвояваха нагоре и тя бе заключила веригата именно за разклонението на единия. Прайс заби пети в крака на стола и го разклати — дървото леко поддаде. След десетина-петнадесет минути сглобката се разхлаби и надеждата сякаш го окрили. За миг Прайс изпита силно изкушение да довърши стола с ритник, но се въздържа — не можеше да рискува. Продължи да клати

крака бавно, както в самото начало, и след десетина минути усилията му най-после бяха възнаградени — кракът излезе от сглобката и падна на земята.

Той си пое дълбоко въздух и се отпусна на протритата седалка. Наистина, около единия му глезен имаше халка от веригата, но все пак другият му крак бе свободен. Можеше да вземе веригата в ръка и да избяга, и макар и с вързани ръце, да намери кон и да се махне оттук. Наполовина свободен, прецени какви са шансовете му да удари кучето и да излезе през вратата, и реши, че такива няма. Прозорецът обаче се очертаваше като една съвсем реална възможност. Прайс бе само на половин метър от него — можеше да скочи и вече да е зад ъгъла на къщата, когато Съни и кучето се събудят. Ако има късмет, разбира се.

Но не му бе съдено да разбере дали ще има късмет в тази въображаема ситуация. Халките на веригите около китките на ръцете му бяха заключени около едната облегалка за ръце, направена от масивно дъбово дърво, което с времето бе станало още по-яко. Прекара цял час и напразни опити да я разхлаби и в крайна сметка трябваше да признае, че за тази работа е нужна бравда. Нощта бе напреднала много, а Прайс бе ужасно уморен и разочарован от поредния си напразен опит да избяга; сега се чувстваше много по-зле, отколкото в началото. Ръката го болеше, изтръпнала от опитите да се освободи, а на всичко отгоре и трикракият стол непрекъснато се накланяше на една страна.

Кучето хъркаше и леко изскимтяваше в съня си. Свита в единия край на леглото и с гръб към него, Съни също спеше дълбоко. Коланът с револвера бе закачен на няколко сантиметра от ръката ѝ. Тогава го хванаха дяволите и той реши да се възнагради поне малко за напразните усилия.

Тази мисъл стана толкова натрапчива, че не можеше да мисли за нищо друго. Леглото изглеждаше толкова примамливо! Щом не можеше да излезе от тази стая, поне би могъл да си почине в нея като човек. И какво толкова можеше да му направи тя — да го застреля? Лорд ще го направи и без това, нека най-напред си свърши с него работата, за която го търси. Ринг — Прайс не можеше да си обясни защо нарича този звяр по име — непременно ще изръмжи предупредително, преди той да стигне до леглото.

Той се надигна бавно и вдървено, стиснал веригата, за да не вдига шум; започна да придвижва тежкия стол сантиметър по сантиметър, докато най-после от леглото го делеше само една крачка. Точно в този миг Ринг отвори очи.

Прайс затаи дъх и остана неподвижен — минутите пълзяха една след друга, а той придържаше тежкия стол и беше сигурен, че само след миг краката му ще се счупят. Очевидно кучето не намери нищо необичайно в странната му поза и след малко затвори очи. Скоро тихата стая отново се огласи от шумното му хъркане.

Непоколебим в постигането на целта, Прайс отново продължи, този път още по-бавно и по-тихо. Най-после тежкия стол бе достатъчно близо, за да може мъжът да легне на свободната част от леглото. Той се наведе много бавно и полека се изпъна върху закърпения чаршаф, като положи главата си върху една свободна възглавница. Съни изстена тихо, но продължи да диша все така равномерно. Прайс въздъхна с облекчение, сигурен, че най-после ще може да си почине добре.

Не му беше твърде удобно да спи с протегнати към стола ръце, които все още бяха приковани към облегалката, но въпреки това му бе много по-удобно от преди. Струваше си и рискът, и усилията, не бе за пренебрегване и удоволствието да я види как ще побеснее, когато разбере, че е спал до нея.

Никой в неговото положение — ако беше с всичкия си, разбира се, не би си позволил да се усмихва така в тъмното, ала Прайс просто не можа да се сдържи, като си представи страхотния й гняв. Сега вече нямаше да може да го обвини, че е искал да я изнасили, най-много да реши, че е искал да я удуши с тежката верига на ръцете си.

Прайс се усмихна още по-широко и белите му зъби просветнаха в сумрака на стаята. Надяваше се Съни да не се събуди скоро, защото той имаше нужда да поспи добре. Предстоеше му тежък ден, през който непременно щеше да се опита да избяга. С тази мисъл в главата, Прайс се унесе и заспа дълбоко.

Нощта бе топла, но сънищата на Съни бяха ледени — смразяващи спомени за едно време, когато бе все още нежна девойка, а после — влюбена съпруга и пламенна жена. Бяха все тревожни, болезнени спомени, които не искаха да си отидат. Не можеше да се отърве от тях и от чувството за вина, че е все още жива след смъртта

на Пол; мъката и вината я завличаха все по-дълбоко и по-дълбоко в кошмара на неспокойния ѝ сън.

Както винаги, в съзнанието ѝ оживя онази последна нощ с Пол. И тя отново започна да си задава безброй мъчителни въпроси, на които просто нямаше отговор. Ако го беше чула да става... ако бе успяла да го прегърне... ако той беше в хижата, когато дойдоха братята Беклър... ако пушката...

Леглото се разклати съвсем леко, също като онази нощ. Съни понечи да извика Пол, но единственото, което се откъсна от устните ѝ в мрака на хотелската стая, бе леко стенание.

Потънала в кошмара на съня, тя не разбираше какво става в действителност около нея, но все пак почувства нечие тяло в леглото.

— Пол — прошепна тя насън и се раздвижи неспокойно; усети до себе си нечия ръка.

Прайс се събуди, стреснат от гласа ѝ и от мекия допир на ръката ѝ, която опипом търсеше нещо върху дюшека. Пол? Правилно ли беше чул?

Съни отново се раздвижи, сякаш в отговор на неизречения му въпрос.

— Пол — извика тихо тя и от гласа ѝ повея печал като от зимен вятър.

Беше ли будна, или може би сънуваше нещо? Сигурно сънува някой си Пол, помисли Прайс и остана неподвижен като камък. Не беше спал достатъчно и не искаше да я буди. Можеше да стои неподвижен колкото си иска, но от това топлината, която го обля отвътре, съвсем не намаля. Привлечена от топлото му тяло, Съни се стгуши до гърба му и той усети върху рамото си топлия ѝ дъх.

Ръката ѝ се плъзна по кръста му и след малко усети как нежните ѝ пръсти докосват гърдите му през отворената риза.

— Да... — неясно прошепна тя.

Да — какво „да“, почуди се Прайс; чудеше се също и какъв ще е този мъж, който може да се възбуди от жена с нечие друго мъжко име на устните си. Кръвта му бе пламнала от протичкото докосване на ръката ѝ, а меката извивка на гърдите ѝ прокара огнена пътека, която раздра слабините му. Какъв ще е този мъж, който може да се чувства така?

Луд — отговорът на този въпрос сякаш прокълът в главата му. „Само луд може да желае така една жена, която би го убила толкова бързо и леко, сякаш си поема дъх, и която ще го предаде на най-злия му враг.“

Е, значи е луд тогава, щом я желае толкова силно. Искаше му се да потъне в нея и да забрави всички онези кошмарни обстоятелства, които ги бяха събрали като врагове. Прайс искаше да я опознае, да разбере истината за нея — ако има такава, разбира се.

Дълго не можа да заспи, докато най-последната възбуда му започна да преминава и той все пак успя да си спомни какво му е причинила Съни Харлоу и какво още може да очаква от нея.

Ритникът, който го изхвърли на твърдия под, като че ли счупи гръбначния му стълб. Ако все пак само така му се струваше, нямаше начин окованите му за стола ръце да са оцелели след страхотното изкълчване при падането. Когато Прайс усети щракването на предпазител до слепоочието си и чу дълбокото гърлено ръмжене на кучето, веднага престана да се чуди кое е по-страшно — счупените ръце или гръбначният стълб.

Тя бе коленичила върху дюшека и очите ѝ мяха гневни мънии.

— Проклет кучи син! — изсъска тя и притисна още по-силно ледената цев на колта до лицето му. — Трябваше да пробия дупка в дебелата ти глава!

— По дяволите, Съни! Та аз просто си спях! — Движеха се само устните му, не смееше дори да мигне, докато най-последно забеляза как пръстите върху колта леко се отпуснаха.

Тя видя, че все още е прикован към стола и махна пръста си от спусъка.

— В моето легло? Защо?

— Проклетият стол се счупи.

Тя продължаваше да го гледа гневно, но както и предишната сутрин, когато му каза, че ще го застреля, Прайс усети как напрежението ѝ започва да спада. Той се зае бавно да оправя веригите около ръцете си, омотани при падането. Можеше да се отпусне само малко върху проклетия стол. Мъжът се олюля и се отпусна върху изтърбушената седалка, без да откъсва поглед от кучето и от насочения в него револвер.

— Не се съмнявам, че и ти си му помогнал да се счупи. — Тя протегна крака пред себе си и стана от леглото, за да погледне стола отблизо.

Прайс хвърли поглед към счупения крак и се убеди, че не може да го обвини за стола. Той повдигна рамене и каза:

— Можеш сама да се убедиш. Просто се разглови.

— Виж какво има там. — Тя се взря в счупения крак в другия край на стаята, после отново спря върху него поглед, натежал от обвинение.

Беше съвсем очевидно, че е местил стола до леглото, и затова той не започна да ѝ обяснява веднага защо кракът е чак там. Трябваше по-скоро да ѝ каже защо изобщо е решил да пропълзи до нея в леглото.

— По дяволите, та аз просто не можех повече да седя, какво друго ми оставаше!

Тя рязко повдигна вежди и в продължени на няколко секунди в стаята се възцари ледено мълчание; после махна с ръка на Ринг да си легне на чергата — огромното животно не бе преставало да ръмжи, откакто Прайс се приземи до леглото. По навъсеното ѝ лице обаче не личеше да е много доволна от обяснението на Прайс.

— И ти реши да прекараш нощта при мене в леглото, така ли? — попита тя, решила непременно да си изясни всичко.

— Все някъде трябваше да я прекарам, нали — изборът беше между тебе и кучето — срязва я той. — Разликата е, че миришеш малко по-добре от него.

— Внимавай, Рамси — предупреди го тя.

— Аз ли да внимавам? Да те вземат дяволите! — той усещаше, че започва да губи самообладание, но изкушението да я накара отново да побеснее беше огромно. — А ти внимаваше ли, когато реши да ме използваш за възглавница почти през цялата нощ!

Очите ѝ просто го разкъсваха на парчета.

— Сънувал си — аз не бих те докоснала дори и с пушката на Оли.

— Не би ме докоснала, вятър! — задъха се той. — Цялата се бе обвила около мене и държеше ръката си на голите ми гърди; все пак ще бъда достатъчно галантен да не ти кажа къде другаде я държа почти през цялото време. Мога да спомена още и това — добави той, като видя, че е побеляла като мъртвец и се пита дали Прайс казва

истината, — че насън говориш много по-хубаво, отколкото когато си будна.

— Аз не говоря насън.

— Говориш, и още как, мадам — каза той подигравателно. — Това поне е съвсем сигурно.

Тя трепереше от бяс и в продължение на цяла минута в стаята не се чуваше нищо друго, освен затрудненото ѝ дишане. Когато най-после си възвърна способността да говори, гласът ѝ режеше като трион.

— Стани от стола, за да затегна и другата халка. Можеш да излезеш за малко, Оли ще те доведе; щом толкова ти харесва да лежиш на леглото, ще те прикова за него.

Така се бе усъвършенствала в затягането на халките, че го направи само за миг. Когато отново се изправи пред него, той не можа да се сдържи и започна бавно и похотливо да я опипва цялата с поглед.

— И ти ще си легнеш... при мене, така ли?

Съни скръцна със зъби и едва успя да се овладее — беше под достойнството ѝ да ритне по кокалчето вързан човек.

— Имам си по-приятни занимания от това да се въргалям с някой миризлив скункс, който така гледа да ме издебне.

— Вярно, може да понамирисвам малко — отговори той, — но ти изобщо не си ми дала възможност да се изкъпя. И освен това в никакъв случай не може да се каже, че гледам да те издебна.

Тя изсумтя презрително.

— Не може да се каже, защото те прекъснах, преди да си довършил онова, което вече бе започнал.

— О, я пак го кажи! — весело се разсмя той и в първия миг тя не можа да разбере защо; после видя дяволития блясък в очите му и се досети.

Съни бавно поклати глава.

— Знаеш ли, Рамси, започвам да се питам дали Лорд ми е платил достатъчно, за да те предам жив. — Тя се завъртя рязко и отвори вратата, за да извика Оли.

Стаята ѝ се видя тиха и приятна след излизането на Прайс и кучето. Съни седна на ръба на леглото и се обърна да погледне изпомачканите чаршафи. Беше ѝ казал истината — или поне част от нея. По мекия дюшек все още личаха следите от две тела, легнали едно до друго близо до външния край на леглото. След като той бе окован и

не би могъл да помръдне от мястото си, бе съвсем ясно, че тя се е сгушила в него.

Това никак не ѝ хареса. Не разбираше защо не се е събудила още когато го е докоснала, защо не се е стреснала от чуждото тяло, а се е сгушила до него и е останала така чак до сутринта. Съни ядосано потърка лицето си с ръка, като си спомни, че се бе събудила с някакво усещане за щастие и доволство, че до нея спи някой.

Все повече се ядосваше на себе си и започна да преглъща мъчително. Наистина бе прегръщала Прайс Рамси, макар че съвсем не бе сигурно да го е опипвала с ръка, както твърдеше той. Господ да го убие за тези думи. Беше му повярвала още преди да е сигурна, че го е прегръщала насън, и сега трябваше да живее с мисълта, че този мъж я е чувствал близо до себе си и е допуснал това да продължи през цялата нощ.

Разстроена и нещастна, Съни отпусна глава върху ръцете си и започна леко да разтрива слепоочията си. Последните пет години след смъртта на Пол бе спала сама. Не бе допускала мъж до себе си, дори и за малко. Знаеше, че Клейтън Гътри с удоволствие би спал с нея, стига да иска тя; беше внимателен и нежен и в никакъв случай — надменен, както твърдеше Бланш. Съни не изпита никакво желание, просто защото отдавна бе приключила с този вид удоволствия.

Напълно вярваше в това, докато не срещна Прайс Рамси. Бе влязла в ролята си на прелъстителка, която трябва да съблазни някой мъж и после да го предаде, където трябва. Можеше ли да се говори за някакви степени в прелъстяването? Или беше достатъчно да лежи гола под някой мъж и да приема с наслада всяка негова ласка, която я отвежда все по-близо до върха на екстаза?

Беше я накарал да се почувства жива, жадна и изпълнена с пулсираща страст, а тя се страхуваше от това чувство. Толкова я беше страх, че не искаше да го признае дори пред самата себе си. Беше успяла да го спре точно в мига преди телата им да се слейт в едно и оттам вече връщане назад не можеше да има. А сега бе принудена да бъде до него дни наред, да го гледа и непрекъснато да си спомня колко отчаяно се нуждае от огъня на нежните му милувки, от нетърпеливите му устни и ръце.

Проклет да е! Бог знае откъде се взе този Прайс Рамси, за нея той си беше престъпник и това е. Та тя дори не го харесваше — беше

лукав и нечестен, оплакваше се на всяка крачка. Не можеше да си обясни защо въпреки всичко го желае и защо след толкова много години, ако в нея бе останала някаква нежност, трябваше да я посвети точно на Прайс Рамси.

След два часа, в девет и четвърт според градския часовник Съни Харлоу изведе Прайс от хотела на Оли. Лицето ѝ бе навъсено, а погледът — мрачен. Беше се разпоредила да превозят Нюгет до гарата, а жребеца остави на грижите на Оли, докато разбере какво трябва да прави с него. Преди да се качат на влака, Съни отиде да провери как е натоварена кобилата. Животното се плашеше лесно и в такива случаи се изправяше на задните си крака, затова Съни се страхуваше някой по-груб коняр да не го уплаши и да не би кобилата да се нарани.

Тя преведе Прайс през една странична уличка, защото не искаше да го излага на показ пред целия град. Почти до конюшната, където Оли държеше конете, тя изведнъж видя някакъв мъж и при вида му сърцето ѝ сякаш спря, а кръвта ѝ се вледени — Уес Беклър. Беше сигурна, че е той, още преди да са стигнали до следващата пресечка. Позна го по походката и снежнобялата коса, които се бяха запечатали завинаги в съзнанието ѝ. Тя смушка Прайс да побърза и го остави в един вход, а на Ринг подвижна да не се откъсва от нея. Извади револвера и опря дулото му в гърлото на Прайс.

— Само да гъкнеш — прошепна тя.

Прайс въобще нямаше такова намерение, особено пък с това опряно до себе си желязо. Той кимна с глава, за да ѝ покаже, че е разбрал, и усети колко е напрегната тя и че цялата трепереше. В зелените ѝ очи просветна страшна болка и омраза. Вече бе виждал този израз в очите ѝ. Какво го бе предизвикало отново? Прайс се опита да проследи посоката на погледа ѝ и видя някакъв мъж, който влизаше в касата за билети. Косата му беше чисто бяла, а лицето му бе такова, че не би искал да го видиш никога вече.

Когато онзи влезе и затвори вратата зад себе си, Съни го бутна да върви в обратна посока.

— Връщаме се при Оли — каза тя. — Налага се да променим плана.

— Защо? Кой беше онзи?

Тя нетърпеливо го побутна с револвера в гърба.

— Не ти трябва да знаеш.

Прайс спря и отказа да върви, докато не му отговори.

— Не ми трябва ли? Как пък не! Когато ме бутат с револвер в гърба заради някого, искам поне да знам кой е той.

Съни разбра, че не е време за спорове, и отговори:

— Беклър, Уес Беклър — каза тя и предупредително опря дулото отново в гърба му, но той остана неподвижен. Тя пак го блъсна, този път по-силно, и Прайс неохотно тръгна към хотела.

— И какъв ти е на тебе този Уес Беклър?

— Просто някой, когото не искам да срещам, защото си имам друга работа — каза тя, докато се изкачваха по стълбите. — Оли! — извика Съни и спря внезапно — за малко да се сблъска със стареца, който изникна сякаш изпод земята.

— Вървах след вас — каза Оли. Съни поклати ядосано глава.

— Няма значение по какви причини, но се налага да изчакам — каза тя. — Преди пет минути видях Уес Беклър на улицата, влезе в билетната каса. Ще ми направиш ли една услуга, Оли? Моля те, иди да вземеш конете и бързо ги докарай тук. Не ми се пътува в един влак с Беклър. Рамси ми създава достатъчно грижи.

Оли се намръщи и сбръчканото му лице съвсем заприлича на хармоника.

— Значи, тази невестулка пак те изненада. Дявол да го вземе, вървах след вас, за да ти кажа, че току-що едно момче донесе телеграма от Бланш, в която пише, че са го пуснали от затвора. Бланш се надява да останеш тук, докато опасността премине. — В гласа на стареца се усещаше тревога. — Той те търси, Съни. Исква да си уреди сметките с тебе.

Тя усети как гърлото ѝ пресъхва и сякаш нещо я дращи отвътре.

— Ще трябва да почака — каза тя. — Нека първо си свърша работата, не мога да се занимавам сега с него — това само ще ме забави. Но ти си отваряй очите, Оли — гласът ѝ омекна. — Сигурно знае, че си в Бейлис Кросинг, иначе не би дошъл тук.

— Не се тревожи за мене, момичето ми — побърза да я успокои старецът. — Знам как да се оправям с такива като Уес Беклър.

— Пази се — каза тя и го целуна по сбръчканата буза. — Ако и той е като братята си, най-напред ще те убие и чак тогава ще седне да

разговаря с тебе.

Половин час по-късно Съни и Прайс бяха вече на конете и излизаха от градчето. Ринг подтичваше след тях.

— Разкажи ми за този Беклър — каза Прайс. — Ще ни преследва ли, как мислиш?

— Ако разбере, че съм тук, сигурно ще тръгне да ме търси.

— И защо? — Той заби пети в хълбоците на коня, за да го изравни с кобилата. — Имам право да знам, Съни.

Прайс с нищо не й бе виновен за Беклър, но въпреки това молбата й го ядоса.

— Нямах право на нищо — каза тя с равен глас, — освен да яздиш и да ядеш веднъж на ден.

Той все още не се бе отказал от опитите си да избяга, преди да стигнат при Лорд. Беклър променяше сериозно плановете му — ако изникне внезапно отнякъде и започне да стреля по Съни, ще го завари окован и съвсем безпомощен. Прайс реши да не се отказва от опитите си да разбере какво става и какви са причините за това.

— Ти мразиш този човек — каза той с надежда, че това ще я предизвика към разговор.

— Почти не го познавам.

Той продължаваше да упорства, решен да научи истината.

— Та аз по очите ти разбрах, че го мразиш.

— Мразех братята му. — От тона й пролича, че се предава. — И двамата му братя сега са мъртви. Ако изобщо сега някой трябва да мрази някого, по-скоро той би трябвало да ме мрази, не аз него.

— Защо? Защо е тръгнал да те търси веднага щом е излязъл от затвора?

— Защото аз застрелях единия му брат и станах причина да обесят другия.

— Беклър сигурно иска да те убие.

— Сигурно.

Тя помълча малко, но продължи да язди редом с Прайс. По очите й той разбра, че си припомня нещо ужасно, което явно бе свързано с Беклър.

— Съни — наруши той мълчанието. — Кой е Пол?

Тя дръпна рязко юздите и животното се закова на място. Жребецът също бе принуден да спре, тъй като поводите му бяха

вързани за седлото върху гърба на кобилата. Тя заби в него зелените си очи, внезапно станали ледени като планинска река. Лицето ѝ бе мрачно и затворено, а устните — здраво стиснати.

— Какво знаеш за Пол?

Прайс разбра, че този път е стигнал много по-близо до нея, отколкото преди, когато го заплашваше с револвера. Беше стъпил в забранена територия и това вече нямаше да му се размине току-така. Когато успя да надникне за първи път зад преградата в очите ѝ, Прайс видя там гняв, болка, отвращение, страст — ако изобщо у нея можеше да се говори за страст. Сега проникна още по-дълбоко и единственото, което можа да види, бе мъка — огромна, всепоглъщаща мъка, с която Съни бе живяла много дълго и която я бе превърнала в коравосърдечна, неуязвима, отблъскваща жена.

— Не знам нищо за него — каза той и в гласа му внезапно прозвуча нежност. — Знам само това, че викаше името му насън.

— Пол беше моят съпруг — каза тихо тя.

— Много ли го обичаше?

Тя се извърна рязко на седлото и Прайс си помисли, че ще го удари.

— Какво те засяга всичко това, Прайс Рамси? — викна тя. — По дяволите! Да не искаш да прочетеш личния ми дневник?

Жребецът изпръхтя и подскочи, изненадан не по-малко от Прайс от внезапния ѝ бяс. Ако не се бе хванал здраво за седлото, можеше и да падне от рязкото движение. Прайс свирепо я изглежда — да не би да иска да го обеси за юздите на коня? Съни му хвърли един мрачен поглед, който говореше по-ясно от всякакви думи, че изобщо не я интересува къде и как ще бъде обесен. Очите ѝ бяха потъмнели и съвсем непроницаеми — само от време на време проблясваха като заледено езеро.

Това повдигна войнствения му дух.

— Да, много ми се иска да прочета дневника ти. Искam да разбера какво, по дяволите, е накарало жена като тебе да се промени така.

— Това пък какво ще рече?

— Ще рече, че в момента ти не си нито жена, нито пък достатъчно мъж. Не те познавам и си мисля, че и ти не познаваш самата себе си.

— Затова пък знам какъв си ти.

— Много се съмнявам в това.

— Ти си един нахален, досаден, изпаднал и разгонен уличен котарак.

Той пришпори жребеца, който бе започнал да изостава.

— Не, Съни. Аз съм просто един човек, на когото са попречили да си свърши работата.

Тя го погледна остро.

— О, по дяволите, пак ли започваш с това?

— Не започвам пак „с това“. Говоря съвсем сериозно. Правиш огромна грешка, като ме водиш при Лорд.

— Ще можеш да му го кажеш лично, когато те заведе при него.

— Сигурно за тебе няма никакво значение, че той ще ме убие веднага.

Тя въздъхна отегчено.

— Не мога да кажа, че ще му се сърдя за това.

— Ти си зла и студена като змия.

Съни рязко извърна глава към него.

— Лорд няма да те убие.

— Не и в твоє присъствие. Веднага щом успее да получи от мен това, за което ме търси, ще го направи, и още как!

— Май си откачил, мистър. Пречиш на някой да си върши работата и на всичко отгоре очакваш да ти съчувствам за наказанието, което напълно заслужаваш.

— Да ми съчувстваш ли! По дяволите, искам да помислиш! Искам да проумееш най-после какъв човек е Тадиъс Лорд и хората като него. Или може би съдиш за хората по външния им вид?

— Външен вид — и това ако не е ирония! Самият ти спекулираш с външния си вид, като използваш красивото си лице, за да продаваш съмнителни лекарства и да измъкваш тайните на влюбчиви жени. От пръв поглед си личи, че си само един мошеник, донжуан и разбойник. Може би и още нещо от този род, така ли?

Прайс не виждаше как може да я разубеди, но поне можеше да се опита да ѝ обясни защо е такъв.

— Виж какво, Съни, много добре знам какво си мислиш за мене. Но всичко, което правя, е в името на една благородна цел. Опитвам се да спася Кларет Вали и фермите там. Ако Лорд успее да осъществи

намеренията си, ще съсипе земята и веднага ще разкопае цялата област. В резултат хората няма да имат капка вода за себе си и за добитъка, навсякъде ще текат само реки от кал. Хубавата орна земя ще бъде окончателно съсипана.

Съни бе живяла достатъчно в райони, където бяха използвали метода на хидроминирането за търсене на злато, и много добре разбираше какво става с плодородните земи наоколо. Тя си спомни промазаните брезенти, с които бе покрита машинарията за мините, и как Лорд ѝ бе говорил за сонди, за работни места и за помощ на хората от Кларет Вали. Бе ходила в служебните помещения на минното предприятие и видя трескавата подготовка за началото на сондажните работи. Знаеше всичко и за съсипаните от Прайс машини, както и за методите, които използваше той.

— Тадиъс Лорд е уважаван бизнесмен — каза тя. — Това, което прави в Уолис, ще помогне на всички в долината.

— Ти си много по-глупава, отколкото си мислех.

— Щях да бъда още по-глупава, ако вярвах на лъжите ти.

— По дяволите! Трябваше да те преценя по-добре, преди изобщо да започна да разговарям с тебе! Сигурно би продала собственото си дете, ако ти предложат добри пари.

— Престани — каза тя.

Гласът ѝ прозвуча много странно. Прайс се обърна да я погледне и видя, че лицето ѝ бе станало пепелявосиво, ръцете ѝ стискаха отчаяно юздата, а в очите ѝ се четеше страшна болка. Той си помисли, че ѝ е лошо и може би всеки момент ще припадне.

— Съни...

Тя размаха юмрук, за да го накара да млъкне.

— Само ако кажеш още нещо, ще напъхам чула в устата ти.

Проявата на съчувствие изобщо не беше най-подходящият подход към нея. И какво толкова бе казал? Не ѝ пукаше за Лорд, а не му повярва и за това, което бе казал за хората от долината. Обидите, които сипеше върху нея, ѝ действаха като вода върху гърба на патица. С какво бе успял да я засегне, та болката в очите ѝ бе толкова страшна? Детето! Бе споменал нещо за дете — точно така, нейното дете. Сигурно имаше дете, или може би го бе загубила.

Едно поне беше сигурно — нямаше повече да я разпитва. Поне не днес, не сега. Тя не би го погледнала дори. Когато спряха да обядват

и да починат, Съни бутна чинията към него, без да продума, после се отдалечи и го остави на грижите на Ринг.

Безкрайният следобед протече без всякакви произшествия, докато най-после мръкна и той отново откри, че скалата, до която бе прикован, се намира в много удобна близост до едно дърво, на което можеше да подпре изтръпналия си гръб. Съни се приготви да спи под една скала на няколко метра от него. Кучето се сви около един камък до нея, но все пак достатъчно близо и до Прайс, за да го стигне с един скок.

Чакълестият терен не бе така удобен за спане като леглото в хотела на Оли, но Прайс все пак успя да заспи много време преди да изгрее луната. Изведнъж нещо го удари по главата; той изръмжа сърдито в просъница и смъкна шапката над лицето си. Втори удар изби шапката и чак тогава Прайс успя да се събуди и да се огледа разтревожено. Първото, което успя да забележи, бе едно малко кръгло камъче върху гърдите си, което по всяка вероятност го бе и събудило. Той остана неподвижен, само се огледа внимателно; след малко, огрян от лунната светлина, на скалата отсреща успя да види Били, който енергично размахваше ръце.

„Къде е жената?“

Прайс внимателно повдигна окованата си ръка и посочи през рамо, като ясно съзнаваше, че Били няма да може да я види, защото Съни спеше точно под скалата, на която бе стъпил той. Облекчението, което изпита, бе огромно — когато видя приятеля си толкова близо до себе си, Прайс се почувства така, сякаш от гърдите му падна огромна скала. Оказа се, че радостта му бе твърде прибързана и неуместна — бе забравил за Ринг.

За щастие Били бе успял да го забележи навреме и се обади:

— А кучето къде е?

Прайс се понадигна и предпазливо посочи към огромния камък до себе си. Били кимна с глава и даде знак, че се готви да слиза. Прайс усети как паниката лека-полека го напуска.

След няколко минути ще бъде свободен! Прайс затвори очи в мига, когато го обзе преждевременно ликуване. Беше успял да забрави всичките подигравки на Били и Делос по отношение на жените. Господи, той беше така признателен на приятелите си, че се опитваха да го спасят от нея!

На Били сигурно ще му се наложи да застреля кучето; жалко за кучето, Ринг бе толкова предан и верен приятел!

Съжаленията му бяха съвсем безпочвени. Беше излязъл силен вятър, който близна скалите и донесе със себе си усещането за опасност. Кучето скочи и изръмжа. Съни Харлоу застана нащрек и стисна револвера само няколко секунди по-късно.

— Хайде, Ринг! — викна тя.

Кучето скочи върху скалата и започна да се катери нагоре. Прайс забеляза блясъка върху пръстена, надянат на задния му крак. Проклятията на Били се сляха с ръмженето на Ринг и Прайс усети как сърцето му спира.

— Били! — изкрещя той и скочи, като напразно се опита да изтръгне халките на веригите от краката си.

Съни бе съвсем близо до него, праметнала през рамото си дебело въже; след малко се заизкачва след Ринг по скалата. Прайс усети как мускулите му се напрягат и ударите на сърцето му отекуват с гръмотевичен тътен в главата. Чу как някъде високо над него се откъснаха камъни и се затъркаляха надолу с оглушителен шум. Прайс започна да проклина с все сила и се надяваше да види как кучето или Съни се търкалят надолу заедно с някой камък. След малко успя някак си да се овладее и единственото, което можа да направи, бе да седне и да се моли Били да остане невредим от зъбите на онзи звяр. И от револвера на Съни.

След малко тя се върна, но вече без въжето.

— Къде е той? — попита Прайс. Гърлото му се бе стегнало и гласът му прозвуча дрезгаво. — Какво си направила с Били?

— Омотах го като пуйка за Коледа — каза тя и се усмихна. — Не се тревожи, нищо му няма. Ринг само го събори и после го спря, когато той се търкулна надолу по скалата. Успях да го вържа, преди да успее да се нарани.

— Лъжеш.

— Казвам ти самата истина, Рамси. С твой приятел не съм имала никакъв повод да се карам. Не съм го вързала много здраво и ще успее да се освободи до сутринта. Е, дотогава ние с тебе ще сме на много мили оттук. Тръгваме веднага щом Ринг се върне.

— Какво прави това дяволско куче горе? Ако Били е ранен... — Прайс изпсува през зъби и изведнъж замря, разбрал колко безполезна е

всяка съпротива. Да я вземат дяволите, проклета да е, да иде в ада дано! Никак не му се вярваше, че е оставила на Били някаква възможност да се освободи от въжетата, за да тръгне подире им утре сутринта.

Съни знаеше за какво си мисли и му направи услугата да го остави на мира, за да облекчи пламналия си мозък.

— Когато се освободи, ще трябва да си потърси коня. В момента Ринг има грижата да го прогони колкото се може по-далеч — каза небрежно тя. — Аз пък взех, че пуснах седлото и юздите в пропастта.

— Кучка! — Прайс отново започна да ругае и просто не можеше да се спре. На Били ще му трябва цял ден, докато открие коня си и намери друго седло.

— Някой път — каза тя и на устните ѝ се появи крива усмивка, — когато си в по-добро настроение, ще можеш да ми обясниш защо един мъж нарича жената „кучка“, когато тя се окаже по-умна от него.

ГЛАВА 13

— Жени като нея просто трябва да бъдат държани под ключ — отбеляза раздражено Едмънд.

— Mais non, Едмон! — каза малката Емили и закри уста с покритата в ръкавица ръка. Беше застанала сред множество куфари и чанти, които трябваше да бъдат натоварени в багажния вагон на влака. — Та тя е нашата господарка!

Едмънд, облечен в кафявата униформа на служител от конюшната на Осбърн Пек, прокара загрубелите си пръсти през сламенорусата си коса.

— Ха! Тя не е никаква господарка, а само една нахална малка уличница. — Той умолително стисна вдигната ѝ ръка. — Моля те, Емили, не отивай с нея!

Емили бе шокирана и в същото време — приятно поласкана; в очите ѝ се появиха сълзи, когато каза:

— Моля те да ме разбереш, Едмон, аз просто нямам избор... та това е моята работа! Ако не замина с нея, тя няма да ми даде препоръчително писмо.

На лицето на Едмънд бе изписано всичко, което не успяваше да изрази с думи. Ако можеше да си позволи да има семейство, би помолил Емили да се омъжи за него, ала съществуването му, както и това на Емили, изцяло зависеше от капризите на разглезената мис Пек. Трябваше да остане в Сейнт Луис и да поеме върху себе си страшния гняв на господаря, когато научи, че дъщеря му е решила да избяга с някакъв мъж от Калифорния.

— А, Емили, ето те и тебе най-после — каза нацупено Пенелопа Пек, докато си пробиваше път през куфарите и чантите. Бе облечена в малиненочервен пътнически костюм, скроен според последните капризи на модата. Тонът ѝ изразяваше огромно презрение към всичката тази ненужна суета около заминаването и тя тръшна с досада пътническата си чанта до краката на францужойката. — Можеш ли да

ми обясниш защо е необходимо да търся прислужницата си под дърво и под камък, когато е време да се качваме на влака?

Емили издърпа дланта си от ръката на Едмънд и се опита да даде някакво смислено обяснение за това, че се е забавила.

— Извинете, мис Пек. Трябваше да се погрижа да качат куфара ви и освен това Едмон...

Пенелопа ѝ махна пренебрежително с жълтата ръкавица от ярешка кожа.

— Това изобщо не е твоя работа, а на Едмънд, който освен всичко друго трябва да съобщи на баща ми, че заминавам. — Надменният ѝ поглед се спря върху красивия млад мъж — колко жалко, че бе само коняр и нямаше пукната пара в джоба си! — Знаеш какво да му кажеш, нали, Едмънд?

— Да, мис Пек. — Тонът му бе непочтителен и дори арогантен. — Когато мистър Пек ме попита за вас, трябва да му кажа, че съм ви откарал на гарата, но не зная с кой влак сте заминали и къде сте отишли.

— Добре — каза рязко Пенелопа. Баща ѝ напълно си го заслужаваше. След онзи случай с Прайс не ѝ позволяваше да мръдне никъде без негово разрешение. Ех, да можеше да види лицето му, когато разбере, че се е омъжила за същия този човек! Тя погледна заплашително Едмънд и съжали, че няма време да постави на мястото му този нахален слуга.

— Хайде, Емили, тръгваме — каза властно тя. — И вземи тази чанта, никъде не можах да намеря носач, и няма сама да си нося нещата, я.

— Аз бих могъл да я отнеса — предложи Едмънд.

— Стой си на мястото и се погрижи да качат куфари ми на влака. Емили може да се справи и сама.

Емили се сбогува набързо с кочияша и изтича след господарката си; тежката чанта се блъскаше в слабичките ѝ крака и момичето едва успя да я догони. След малко Едмънд я дръпна за рамото и я обърна към себе си. Момичето изтърва чантата и се задъха от страх и изненада, но той бързо обви ръце около нея и я целуна толкова страстно и продължително, че тя едва успя да си поеме дъх. Лицето ѝ пламна, той също се изчерви и я пусна.

— Емили... ако можех... ако...

— Зная, Едмон, зная — каза тихо тя.

Той смирено вдигна чантата и я подаде на дребничката францужойка.

— Върни се, Емили, ела си при мен — молеше се той. — Обичам те.

— Ще се върна — прошепна момичето и усети как в сърцето ѝ нахлу нещо радостно и топло, непознато досега. — Ще си дойда. И аз те обичам, Едмон.

Пенелопа вече бе успяла да се качи, когато изведнъж разбра, че прислужницата ѝ я няма. Тя потърси с поглед момичето и го съзря в прегръдките на кочияша.

— Господи, Емили — подразни я тя, когато най-послед пламналото като божур момиче отиде при нея. — Струва ми се, че си много повече францужойка и с далеч по-светски разбирания, отколкото си мислех.

— Извинете, мис — каза Емили, но в гласа ѝ не пролича никакво съжаление. — Трябваше да се сбогуваме.

— Да, видях — каза рязко Пенелопа. — Като че ли не сте имали достатъчно време за това, преди да излезете от къщи — добави тя, съвсем забравила, че непрекъснато бе разкарвала момичето насам-натам още от сутринта — „донеси ми четката за коса“, „къде ми е ръкавицата“, без да се броят десетината пъти, когато я бе изпращала да провери дали случайно Осбърн Пек не се е върнал по-рано. — Качих се последна заради глупавото ти поведение и сега сигурно ще се наложи да се блъскам в хората, за да стигна до купето.

— Извинете, мис — повтори момичето и забеляза, че оплакванията на господарката ѝ най-послед не бяха съвсем безпочвени. Перонът бе почти пуст, с изключение на няколко изпращачи, които махаха с ръка за сбогом. — Ето билетите, мис — обърна се момичето към Пенелопа.

— Дръж ги, докато кондукторът поиска да ги види — тросна ѝ се господарката. Това момиче с нищо не можеше да се справи само. — Докато той дойде, можеш да се погрижиш да се настаня в купето си, а след това си свободна да потърсиш собственото си място.

С тежката чанта в ръце, Емили тръгна по коридора към частните купета и беше благодарна, че по пътя ѝ не се срещаха много пътници,

както бе предчувствала господарката ѝ. Един разпоредител взе чантата ѝ и попита:

— Вашият номер, мис?

— Дванадесет — Пенелопа изпревари прислужницата.

— Дванадесет ли? — мъжът учудено повдигна посивелите си вежди.

— Да, точно това казах — отговори Пенелопа нетърпеливо, защо точно днес непрекъснато трябваше да се занимава с некадърници?

— Мога ли да погледна билета ви, мис? — каза учтиво разпоредителят.

Пенелопа бе смаяна от подобна дързост, но все пак каза:

— Дай му билета, Емили, и да се махаме от този задушен коридор.

Емили извади билета и човекът го погледна намръщено.

— Трябва да има някаква грешка, мис. Дванадесето купе е заето.

— За бога! — възкликна господарката ѝ и погледна човека така, сякаш беше откачил. — И с това въпросът е решен, така ли? Намерете ми едно свободно купе и готово!

— Това е невъзможно, мис. Всички купета са заети. Имаме обаче една свободна койка.

— Койка ли? Не мога да спя на койка! — Пенелопа не бе свикнала да ѝ се отказва и размаха пръст под носа на човека. — Настоявам да ми отворите купето и да наредите на човека вътре да се маха. Купето е мое.

— Но вашият билет е купен по-късно от неговия — каза несигурно разпоредителят.

— Не ме интересува! Правете каквото ви казвам, или ще извикам баща... — тя спря по средата на изречението. Едва ли можеше да уплаши някого с баща си, след като в този момент самата тя бягаше от неговата сила и влияние.

— Какъв е проблемът? — намеси се нов глас в спора.

— Съжалявам, че трябва да ви безпокоя, сър — обърна се разпоредителят към един красив слаб мъж, застанал до отворената врата на дванадесето купе. Зад него се виждаше още един човек — плешив и малко по-нисък. — За съжаление някой от нашите служители е допуснал грешка и е продал два билета за вашето купе.

— За моето купе! — настоя Пенелопа и предизвикателно тръсна глава.

— Разбира се, че е ваше — каза учтиво непознатият. — В никакъв случай няма да си позволя да оставя една дама в коридора. Ако имате малко търпение, госпожице, след малко ще ви освободим купето и спокойно можете да се настаните в него.

— Аз ще ви помогна, сър — отзова се с готовност разпоредителят, който бързаше да се отърве от острия език на Пенелопа Пек. Влезе вътре при плешивия господин, а високият мъж излезе в коридора.

Пламналото от гняв лице на Пенелопа се поуспокои, когато вратата на купето се затвори след разпоредителя.

— Много мило от ваша страна — каза кокетно тя, като забеляза красивите класически черти на непознатия, който бе постъпил толкова кавалерски. Елегантните му дрехи, явно шити при скъп шивач, говореха за доброто материално положение. В този момент Пенелопа просто бе забравила, че се смята за годеница на Прайс Рамси, и се усмихна прелъстително. — Трябва да ми кажете на кого имам удоволствието да благодаря.

— Клейтън Гътри — отговори мъжът с лек поклон.

Дългите ѝ мигли с цвят на лен запърхаха превзето и му протегна ръка.

— Щастлива съм да се запозная с вас, мистър Гътри — каза тя. — Аз съм Пенелопа Пек.

Клейтън галантно пое обвитата ѝ в ръкавица ръка и леко я докосна с устни.

— Госпожица Пек? — попита той.

— Ами да — отговори развълнуваната Пенелопа и усети как в душата ѝ светва искрица на приятна възбуда. — Просто мис Пек. Кажете ми, мистър Гътри — сияйната и усмивка стана още по-широка, когато забеляза, че мъжът продължава да държи ръката ѝ, — надалеч ли пътувате?

— Чак до Сан Франциско — отговори той и леко стисна ръката ѝ, преди да я пусне.

— О, та това е чудесно! — възкликна тя и закачливо наклони главица. — Аз също отивам там и сега ще ми е много приятно, като

знам, че във влака има някой, с когото бих могла да разговарям спокойно.

Впечатлен от красотата на златокосата млада жена и насърчен от поведението ѝ, Клейтън побърза да я покани на вечеря.

— Бихме могли да си поговорим още тази вечер, мис Пек, ако приемете молбата ми да вечеряте с мен във вагон-ресторанта.

— С огромно удоволствие — каза тя, възхитена от перспективата за още едно, при това съвсем неочаквано завоевание.

Плешивият мъж и разпоредителят се показаха на вратата с пътни чанти в ръце. Клейтън настоя да внесе тежката чанта на Пенелопа и да я остави така, че прислужницата да може да извади багажа.

— В осем часа — каза той, преди да излезе.

— В осем — потвърди тя и си помисли, че дългото пътуване до Сан Франциско няма да бъде толкова скучно, както се бе опасявала; не се съмняваше ни най-малко, че Прайс може да има нещо против това тя да прекара приятно, след като самият той не бе дошъл лично да я вземе.

По залез-слънце Уес Беклър влезе при Оли и го завари да седи до масата с ключовете от хотелските стаи. Смяташе, че ако наблюдава Оли в продължение на няколко дни, отнякъде може да изникне и Съни Харлоу. Момичето от „Златния пръстен“ му бе казало, че е тръгнала на север, и Съни сигурно щеше да се отбие при стария си приятел от Юрека. Като поразпита тук-там обаче, на Уес му се стори, че може би е пропуснал шанса си. Това никак не му хареса.

— Добър вечер, Оли — каза той.

Вместо да отговори на любезния поздрав, Оли махна очилата от носа си и се престори, че не го познава; искаше Уес да дойде по-близо.

— Стая ли искате? — попита той.

— Искам информация — каза Беклър.

Оли се почеса по олисялото теме с едната си ръка, а с другата се пресегна под масата и взе пушката.

— Четири долара на вечер за стаята, а информацията е безплатна, ако, разбира се, знам това, което ви интересува.

Грубият смях на Беклър разтърси паянтовата маса.

— Четири долара не е ли прекалено много за тази дупка, а, Оли?

— Това мога да предложа — каза Оли и повехналото му лице леко промени цвета си.

— Не и на мен. — Изведнъж Беклър стисна Оли за яката на ризата и го повдигна с лекота от стола. Беше прекалено бърз и успя да вземе пушката, преди старецът да я вдигне. Уес го държеше във въздуха и Оли едва докосваше пода с пръстите на краката си; пушката падна с трясък на пода. Беклър я ритна силно и тя изхвърча настрана.

— Не си много дружелюбен, Оли, но ще си затворя очите, ако ми кажеш това, което ме интересува.

На Оли и окото не му мигна, когато отговори:

— Вече ви казах, че е безплатно, стига да знам какво ви трябва.

Беклър го разтърси силно и се озъби:

— Знаеш го. Едно момче те е видяло на улицата с дореста кобила рано сутринта. Беше нейната, нали?

— Чия?

Беклър изпсува и извади от задния си джоб нож, остър като бръснач. Насочи източения му връх към ухото на стареца и каза:

— На онази жена, Харлоу.

— Не можеш да ме уплашиш, Уес — каза спокойно Оли.

— Е, значи трябва да бъда по-убедителен — каза Беклър и преряза долната част на ухото му с такава лекота, сякаш бе забил ножа в бучка масло. — Дали пък това няма да те накара да проговориш?

Кръвта се лееше като дъжд върху бялата риза на стареца. Оли не каза нищо и това бе достатъчно ясен отговор за Беклър.

— Смяташ, че не чета по очите ти какво си мислиш, така ли? Накъде тръгна тя?

След малко Беклър отново резна ухото на стареца и успя да се убеди, че Оли по-скоро ще се остави да го накълцат на парчета, отколкото да предаде момичето. Беклър изпсува и силно го блъсна в стената.

Тежко ранен, Оли изстена и се опита да се изправи, но краката му не го слушаха. Беклър се изсмя — можеше да го убие, без да му мигне окото; и без това имаше да му връща за ролята, която старецът изигра при изпращането му в затвора. На Беклър просто не му се искаше да рискува, не му трябваше хайка по петите, преди да си е оправил сметките със Съни Харлоу. Затова пък щеше да й го върне

тъпкано — беше му длъжница и Уес щеше да получи това, заради което бяха умрели двамата му братя.

— Не е стигнала далече. Ще успея да я открия — закле се Беклър и запрати с все сила масата по Оли.

Старецът отново изстена.

— По-добре я остави на мира — каза с мъка той и усети силна болка в гърдите — може би имаше счупени ребра. Много му се искаше да помогне на Съни и да сплаши някак Беклър. — Не е сама — каза той с отслабнал глас. — Ще трябва да убиеш и двамата.

— Благодаря за предупреждението, Оли — каза Беклър и избърса в панталоните си окървавения нож. Той погледна двете сърца, гравирани върху сребърната му дръжка, и се изсмя, преди да го пхне в джоба си. — Когато я хвана, ще ѝ кажа колко много си ми помогнал.

— Ще я стисна за врата и ще я държа така, докато не го чуя да изпука в ръцете ми. А от онова проклето куче ще си направя килимче за хола — говореше си Били, а прерийните кучета — койотите, както и всички останали живи твари, го слушаха внимателно от разстояние.

Говореше и едновременно с това се мъчеше да освободи китките на ръцете си от въжето.

— Да я вземат дяволите, кучка с кучка! Да ме остави така омотан като бебе!

Въжето около ръцете му отне почти два часа и той се зае да развързва краката си. Не знаеше къде се е учила да връзва такива възли, но трябваше да ѝ признае майсторлъка. Все пак бе доволен, че успя да открие Прайс и жената толкова скоро.

Докато развързваше и последния възел, все още продължаваше да се чуди каква ли е тази дяволска жена. Китките му бяха разранени до кръв, а глезените му отекоха от прекалено стегнатото въже. Направо завидя на Делос, докато разтриваше наранените си крайници, за да възстанови нормалното им кръвообращение. Задачата на приятеля му се състоеше само в това да се справи с Тадиъс Лорд.

Когато най-после успя да се изправи, усети страхотно парене в ходилата, сякаш бе стъпил в гнездо на оси. Той походи малко насам-натам, за да се раздвижат изтръпналите му мускули. После започна да търси коня, силно разтревожен, че животното не се обади на виковете

и изсвирванията му. Едва сега си спомни за шума от конски копита и кучешки лай, които чу още докато лежеше зашеметен от удара и не можеше да си поеме дъх. Кучето на тази проклета мъжкарана бе прогонило коня му! Дявол да го вземе! Сигурно нямаше да успее да открие и седлото, преди да съмне.

Били намери празния кобур на револвера и седна, за да изчака изгрева на слънцето — просто не му оставаше нищо друго. Когато на хоризонта се показаха първите златистооранжеви ивици, той все още не можеше да повярва, че някоя си Съни Харлоу бе успяла да надхитри него, Били Оуенс, и да го остави посред нощ в затънтените пуцинали без кон и оръжие.

Вече се съмваше, а той продължаваше смаяно да клати глава; тръгна да си търси коня и тайно в душата си бе доволен, че все пак никой, освен Прайс не знаеше за неговия провал. Приятелят му никога няма да почне да го занася за това. Никак не му се искаше да си го признае, но Били явно я бе подценил — мислеше си, че ще ги намери, докато почиват някъде по пътя и той просто ще отвърже Прайс, така поне си бе представял освобождаването му. Не знаеше и на какво е способно онова проклето псе. По принцип му беше ясно, че кучетата могат да ръмжат и да хапят, но че се катерят като кози по скалите и оттам скачат отгоре ти така, че да те съборят на земята — виж, такова нещо Били виждаше за първи път в живота си.

Съжали, че не успя да разгледа жената както трябва, но беше зашеметен от падането, пък и тя бе притиснала лицето му към скалата, докато го връзваше. Помнеше само гласа ѝ — мелодичен и женствен, и въпреки това в него се долавяше нещо, характерно за хищниците от котешкото семейство. Никога няма да забрави и какво му каза тя тогава:

— Много съм изненадана, че някой е тръгнал да рискува живота си заради човек като Прайс Рамси. Да не би да ти плаща за това?

— Той е мой приятел — едва успя да ѝ каже Били през кашлицата и отчаяните опити да си поеме дъх.

— Да внимаваши повече, когато си избираш приятелите, мистър — бе казала тя. — Такива като него могат само да те вкарат в беля, точно както сега.

Прииска му се да ѝ каже, че още не е видяла истинска беля, но не успя, защото кучето стоеше до главата, а самата тя бе притиснала

коляно в гърба му, докато връзваше ръцете му отзад. След това стана и си тръгна. Щеше му се да я разгледа по-добре, за да прецени дали е чак такава красавица, както бе казал Прайс — Били много се съмняваше в това. Тази жена бе по-скоро наполовина дива котка, наполовина — магьосница.

— Какво става с тебе, Рамси? Не е в природата ти да си толкова мълчалив — каза Съни и му хвърли един поглед през рамо; от време на време тя се обръщаше, за да види дали всичко е наред с нейния затворник. На устните ѝ се появи котешка усмивка и тя добави: — Все пак не искам да си мислиш, че съм неблагодарна за дребните услуги.

Прайс не отговори нищо, само стисна зъби и я изгледа свирепо. Съни се обърна напред и Прайс бе доволен, че не продължи да го дразни. Никак не му беше до приказки сега, дори не му доставяше удоволствие да се заяжда с нея. До снощи все още не беше истински разтревожен, но сега положението бе съвсем различно. Бе успяла да спре Били, нещо, което не можаха да направят нито индианците, нито дори войниците от съюзническите войски.

Сега приятелят му бе откъснат от града и Прайс изобщо не смееше да се надява, че Били ще успее отново да ги настигне. Той наведе глава и потта от челото му започна да се стича покрай очите. Прайс не ѝ обърна никакво внимание, не забеляза и паренето под клепачите. Непрекъснато си мислеше за Били — на всичко отгоре не знаеше и в какво състояние го е оставила тя, преди да го зарежат там съвсем сам и безпомощен.

Делос сигурно се бе установил в ранчото и сега чакаше Били да се върне или да му се обади. Именно той бе измислил целия този план и щеше да бъде страшно разочарован да научи, че нищо не е излязло. По дяволите! Прайс бе провалил и Делос, и Били. Този провал можеше да означава за Били загубата на ранчото, което Прайс бе обещал да спаси.

Ударът щеше да бъде много тежък и заради това, че точно Били му помогна да купи онзи участък в долината, през който преминаваше новата железопътна линия за Кларет Вали. Най-после и на него да му провърви в нещо — очертаваше се възможност още веднъж да се сблъска с Тадиъс Лорд и да му отмъсти за самия себе си и за човека,

когато Лорд бе съсипал в Бразилия. И когато всичко бе наред, Прайс проигра този шанс заради една жена.

Може би все пак ще успее да си запази земята от дългите лапи на Лорд и ще направи всичко, за да постигне това. Но Лорд би могъл да разработи някоя мина наблизо и без железницата, колкото и да е неизгодно за него това; от чиста злоба би могъл да приложи хидроминирането и да съсипе плодородните земи от двете страни на река Кларет. И ранчото на Били беше там.

Сърцето му се късаше от яд и мъка. Спомни си какво му каза навремето си Розана, когато отказа да се омъжи за него. Още тогава бе успяла да прозре в него и да разбере, че рано или късно Прайс ще се провали заради жена. Сега пророчеството ѝ се сбъдваше — заслепен от силното си желание да има тази жена, Прайс бе провалил не само себе си, но и най-добрите си приятели. Трябва да намери някакъв начин да оправи нещата.

Убеден, че никой не е по-нещастен от човек, който трябва да изкупва греховете си, Прайс заби пети в хълбоците на жребеца и животното се разбърза, за да се изравни с дорестата кобила.

Не че имаше кой знае какви основания да си мисли така, но все пак му се струваше, че у нея е останала някаква човечност. Може би е била заблудена и ако успееше да я убеди, че намеренията на Тадиъс Лорд съвсем не са толкова благородни, възможно е тя да се откаже от намерението си да го предаде на онзи кучи син.

Съни не се обърна, когато се изравни с нея. След малко тя все пак му хвърли един кос поглед с крайчеца на окото си и това го разтревожи още повече. Все пак не може да се очаква от един мъж да изглежда добре, когато дни наред не се е бръснал и ресал. Донякъде се утешаваше с мисълта, че изглежда по-добре от нея. Съни много бързаше да тръгнат по-скоро и не си бе дала труд дори да разреши сплъстената си коса, а след няколко дни път по дрехите ѝ имаше повече прах, отколкото плат.

Съни не можеше да си обясни защо в момента я занимава мисълта за външния ѝ вид — в края на краищата тя не изглеждаше по-различно от обикновено, но усети как пръстите ѝ прибират рошавите кичури от лицето ѝ още преди да е довършила мисълта си. Тя се изправи на седлото и изруга наум мъжа до себе си за това, че именно благодарение на него в главата ѝ се въртят подобни глупости.

Прайс забеляза злобата в очите ѝ и неспокойно се размърда на седлото. Яздеше, без да продума, и очакваше всеки миг заповед да върви след нея; след малко усети, че жената изобщо не му обръща внимание. Беше почти сигурен, че няма да му се скара, и реши да се обади:

— Искам да ти кажа нещо, Съни.

След сърдития му поглед преди малко тя реши да бъде внимателна. На нея също ѝ тежеше мисълта за Били Оуенс.

— Казвай, ако искаш. Но имай предвид, че не съм в настроение да се радвам на всичките ти фокуси, с които искаш да ме убедиш колко си падам по тебе.

— Изобщо нямам намерение да говоря подобни неща — увери я той. — Става дума за Били.

— Били? — каза тя, учудена от това, че и двамата бяха мислили за едно и също нещо. — Онзи, дето така глупаво се опита да те спасява снощи?

— Били съвсем не е глупав...

— Не е ли? — Тя го погледна предизвикателно. Може би отново имаше нужда от една малка словесна престрелка, тогава сигурно нямаше да си мисли за красивото му навъсено лице. — Как ще обясниш поведението му в такъв случай? Ако беше малко по-умен, сега ти щеше да бъдеш свободен, а аз да влача веригите.

Прайс едва се възпря да не каже, че би било приятно разнообразие за него, тя да ги повлачи върху себе си. Беше готова за кавга, ала този път никак не му се искаше да я ядосва. Прайс отвори уста и гласът му бе мазен като на проповедник в неделя сутрин.

— Били не е очаквал да ме намери окован, мислел си е точно това, в което ти искаше да повярват приятелите ми — че съм дошъл с тебе съвсем доброволно.

— Може и така да е — каза тя и вдигна вежди. В думите му имаше известна логика. Въпреки това Съни не беше сигурна дали Прайс действително е убеден в това, или иска да прикрие лекомислието на приятеля си, който сигурно бе очаквал, че да надхитриш една жена е по-просто от това да застреляш вързан елен.

— Ако е смятал, че си тръгнал с мене доброволно, защо се прокрадна до нас така незабелязано?

Прайс се усмихна — поне бе успял да я разколебае.

— Не е много прилично да се изтърсиш до постелята на двама младоженци, нали?

Съни свали смачканата си шапка и обърса с длан челото си.

— Искаш да кажеш, че се е опитал да бъде тактичен?

— Да, но това няма никакво значение. Има значение само фактът, че той няма да допусне същата грешка втори път.

— Сигурно няма — съгласи се Съни. — Жалко, че няма да го видим повече, освен ако не намери кон, който да издържа на бърз ход цял ден и цяла нощ.

— Ще го видим — побърза да я увери Прайс. — Сега Били знае, че имам нужда от помощта му, и ще намери начин да ни догони. Аз също бих постъпил така, ако той беше в... — погледът му се спря върху веригите — ... окови — довърши той.

— Защо? — думите му не се връзваха с мнението ѝ за Прайс. Човек, който лъже и съсипва чуждо имущество, не би рискувал живота си за никой друг.

Прайс погали запотената шия на коня — коня на Били.

— Защото Били Оуенс ми е приятел — каза той съвсем искрено. — И защото вече на няколко пъти ми е спасявал живота.

В очите ѝ трепна любопитство — мъжът, когото бе вързала с въжета предишната нощ, ѝ бе казал почти същото за Прайс.

— И си мислиш, че това е достатъчно, за да извършиш чудеса?

— Поне бих опитал. Били също би се опитал да ме спаси.

— Е, всичко това е много трогателно, разбира се — каза тя и сложи ръка на сърцето си. — И сега от мене се очаква да те пусна само защото имаш приятел, който няма да се откаже от идеята да те освободи, така ли?

— Точно така.

— Какво? — попита рязко тя, сигурно не бе чула добре.

— Били Оуенс е фермер и освен това е чудесен човек.

— Браво.

Съни въздъхна и си помисли дали пък Прайс не е малко слънчасал. Вече бе разбрала, че Били има ранчо в долината. БERTA Уоли от „Луиза“ ѝ бе казала, че „Двойното О“ е негово и че всички в градчето го уважават. Прайс е негов приятел от дълги години, а за доктора, Делос Хъксли, дошъл отскоро в града, мисис Уоли не бе

чувала. Мисис Дън от магазина за дрехи ѝ бе казала почти същото, само че думите ѝ за Били Оуенс бяха още по-ласкави.

Съни бе подминала всичко това, без особено да се замисля върху него. На нея ѝ бе нужен Прайс, а другите двама имаха значение дотолкова, доколкото тримата непрекъснато бяха заедно. Освен това Били би могъл да заблуди общественото мнение и да си оставя съучастник на Прайс, или поне да не знае нищо за престъпните деяния на своя приятел.

Прайс усети как търпението му се изчерпва. Много му се искаше да ѝ наговори всичко, което си мисли за нея, и най-вече да ѝ каже, че е ужасно трудно да се разбере човек с жена като нея. Но тя и без това си го знаеше и дори бе усъвършенствала таланта си в това отношение.

— Знам какво си мислиш — каза той и в дълбокия му глас трепна някаква... топлота.

Тя се надяваше да не е така, защото непрекъснатите им заяждания никак не ѝ пречеха да продължи да си мисли за това колко привлекателен мъж е Прайс Рамси. Той предизвикваше у нея чувство за неудобство и странна възбуда, искаше ѝ се да се изкъпе и да си сложи парфюм, за да...

— Е, и какво си мисля според тебе? — тросна се тя.

Прайс докосна жребеца с коляно и животното се приближи плътно до кобилата на Съни, толкова плътно, че кракът му почти се докосна до крака на жената.

— Смяташ, че Били също е част от...

— Твоята банда — прекъсна го остро тя и рязко подкара коня напред, за да увеличи разстоянието между кобилата и жребеца.

— Няма никаква банда. — Той бе успял веднага да я догони с жребеца. — Били е един от собствениците на ферми в долината и иска да спре Лорд, за да не съсипе плодородните земи в цялата област. Неговият участък също е един от многото, които ще бъдат пометени от хидросондите на Лорд.

— А каква е ролята на онзи сладкодугмен мошеник, доктора? Той пък какво трябва да прави?

Все пак го слушаше какво ѝ приказва и това го окуражи.

— Делос е геолог. Той взе проби от земята из цялата околност, изучи реката и направи преценка на щетите, които ще бъдат причинени от хидроминирането. Докато той извършваше своите проучвания, аз

събирах информация за плановите на Лорд по отношение на новата железница. Всичко, което правим, има за цел да му попречи да започне с експлоатацията на мините, преди да е завършено цялото изследване върху щетите, които ще причини на хората от Кларет Вали.

Съни поклати глава — сигурно си мислеше, че успял да я убеди. Тя се плесна шумно по коляното и възкликна:

— Браво на вас! Май че е трябвало ти да бъркаш еликсира и да оставиш на доктора да се занимава с пицовите. Това е най-хубавата измишльотина, която съм чувала от месеци насам.

— По дяволите, Съни! — Търпението му съвсем се бе изчерпало и той усещаше как разговорът им заплашва да се превърне в люта кавга. — Нима си мислиш, че е възможно да измисля всичко това на момента?

— Да, точно това си мисля — каза Съни и го остави напълно озадачен, а самата тя отклони конете от пътя и ги поведе през гъсталака към рекичката, която шумолеше наблизко. — Хайде да отложим за малко останалата част от историята. Конете са уморени, а и аз също. Ще спрем да починем малко, докато се захлади. Привечер ще тръгнем отново.

— Съни — не се предаваше той. Не бе успял да се пребори с нейната упоритост, и откритият му и честен подход не ѝ бе направил никакво впечатление. Все пак Прайс ще направи всичко, което е по силите му, за да я убеди. Свали шапката си и я сложи върху бедрото си. Очите му потърсиха нейните и я изгледаха подигравателно, докато пръстите му галеха червеното перо, което все още бе преплетено в лентата на шапката. — Знаеш ли какво си помислих, когато те видях за първи път?

— Чакай да видим дали ще позная. — Тя с мъка откъсна погледа си от неговия и рязко подкара кобилата напред. — „Аха, ето една жена, с която още не съм спал.“

Дяволите да я вземат! Човек изобщо не можеше да се разбере с нея. Все пак успя да се овладее.

— Не позна — продължи Прайс почти нежно. — Помислих си: „Това е най-красивата жена, която някога съм виждал“.

— Ха! — Тя подхвърли стремето на седлото и разкопча ремъка.

— Това е самата истина. И след като вече те бях видял, колкото и да се вглеждах във всички жени, аз търсех само тебе.

Съни дръпна седлото от гърба на кобилата и го хвърли на земята.
— Ами онази, червенокосата учителка, която отведе у дома си?

Лицето му се изкриви от досада — по дяволите, как можеше да знае, че го бе следила толкова отблизо?

— Имахме работа — побърза да отговори той. — През цялото време си мислех за тебе и за начина, по който ме бе погледнала този ден.

— Не си спомням да съм те погледнала по-особено — каза тя рязко. А всъщност много добре помнеше какво има предвид той — като че ли между тях се посипаха искри, когато погледите им се срещнаха. Стана ѝ много неприятно, че ѝ припомни за това точно сега.

— Спомням си и следващия път, когато те видях — продължи той, — и забравих да стрелям в мишената, която бе изхвърлил Делос.

— Но ти я улучи!

— Съвсем случайно. После се опитах да те намеря.

Той си сложи шапката и Съни забеляза, че перото от бяла чапла се развяваше върху нея като знаме. Да върви по дяволите с всичките си красиви думи. Тя се престори, че това, което ѝ говори Прайс, въобще не я интересува и подсвирна на кучето. След това се зае да отключва веригата на единия му глезен, за да може да слезе.

— Може пък да не съм искала да ме намериш — каза тя.

— Не искаше, така е — възрази той, — но знам, че още тогава ме желаше, Съни. Сигурен съм, че не греша. Не греша, защото го прочетох в очите ти, преди да изчезнеш.

— Ей там — махна тя с ръка към гъстата горичка. — Можеш да вървиш.

Той се подчини, кротък като агънце; жената заключи веригата около дънера на едно дърво.

— Съни?

— Какво?

Гласът ѝ вече прозвуча малко по-меко и тя избягваше да го гледа; все още не му бе заповядала да млъкне. Той реши да продължава да се бори, докато може.

— Бях истински щастлив, когато те видях в Уолис.

Дишането ѝ бе станало неравномерно и тя подпря рамо на съседното дърво, после скръсти ръце на гърдите си, като че ли за да се предпази от нещо.

— Аха — измърмори тя.

Прайс бе обвил ръце около дървото, сякаш то бе неговият позорен стълб.

— Смятах се за най-щастливия мъж на света, защото една толкова красива жена ме е предпочела пред всички останали.

Тя кимна равнодушно.

— И това, разбира се, беше съвсем ново за тебе.

Той пропусна саркастичната ѝ забележка покрай ушите си — все пак още не се бе развикала и продължаваше да стои близо до него.

Той бавно се наведе към нея и каза едва чуто:

— Целуни ме, Съни.

— Ти си луд — изсъска тя.

— Знам. — Блясъкът в очите му я прониза, а гласът му прозвуча гърлено и дрезгаво, от което жената усети как през цялото ѝ тяло премина силен трепет. — Знам, че съм луд. Трябва да те мразя, но не мога. Погледни ме — та аз не мога дори да се движа. Нищо лошо няма да ти направя. Не мога да ти направя изобщо нищо, след което да се чувствам по-зле, отколкото сега. Целуни ме, Съни. Моля те. Не искам чак толкова много от тебе.

— Напротив.

Все пак отговорът ѝ дойде прекалено бавно и Прайс разбра, че бе обмисляла думите му. Беше толкова близо до него! Трябваше само да наклони леко глава и ще я стигне. Устните му докоснаха нейните като ласка на едва доловим вятрец. Прайс не вдигна ръце към нея — не искаше да ѝ припомня за веригите.

Съни тихо изстена, когато мъжът разтвори уста и жадно се впи в устните ѝ — целувката му бе нежна и въпреки това — властна. Това така я шокира, че тя се поддаде на насладата от мига; потрепери от вихрушката, която внезапно се изви в душата ѝ и я завъртя така, че гласът на разума онемя и в сетивата ѝ лумна пожар. Коленете ѝ трепереха и тя притвори клепачи, сърцето на урагана продължи надолу към корема, после се завъртя още по-бясно нагоре и навън, като увлече цялата ѝ същност със себе си... все по-нагоре и нагоре... И тогава мъжът се отдръпна от нея.

— Съни — прошепна той. — Представи си само за миг, че всичко, което ти казах за Лорд, е истина? И това, което става между нас двамата, също е истинско?

Тя остана така още миг-два, напълно вцепенена, после побягна към конете. Заведе ги да пият вода, дълго ги три с чуловете и ги отвърза, за да пасат съвсем свободно. После запали огън и се зае да приготви вечерята. След малко му донесе една чиния и седна да се храни до огъня. Остана там мълчалива, взряна през пламъците в мъжа до дървото.

Дали пък не ѝ казваше истината? Или бе готов на всякакви лъжи, за да го пусне? Не я бе молил да го пусне — защо? Сигурно целувката му бе послужила вместо молба. Дали? Една целувка едва ли значеше много за мъж като него. Или все пак би могла да означава нещо?

И защо самата тя се чувства така странно? Защо не изпитва никакво съжаление, никакъв гняв от това, което бе направил той? Защо в главата ѝ непрекъснато се въртеше мисълта за още една целувка?

Прайс не откъсваше поглед от нея. Съни седеше до огъня, мълчалива и замислена, с притиснати до гърдите колене и обвити около тях ръце. Може би мислеше за онова, което ѝ бе казал — е, все пак бе по-добре от нищо. Прайс вече знаеше каква тактика да приложи. Бе разбрал как да стигне до сърцето ѝ, как да я накара да омекне, как да я убеди, че не му е безразлична. Нищо не му пречеше да завие на сто и осемдесет градуса и това все пак да бъде съвсем честно от негова страна — в края на краищата тази жена бе успяла да го измами и заслужаваше да ѝ отмъсти по същия начин.

ГЛАВА 14

Късно следобед Уес Беклър бе успял да се отдалечи доста от Бейлис Кросинг, когато забеляза угаснал огън, заграден с камъни. Той коленичи до него и когато го разрови внимателно с една суха пръчка, успя да открие няколко все още топли въглена в пепелта — това го убеди, че огънят е угаснал съвсем наскоро. Беклър се изправи и устните му се разтегнаха в доволна усмивка.

Не бе никак трудно да проследи Съни Харлоу дотук, след като успя да открие следите на кобилата зад къщата на Оли. Другият кон беше с по-големи копита и крачката му бе по-дълга — явно едро животно, яздено от мъж. Имаше и следи от куче, и Беклър заключи, че някой от двамата си има помощник. Щеше да е добре да знае кой е ездачът на другия кон, но след като не можеше да научи това, щеше да се наложи да бъде много внимателен. В никакъв случай не трябваше да забравя и кучето — тези животни много ги бива да вдигат тревога за щяло и нещяло.

Не искаше да пропусне нищо, което би могло да му бъде от полза, и започна да оглежда мястото още по-грижливо. В следите имаше нещо объркващо. Двамата се бяха боричкали свирепо през нощта, а може и да са се гушкали, кой знае. Може пък Съни Харлоу да си е намерила друг съпруг, след като братята му я бяха направили вдовица.

Много се надяваше да е така. Би му доставило огромно удоволствие да я направи вдовица за втори път и едва след това да прави с нея каквото си иска. Мда-а-а. Щеше да бъде чудесно. Беклър се засмя и плъзна ръка към чатала си — само от мисълта, че ще я накара да гледа как убива мъжа и после ще я насили, Беклър се почувства силно възбуден и твърд като топовен снаряд.

Яхна коня и огледа мястото за последен път, преди да тръгне. На два метра от огъня забеляза, че кората на едно дърво е обелена близо до земята, сякаш протрита от желязна верига — сигурно нощем връзваха кучето, за да не избяга и да не се загуби. Щеше да е хубаво да

ги открие, когато се стъмни, макар че не разчиташе много на тъмнината. Щом види онази златокоса кучка, веднага ще ѝ покаже, че човек не може да убие един Беклър и да се измъкне безнаказано от възмездие.

Той заби шпори в хълбоците на коня и препусна напред. Земята бе спечена, пък и онези двамата не се движеха само по пътя, ала Беклър знаеше къде отиват. Малката уличница от „Златния пръстен“ му бе казала, че приятелката на нейната господарка бързала да отиде в Сан Франциско. Бе сигурен, че дори и да загуби следата, ще може да я открие отново.

Пет години бе броил дните — убийствено дълги и скучни — в онази малка мрачна килия. Отбелязваше на стената всеки изминал ден и когато си тръгна оттам, тя цялата бе издраскана с кръстчета и чертички. Същата шарка щеше да изглежда добре и върху тялото на момичето — по една резка за всеки ден, който бе прекарал в затвора заради нея. Щеше да го направи с ножа на собствения ѝ мъж. Този нож бе единственото, което наследи от Ед, след като миньорите от Юрека го обесиха. Колко приятно би било да го използва върху красивото ѝ тяло! Но нямаше да го направи веднага, о, не, искаше да е красива, когато я има — красива и уплашена до смърт, паднала на колене пред него да го моли за живота си.

Слънцето залязваше и златистите му отблясъци обагриха облаците над хоризонта. Беклър отметна глава и по устните му плъзна сатанинска усмивка. Най-после щеше да хване Съни Харлоу — това си струваше всичките тези години на мъчително очакване.

— Чудесно — каза той, когато забеляза съвсем прясната следа на пътя пред себе си. — Прекрасно, май късметът на Уес Беклър проработи отново.

— Време е да тръгваме, Рамси — извика Съни на своя затворник.

При вика ѝ Ринг се изправи и потрепери, после се изпъна, изскимтя и изтича при нея с радостно вдигната опашка.

Клекна до стопанката си и тя го почеса по главата. Доста закъсняваха — слънцето вече залязваше и трябваше отдавна да са на път. Тя угаси огъня и се зае да приготви конете. Едрите животни потрепериха и се изпънаха също като кучето, но обилната паша и

студената вода бяха възстановили силите им, затова Съни не съжаляваше за пропуснатото време.

Само тя не можа да си почине добре. Прозя се и се протегна, за да съживи малко уморените си крайници. Все пак успя да дремне малко, но сънят не я ободри — умът ѝ бе прекалено зает с всичко, което ѝ наговори Прайс за хидроминирането и за Кларет Вали. Непрекъснато мислеше и за целувката.

След като успя да я разтревожи и развълнува, а това съсипа почивката ѝ, самият той проспa целия следобед удобно подпрян на един камък. Съни извика повторно и видя как мъжът бавно изпъна снажното си мускуесто тяло, после се изправи и веригите издрънчаха. Обшитата със сребристи кантове риза бе изцапана, чудесно ушитите панталони бяха набити с мръсотия, по светлата шапка личаха петна от засъхнала пот, а някога лъскавите ботуши едва се виждаха от дебелия слой прах. Всичко това не го загрозяваше ни най-малко и Съни си помисли, че не дрехите правеха мъжа красив, а точно обратното.

— Имаш ли нещо против да се поизмия? — попита я той, когато дойде при него да отключи веригите. — Добре ще е да си наплискам лицето с малко студена вода.

— Както искаш — измънка тя, сърцето ѝ бе ускорило ритъма си, когато се приближи до мъжа. Внезапната му любезност ѝ се стори доста подозрителна. Бе свикнала с непрекъснатото му заяждане и не можеше да допусне, че е преглътнал яда си, задето бе успяла да го подчини на себе си. Бе несигурна и изпълнена със съмнения — какво от това, че я бе целунал толкова хубаво?

Прайс се отправи към близкия ручей, като разкопчаваше в движение изцапаната от пот риза, Ринг го следваше по петите. Не можеше да свали ризата с вързаните си ръце, затова само я отметна зад раменете и клекна до водата, където наплиска с шепи лицето, шията и гърдите си.

Червеникавата светлина на залязващото слънце обагри кожата му в цвета на разтопена мед, а мократа абаносовочерна коса проблесна в красив контраст с нея. В очите му просветнаха златисти искри, когато се обърна към нея и се усмихна. Съни усети как цялата омеква и кожата ѝ настръхна — колко хубаво щеше да бъде, ако мъжът, който идваше към нея, беше плешив, грозен и кривокрак!

Прайс не си даде труд да закопчае ризата и тя прилепна към мокрото му тяло сякаш нарочно, за да подчертае играта на изваяните мускули при всяко негово движение.

Това бе номер, начин да пречупи волята ѝ, да я накара да тръпне за допира на неговите устни и ръце. Съни много добре разбираше това, но не можеше да направи нищо — стоеше до жребеца като хипнотизирана, за миг забравила всяка предпазливост. А мигът се оказа дълъг — мъжът вече бе до нея.

— Съни — прошепна той и дъхът му премина като милувка по разтрепераното ѝ тяло.

— Да. — От устата ѝ се отрони една-единствена дума, а жената дори не разбра, че е казала нещо. Не можеше да откъсне поглед от сребристите капчици вода, кои се стичаха по гърдите му, от играта на възлестите мускули под кожата, които се издигаха и спадаха в тон с дишането. Дъхът ѝ излизаше неравен и разпокъсан от устните и лекичко раздвижи влажните косъмчета по огромния му гръден кош.

Мъжът тъкмо слагаше ръце на седлото над главата ѝ, но вместо да се метне на коня, той ги вдигна над нея и бавно ги плъзна зад тила ѝ, покрай тъничките ѝ рамене и спря върху изящната извивка на гърба ѝ.

Тя не разбра веднага, че я е прегърнал, докато не усети ръцете му върху талията си и студената тежест на веригата върху ханша отзад. Не усети как се отпусна на гърдите му. В нея се надигна паника, но насладата от допира до силното му тяло бе прекалено голяма, за да се опита да го спре. Въпреки това направи някакъв опит и от устата ѝ излезе неясен шепот:

— Пусни ме или ще викна кучето...

— Още не... — Дълбокият му дрезгав глас прозвуча напрегнато и тя усети как по гърба ѝ отново премина силен трепет. — Нека поне да умра щастлив.

— Прайс... — Изумена, че може да пламне така от едно-единствено докосване, тя успя да промълви само името му.

Мъжът хвана здраво бутовете ѝ в шепи и я повдигна до слабините си, после я притисна плътно към себе си и жената почувства отчаяния пулс на огромното му желание.

Слабото мъждукане на разума в нея угасна съвсем; изгаряща от копнеж, Съни се отпусна безсилна върху влажните му гърди.

— Мила, мила моя... — неясно шепнеше той, а езикът му ласкаво галеше изящните извивки на ухото ѝ. — Искам те, още сега, веднага, тук...

Не. Твърдата ѝ решимост обаче се стопи само за миг, макар да виждаше хиляди причини, които ѝ налагаха да се съпротивлява с всяка сила изчезнаха светкавично, като следи от паднала звезда и Съни вече не виждаше нищо... не мислеше за нищо...

Тя изстена и обвини ръце около него, а пръстите ѝ се сплетоха с влажните самурени къдрици на врата му. Лицата им бяха едно до друго и тя прошепна:

— Да... да...

Прайс също бе забравил всичките си цели и намерения — когато се отпусна в ръцете му, забрави, че искаше да я удари и да вземе ключа от веригите; забрави, че бе решил да я люби така майсторски, че да се разтопи и да се превърне в негов съюзник. Забрави всичко и потъна в сладостната магия на мига, воден единствено от мощните импулси на собствената си страст.

Устните му неясно мълвяха нейното име и бавно се плъзгаха надолу по изящната извивка на нежната ѝ шия. Кожата под езика му бе солена и сладка, гладка и нежна като коприна, а ниските ѝ гърлени стенания го влудяваха и запращаха някъде съвсем встрани от целта, която си бе поставил. Мъжът се нуждаеше от нея, и жената — от него, всичко останало нямаше никакво значение.

Тя загуби всякаква представа за реалността. Притисна лице до гърдите му и горещият ѝ дъх опари бронзовата му кожа. Под ласката на пламналите ѝ устни твърдите мускули заиграха и затрепериха неудържимо.

— Погали го, Съни — помоли той и въпреки това се изненада, когато ръцете ѝ се плъзнаха към колана и сръчно разкопчаха панталоните.

От гърдите му се изтръгна стон на сладостна агония и Прайс впи устни в нейните. Бавно и полека, без да спира да я целува и да всмуква нежно долната ѝ устна, той леко придвижи таза ѝ към твърдото пулсиращо копие в нетърпеливите ръце на жената.

Златистият блясък на очите му помръкна от страдание и той се закле, че ще я има, дори това да му струва живота. Искаше тази жена — и не за да я пречупи или да избяга от нея, а защото цялото му

същество тръпнеше от болка и копнеж за насладата, която само тя можеше да му даде. Искаше да проникне в нейната тайна и тъга; искаше да проникне в нея...

Уес Беклър слезе от коня и се скри в една горичка над мястото, където двамата бегълци бяха спрели да почиват. Той вдигна уинчестъра на рамо и примижа с едното око, а с другото се вгледа през мушката към целта — регулира ъгъла на изстрела и после бавно наведе цевта — можеше да почака.

В момента любовниците бяха близо до огъня и се прегръщаха. Можеше да я убие веднага и с това щеше да сложи край на всичко. Но този край му се виждаше прекалено лек — искаше да я изнасили жестоко, преди да я убие, искаше я най-напред жива. И дявол да го вземе, ако не го направи много скоро, може би още докато не са изсъхнали по тялото ѝ влажните следи на другия мъж. Прегърнати и забравили целия свят, двамата всеки момент щяха да се свлекат на земята, сгърчени и слети един в друг.

Мисълта, че ще ги гледа през цялото време, докато се любят, и в най-върховния миг ще пробие дупка в главата на мъжа, го изпълни с неопишуема радост. Силно възбуден, той се задъхваше от нетърпение да дочака реда си за златокосата жена пред очите му. Сега не му се видя толкова красива като онзи път в Колорадо, но това се дължеше на размъкнатите ѝ панталони и безформената ѝ риза. Но под дрехите — ах, под дрехите сигурно си беше същата, предположи той — тъничка и нежна където трябва, и закръглена и сочна точно там, където обича Беклър.

Завладян от любовната им игра, Беклър не забеляза веригите на ръцете и единия крак на мъжа.

Единственото, което виждаше сега, бе бясното движение на хълбоците им, горещите им целувки и нарастващото напрежение на споделената им страст. Само след миг усети заслепяваща болка в слабините си и го обзе огромно нетърпение, като си представи какво щеше да прави със Съни Харлоу само след няколко минути. Беклър се сви от болка и стисна зъби, за да не изреве на глас от ужасната сила на първобитните си инстинкти.

Тук, в планинската пустош, би могъл да я държи жива още няколко дни, докато ѝ се насити напълно и утоли всички прищевки на необузданата си похот. Беше мечтал за това години наред, затворен между четирите стени на мрачната килия.

Да, точно така! Макар и късно, късметът му все пак бе проработил — беше страхотно, че успя да намери Съни Харлоу заедно с любовника ѝ. Страхотно! Беклър трескаво и ритмично раздвижи ръка по слабините си, а лицето му се изкриви от похот и омраза — е, какво пък, следващия път тялото му ще бъде напълно задоволено от топлата нежна плът на Съни Харлоу.

Едва успяваше да си поеме дъх, сърцето му щеше да се пръсне от напрежение; Беклър затвори очи, докато най-после всичко свърши и болката в слабините му се стопи. Първото, което видя, когато повдигна клепачи, бяха голите гърди на жената — съвсем ясно виждаше как жадните устни на мъжа попиват розовите връхчета върху добре заоблената плът. Беклър усети как отново се втвърдява. За втори път! Разбра, че няма да има сили да чака повече.

Грабна уинчестъра и внимателно се прицели точно между очите на мъжа. После стреля.

За късмет на Прайс дългите години, през които Беклър не бе стрелял, си казаха думата и изстрелът не можа да го улучи. Чист късмет си беше и това, че вдигна глава точно навреме и над рамото на Съни успя да види как в горичката отсреща проблясва нещо. Нямахте и секунда за размисъл — вероятно онзи се целеше в гърба на жената и Прайс изкрещя предупредително, после я завъртя и я събори на земята.

Притисната плътно към земята и напълно безпомощна заради веригите и прегръдката на силните му ръце, Съни изпищя и започна да ругае.

— Пак започваш с номерата! — обвини го тя и започна да го налага с юмруци. Ринг веднага се отзова на виковете ѝ и се хвърли върху него като разгневено кълбо от зъби и нокти.

Преди кучето да впие зъби в него обаче, Прайс видя между дърветата зловещо проблясване и реши, че целта отново е Съни. Без да обръща внимание на звяра, той светкавично я закри с тялото си и се превърна в мишена за следващия изстрел.

Сега Беклър се бе прицелил много по-точно, но не чак толкова, колкото му се искаше. Куршумът одраска тила на мъжа и отнесе част

от косата и кожата. Прайс усети как страшна болка разцепи черепа му и изпадна в непрогледна тъмнина.

Ринг бе стиснал яката на Прайс между зъбите си, но внезапно усети липсата на всякаква съпротива и отказа да впие злоещите си зъби в незащитеното му гърло. Кучето не усети и приближаването на още един враг, а когато най-сетне го видя, вече бе много късно за скок.

Беклър стовари с все сила приклада върху главата на кучето и изрита настрани кафявата топка от козина и безчувствена плът.

Ринг се приземи в безформена купчина до главата на Съни, която продължаваше да се бори с Прайс в напразни опити да се измъкне изпод него. Изведнъж видя, че Беклър се приближава към нея, но беше прекалено късно да направи каквото и да е, за да се защити. Все пак опита — в мига, когато Беклър рязко отмести Прайс, тя успя да напипа падналия до нея револвер. Все още омотана във веригите, тя вдигна ръка и стреля, но куршумът излетя може би на цяла миля от целта.

Той изби с ритник оръжието от ръката ѝ и я изтегли за косата. Чак сега видя веригите на мъжа и разбра, че благодарение на тях не бе успяла да го улучи. Той злобно изви ръката ѝ зад гърба и силно я притисна към себе си.

— Браво, браво — да глезиш така един затворник! Май вече не си така придиричива, както преди пет години, когато за същото нещо уби брат ми.

Съни не смееше да мръдне, за да не си счупи ръката. Борческият ѝ дух обаче си бе съвсем на място.

— Веднага си махни ръцете, Уес Беклър — изкрещя тя, — или ще те пратя право при Стю, да го питаш за какво си е мислил, докато умира!

Ризата ѝ бе разкопчана и гърдите ѝ развълнувано се повдигаха и спадаха, докато тя се мъчеше да си поеме дъх и се овладее. Беклър стисна още по-силно ръката ѝ, хипнотизиран от заоблените кълба, изваяни сякаш от слонова кост и украсени с розови връхчета. Той захвърли пушката, за да не му пречи, най-после готов да се наслади на съблазнителното ѝ тяло.

— Още си те бива, а? Е, аз не съм Стю, нито пък Ед, и няма да спра, докато не получа к'вот си искам.

— Проклет да си! — изпищя Съни и се дръпна рязко, когато усети как ръцете му я стиснаха като в менгеме и грубите му пръсти

щипят и извиват болезнено плътта ѝ, докато дланите му болезнено смазват най-напред едната ѝ гърда, а после и другата. Той се дръпна, но облекчението ѝ не трая дълго, когато видя, че ръката му се стрелна към джоба на панталоните ѝ и започна да рови до корема ѝ толкова ожесточено, че за малко да разпори шевовете.

— Няма начин да не намеря ключа някъде по тебе — каза той. — Пък и сега гаджето ти няма да има нужда вече от веригите си, та ми се ще да видя как ще ти стоят.

Съни още не бе успяла да погледне към Прайс, но докато Беклър я въртеше като кукла в ръцете си, тя успя да го зърне за миг — той бе проснат по очи на земята, а ризата му бе просмукана с кръв, която се стичаше от раната на главата му.

Бе мъртъв и тя знаеше, че той я бе закрил с тялото си, за да я предпази от куршума. Защо го бе направил?

После видя Ринг — лежеше безжизнен на земята също като Прайс.

— О, по дяволите, най-после! Ето го — засмя се радостно Беклър и измъкна малкия ключ от джоба ѝ. — Май няма да се наложи да го търся другаде, пък аз се надявах, че може да си го скрила на някое по-интересно място.

— Ти си плужек, Беклър — каза тя. — Гаден пълзящ лигав плужек.

— Ми аз и по тебе ще пропълзя, Съни Харлоу. — Той я плесна силно отпред между бедрата и ги отвори насила. — По тебе и в тебе.

— Копеле! — Съни с все сила го ритна по крака. Костта изпука, а Беклър изквича и се хвана за болното място, после изпсува и я завъртя толкова силно, че за малко да ѝ счупи ръката. В желанието си да я блъсне по-далеч от себе си той не съобрази, че ѝ дава възможност за още един ритник. Съни тъкмо замахваше с крак, когато той стовари страхотния си юмрук върху челюстта ѝ.

Първото, което усети, след като се свести, бе мирисът на пушек; после почувства как върху клепачите ѝ падат студени капки вода — болезнено и ритмично като досаден дъжд по стъклата на прозорец. Тя не се раздвижи веднага, но болката в челюстта и грапавата камениста земя под тялото ѝ бързо я накараха да застане нащрек. Изстена болезнено и се опита да седне, за да разтрие ударената си челюст. Опита се да вдигне ръка към лицето си, и не можа.

Съни трескаво се опита да повдигне другата си ръка и отново не успя. Тогава отвори очи и видя трепкащите пламъци на буен огън. Над главата ѝ зееше бездънно тъмно небе, по което не трепкаше нито една светлинка. Ризата ѝ бе съвсем раздрана. Лежеше по гръб, с ръце, оковани във веригите около един дънер. Уес Беклър стоеше разкрачен над нея и изстискваше отгоре ѝ една мокра кърпа.

— Ако и ти беше тогава с братята си, сега отдавна щеше да си мъртъв.

В присвитите му очи просветна омраза.

— Много ти знае устата, кучка такава — изръмжа той и извади нещо от джоба си. — Сещаш ли се какво е това?

На светлината на огъня пред очите ѝ проблесна острието на нож и той ѝ показва дръжката, на която бяха издялани две преплетени едно в друго сърца. Ножът на Пол.

— Не — прошепна тя и се изви във веригите. Да види в ръцете му нещо, което принадлежеше на Пол, бе още по-страшно от това, което смяташе да прави с нея.

— Искам да крещиш и да се молиш, иначе веднага ще ти отрежа езика — каза злобно Беклър. — С ножа на твоя мъж.

Спокойно би могъл да го направи. Тя бе напълно безпомощна, окована в собствените си вериги. В оковите на Прайс — а той беше мъртъв. Убиха го заради нея. Той бе изцяло в нейна власт и под нейно попечителство, тя отговаряше за него — и ето че го убиха заради нещо, с което той нямаше нищо общо. Трябваше да се досети, че Уес Беклър ще я проследи и ще се опита да я убие, затова бе длъжна поне да защити Прайс Рамси.

Разбира се, Прайс бе нарушил законите, макар че официално това не се знаеше от никого. Съни го водеше при Тадиъс Лорд, за да си изяснят отношенията. Прайс ѝ бе казал, че Лорд ще го убие, но тя не му повярва, мислеше си, че ѝ приказва така само за да го пусне. Тя се усмихна въпреки положението, в което се намираше — в сърцето ѝ нахлуха сладостно горчиви видения. Той бе опитал всичко, за да се освободи — беше се борил с нея, непрекъснато я дразнеше и възбуждаше, дори се опита да я люби...

Усети как в гърлото ѝ за първи път от много години насам се надига ридание, което отекна самотно в мрака на смълчаната гора. Съжаляваше, че не успяха да се любят с Прайс, страшно съжаляваше

за това, дори не смяташе, че така ще изневери на Пол. Не можеше да си обясни защо, но ѝ се стори, че е трябвало непременно да го направят в тези няколко последни мига от живота им, преди Беклър да връхлети върху им. Няма значение дали причината беше само в нейния копнеж за любов и в стремежа на Прайс към свобода — много ѝ се искаше да го бяха направили.

Съни щеше да умре от ръцете на един Беклър и в това също имаше някаква зловеща ирония. Все пак бе подготвена за смъртта, но след като дълги години не бе допуснала до себе си нито един мъж, сега щеше да умре зверски изнасилена от човек, който вълпяваше в себе си цялата низост и жестокост на този свят.

Сърцето ѝ отново изстена от болка за Прайс — би могла да се влюби в него, може би дори вече бе малко влюбена. В него имаше нещо, което страшно ѝ допадаше — неговата смелост, дързостта му, неспокойният му решителен дух. Без да е влюбен в нея, можеше да я люби горещо и толкова нежно! Сякаш боготвореше тялото ѝ и я караше да се чувства отново трепетна, щастлива и женствена...

По страните ѝ се стичаха горещи сълзи — само да бяха имали време...

— Плачеш, защото не траеш да те яхна най-после, а? — Беклър приклекна до краката ѝ. — Хич не се и опитвай да правиш нещо — предупреди я той, — щото пак ще те прасна по мутрата. Пък туй ще бъде срамота — аз да те чукам, а ти да не усещаш нищо, нали така?

— Все пак ще те убия, гаден плъх! — изпищя Съни, когато той сграбчи краката ѝ и започна да събува ботушите.

Тя се опита да го ритне, непременно трябваше да се опита да се бори, но без ботушите не можеше да му причини никаква болка. Верен на думата си, Беклър пак я удари — може би не толкова силно като преди, но все пак достатъчно, за да я усмири за няколко минути.

После ѝ смъкна панталоните и грубо блъсна разтворените ѝ крака в прахоляка. Остана дълго така, коленичил пред нея и взрян в хълмчето между бедрата ѝ, покрито с косъмчета с цвят на узряло жито.

— За това, значи, умряха братята ми — изръмжа той.

Съни напразно се опитваше да се дръпне по-далече от него — той се хвърли върху краката ѝ и ги притисна с цялата си тежест, още по-възбуден от отчаяната ѝ съпротива.

Пламналите ѝ от омраза очи следяха зорко движенията на ръцете му. Когато разкопча отпред панталоните си, тя стисна зъби и се вкопчи отчаяно във веригите. Не се съблече — поне нямаше да усеща кожата му върху себе си.

Изведнъж Беклър се строполи върху нея и я притисна с цялата си тежест. Тя стисна очи и цялата се напрегна в очакване, но нищо не последва — това животно лежеше съвсем неподвижно, след това някой го свлече ѝ го отстрани от нея.

— Съни? — чу тя дрезгав разтревожен глас. — Съни, ранена ли си?

През целия си живот не бе чувала нищо по-прекрасно от това.

— Не — промълви тихо тя. — Нищо ми няма, само дето много се уплаших.

— И аз — прошепна той и отмести с крак тялото на Беклър. — Мислех си, че съм закъснял, мислех си дали...

— Не можа — дрезгаво го прекъсна тя. Прайс хвърли здравия клон, който стискаше в ръце, и се наведе да претърси джобовете на Беклър за ключа. Съни се задъха, когато погледна Прайс отблизо — беше страшно преbledнял, раната продължаваше да кърви и трябваше да коленичи, за да не се свлече върху нея. Все пак успя да намери ключа и пропълзя към нея, за да отключи белезниците. Бе успял да отключи само едната, когато загуби съзнание и се свлече тежко до краката ѝ.

— Боже милостиви! — извика тя. — Прайс! Прайс, не можеш да умреш точно сега!

Разтреперана от ужас, измъкна веригата от дървото и пропълзя до него. Пулсът му едва се долавяше, а кръвта продължаваше да си тече невъзпрепятствана от нищо.

— Събуди се — молеше го тя. Сложи бинта върху раната и омота главата му с разкъсания на тънки ивици булчински воал. Дишането му бе повърхностно и докато се обличаше, тя не откъсна разтревожен поглед от безжизненото му тяло. Толкова се бе напрегнала да открие признаци на живот по побелялото му лице, че се стресна ужасно, когато чу зад себе си как някой високо изскимтя.

Тя се задъха и рязко се извъртя, а очите ѝ трескаво търсеха револвера. После видя, че звукът не бе дошъл откъм Беклър — той лежеше неподвижно там, където го бе оставил Прайс. Носът му бе

счупен и изглеждаше мъртъв, но нали същото си бе помислила и за Прайс? За всеки случай тя стегна белезниците около безжизнените му китки.

Скимтенето се чу отново. Ринг.

— Къде си, моето момче? — извика го тя. Ринг отново изскимтя, този път по-високо, и Съни изтича при него. На главата му имаше огромна подутина и малко кръв от приклада на пушката, но беше жив. Той безсилно махна с опашка и Съни се разплака, раздирана от дълбоки, страшни ридания. Все пак не можеше да си позволи да се размеква — Прайс имаше нужда от лекар, и то веднага.

Тя внимателно го завърза за седлото, като направи всичко възможно да го закрепил в седнало положение.

— Извинявай — каза тя на безмълвното му лице, — за малко не те убиха заради мене, а ти спаси живота ми. — Тя провери дали въжето е стегнато здраво и продължи да се моли: — Моля те, Прайс, моля те да оживееш, за да ти кажа колко съжалявам за всичко. — После доведе коня на Беклър и върза кучето върху седлото. След като се убеди, че и двамата са добре, Съни скочи на кобилата и потегли бързо напред.

Може би трябваше да убие Беклър, но не можеше да стреля в човек, който не беше на себе си; не би могла да се погрижи за Прайс, Ринг и за Беклър на всичко отгоре, затова реши да го остави там, на пътя. Само от него зависеше дали ще се съвземе или не.

Ако изобщо съществува някаква справедливост, точно сега бе моментът да се прояви — всичките й тревоги бяха напълно излишни, защото Беклър бе мъртъв.

— Как е той, докторе? — обърна се тя към лекаря в Рей Сити, когато бе вдигнала посред нощ от леглото.

— Много е слаб — отговори младичкият доктор, който в този момент се питаше какво прави тук, в Дивия Запад, когато можеше да си стои в някой голям източен град и да си има нормално работно време като всички порядъчни хора. — И когато дойде на себе си, ще се чувства много зле. Куршумът е отнесъл част от черепа. — Докторът извади от стъкления шкаф малко зелено шише, запушено с коркова

тапа. — На два часа му давай­те по една лъжица от това, докато не се възстанови. Ще му помогне да почива пълноценно.

Съни взе шишето и го пхна в джоба на панталоните.

— А кога ще може да пътува, докторе?

— На кон ли? Няма да е скоро. Ако трябва да го заведеш някъде, на сутринта можеш да го качиш на някоя каруца — каза той, докато измиваше от ръцете си кръвта на Прайс, после наклони малко абажура, за да може да се вгледа в лицето ѝ. — Онзи звяр е наранил и вас, както виждам.

Съни повдигна рамене и когато той все пак се опита да прегледа насиненото ѝ лице, тя го отведе при Ринг.

— Кучето ми също е ранено. Моля ви, вижте дали не можете да му помогнете.

Докторът поклати глава и се усмихна, докато се навеждаше над огромното животно, което го погледна с благодарност. Сети се защо е дошъл все пак на Запад — току-що бе махнал от главата на ранения мъж превръзка, направена от разкъсан булчински воал и вместо да се погрижи за наранената челюст на жената, трябваше да зашие с няколко бода раната на кучето. Животът другаде едва ли бе толкова вълнуващ.

— Кучето скоро ще се оправи — увери я той и се погрижи за лицето ѝ въпреки нежеланието ѝ да се занимава с нея. После спря поглед върху разкъсаната ѝ риза и попита, докато слагаше лекарство върху малката рана на брадичката: — Има ли друго място по вас, което бих могъл да... да...

— Не, докторе — каза твърдо тя. — Всичко останало по мене си е съвсем наред, или поне ще бъде веднага щом успея да отведа този човек в Сан Франциско.

ГЛАВА 15

Завесите от едноцветен муселин бяха като фуста на стара мома. Бе завит с меки чаршафи и карирано одеяло, опънато чак до брадата му. Въпреки пухената възглавница главата го болеше жестоко.

— Най-послед — каза Съни и се надигна от стола, направен от борово дърво. — Стига си спал за разкрасяване, Прайс Рамси.

Той се помъчи да открие откъде идва този толкова познат глас, но съзнанието му все още бе обвито в някаква неясна омара.

— Къде сме? — прошепна дрезгаво Прайс.

Тя му подаде чаша вода. Прайс се пресегна да я вземе, но ръката му се плъзна върху гладката ѝ повърхност и падна безсилно на леглото.

— Да ти помогна ли? — Тя пхна длан под главата му и я повдигна леко от възглавницата, а с другата ръка допря ръба на чашата до пресъхналите му устни. Той утоли жаждата си и отново се опита да каже нещо.

— Къде...

— Ние сме в Никерсън, в моята къща — отговори тя и остави чашата на нощното шкафче.

В нейната къща ли? Прайс премигна — изглежда, водата не само бе утолила жаждата му, но бе успяла да проясни и зрението му. Съни Харлоу си бе същата, или почти същата — синята ѝ риза бе колосана и изгладена, панталоните ѝ имаха ръб, а косата ѝ бе грижливо сресана и прибрана отзад с широка синя панделка. В нея имаше някаква мекота и непозната досега нежност. Той затвори очи и отново си я представи гола, окована във вериги и страшно уплашена.

Дали това не бе някакъв кошмар? Прайс се напегна и се опита да си спомни какво се бе случило.

Тя дръпна завесите и следобедното слънце огря стаята. Сега можеше да разгледа по-добре малката стая с бели варосани стени. На стената имаше едно-единствено украшение — дагеротипна фотография на усмихнат тъмнокос младеж. Нямахте нужда да задава въпроси, за да схване, че това е Пол Харлоу. Не успя да разбере само

как е попаднал тук и защо е толкова слаб, та не може да вдигне дори ръката си.

Спомни си за изстрелите, прахоляка и вкуса на кръв в устата си. Тя също имаше нещо общо с всичко това, но какво беше то? Какво се бе случило? Болката пулсираше в главата му и изведнъж стаята се завъртя пред помътнелия му поглед, готова всеки момент да се срути върху него. Той тръсна глава и с огромно усилие успя да седне в леглото, но тогава сякаш удари тавана с главата си. Той изстена високо и отново се срина върху възглавницата, с поглед, безпомощно взрян в нея. Съни се изненада от внезапната тревога, която видя в очите му.

След малко вихрушката в главата му утихна и той бавно започна да си припомня какво се бе случило. Докосна главата си и откри, че е плътно омотана с множество бинтове.

— Беклър? — Говоренето му причиняваше силна болка и вместо безбройните въпроси, които се въртяха в пламналия му мозък, той се задоволи да произнася само по една дума.

Съни чудесно го разбираше.

— Оставих го там — отговори тя. — Беше ранен, а може и да е бил мъртъв вече, не знам и не ме интересува. Трябваше да бързам, за да те заведа при доктора.

— Доктор?

— Да. — Тя му помогна да пийне още малко вода. — Кръвта от раната на главата ти не спираше да тече.

Спомни си как я държеше в прегръдката си и как след това усети удара на куршум в костта. Прайс опипа крайниците си под завивките — като че ли всичко бе наред, можеше да вижда и да говори. Защо тогава тя изглеждаше толкова загрижена? Може би Прайс се намираше близо до смъртта?

— Там ли е още?... — Той се поколеба: — Имам предвид куршума.

Тя енергично тръсна глава.

— Той само те е одраскал. Отнесъл е едно малко парче от черепа.

Колко малко, запита се той и отново докосна бинтованата си глава, за да разбере.

Съни видя, че е разтревожен, и се опита да омаловажи значението на раната.

— Докторът каза, че не е нищо сериозно — каза нехайно тя и се усмихна. — Няколко дни на легло и после ще си като нов. Даже по-добре.

Ако се съди по силната болка в главата, Прайс имаше всички основания да се съмнява в думите на доктора. Изпитваше недоверие и в нея — защо го бе довела тук?

— По-добре? И после какво?

Усмивката ѝ се стопи — нямаше готов отговор на този въпрос. Засега не можеше да му каже още нищо — не знаеше какво. Ако се бе вгледал по-внимателно в нея, щеше да разбере, че тя е не по-малко обърквана от него и дори не можеше да се оправдае с раната на главата му. Прайс ѝ бе спасил живота — веднага, без да се колебае нито секунда, с риск за собствения си живот. Бе спасил живота ѝ и я бе освободил от веригите, а сега тя не знаеше какво да прави.

Беше му длъжница, но трябваше да помисли и за авторитета си, а също и за бъдещата си кариера на детектив.

„... И коси, изтъкани от злато.“

Облечена в красив костюм от шафран и кадифе, Пенелопа Пек седеше във вагон-ресторанта на влака за Сан Франциско и размишляваше върху думите на Клейтън Гътри. За трети път вечеряше с него и бе очарована от този мъж; с всеки изминат ден се улавяше, че все по-рядко се сеца за годеника си Прайс Рамси.

Клейтън ѝ бе рецитирал едно стихотворение, написано лично от него, и така, както прозвуча от неговата уста, сякаш бе имал предвид точно нея, когато го бе писал. Прайс не ѝ бе казал и една мила дума, само се оплакваше, че е от онези безсърдечни жени, които правят всичко възможно, за да вкарат мъжа в гроба, дълго преди да му е дошло времето за това.

Разбира се, Клейтън не бе така красив, мъжествен и вълнуващ като Прайс, но бе ужасно мил. Никак не бе за пренебрегване и фактът, че знаеше как да разговаря с една жена за нещата, които я интересуват. Макар и да не живееше в голям град, той бе много добре осведомен за светския живот на висшето общество, като се почне от най-новата театрална постановка и се стигне до последния вик на модата.

— Божествено — каза тя. — Вие притежавате изключителна култура, което е просто невероятно за един чифликчия.

Точно в този момент поетичният ум на Клейтън бе зает с нова художествена метафора, в която сравняваше красивата си приятелка със слънчев лъч. Той се усмихна на комплимента и побърза да уточни:

— Всъщност, аз не съм точно чифликчия.

Блясъкът в красивите очи на Пенелопа угасна.

— Но вие казахте, че притежавате пет хиляди акра земя и много хиляди глави добитък — каза нацупено тя. — Дали не сте решили просто да ме подразните, Клейтън?

— О, не, Пенелопа, не! — побърза да я увери изненаданият Клейтън. — В никакъв случай не бих си позволил такова нещо. — Той я потупа нежно по ръката. — Аз наистина притежавам ранчо — обясни той, — но го получих в наследство от баща си. Аз съм притежател, но не и негов управител, за това си имам много способен помощник, който се грижи за всичките ми имоти.

— О, разбирам — каза успокоената Пенелопа и лицето ѝ отново засия. — Защо трябва човек да управлява едно ранчо, когато може да си наеме за това някой слуга?

— Не може да се каже, че Нед Маркърс е точно слуга. Всъщност той ми се пада чичо — обясни той. — Нед беше дясната ръка на баща ми в продължение на осемнадесет години и след като татко му се доверяваше за всичко, не виждам причини да не му се доверявам и аз.

Пенелопа замислено въртеше между пръстите си една диамантена брошка, забодена за яката на богато украсената ѝ с дантели блуза. Думите на Клейтън съвсем точно съвпадаха със собствената ѝ жизнена философия — ако човек е богат, просто не е нужно да работи каквото и да било.

— Щом Нед се грижи за всичко, с какво се занимавате вие, Клейтън?

Той се усмихна — бяха минали много години от онзи решителен разговор, в който каза на баща си, че управлението на земите никак не го интересува.

— Както вече казах, Нед отговаря за всичко, но аз като собственик не мога да не участвам във взимането на някои по-важни решения. Винаги съм одобрявал решенията на Нед, но обикновено аз

съм този, който сключва сделките за продажба на добитък с клиенти от източните щати.

— Разбирам — каза замислено тя, докато потупваше брадичката си с дългия си изящен показалец — опитваше се да изчисли на каква стойност възлизат петте хиляди акра земя и няколкото хиляди глави добитък. Нямаше никаква представа за цените на земята и добитъка, и скоро се отказа, но реши, че това сигурно са много пари. — Затова ли дойдохте в Сейнт Луис?

— Да — потвърди Клейтън. — Трябваше да се срещна с едни купувачи и да сключа с тях сделка.

— И изгодна ли беше сделката?

— Достатъчно изгодна, за да зарадвам Нед. Все пак това е едно от нещата, в които съм по-добър от него. — Той видя как блеснаха красивите ѝ сини очи и побърза да добави: — Може би това е единственото, в което съм по-добър от него.

— Предполагам, че пътувате често, за да сключвате сделки.

— Не чак толкова често, колкото бих искал. Освен пътуванията по работа всяка година предприемам дълги пътешествия за собствено удоволствие.

Пенелопа наведе глава и дългото щраусово перо на шапката ѝ погъделичка Клейтън по челото.

— Трябва да ми разкажете за местата, които сте посетили — каза тя с глас, по-мек от коприна.

Клейтън долови парфюма ѝ с ухание на люляк и усети как в гърлото му сякаш заседна буца. Унесен, не можа да разбере причината за суматохата в другия край на вагона, когато изведнъж се чу писък на жена, който прекъсна приятния им разговор. Силно разтревожен, той се обърна рязко и видя двама маскирани мъже, които заповядваха на пътниците да извадят всичките си пари и ценности.

Клейтън пребледня и предупреди Пенелопа да си кротува.

— Застреляйте ги, Клейтън! — прошепна му тя в отговор.

— Боже мой — каза той и пребледня още повече. — Та аз изобщо не нося оръжие!

Тя просто не повярва на ушите си — мъж от Запада да не носи оръжие! Прайс никъде не мърдаше без колта си. Веднага забрави за яда и изумлението си обаче, когато единият от бандитите стигна до тях и насочи оръжието си право в носа на Клейтън.

— Изпразвай джобовете, мистър!

Разтреперан от глава до пети, Клейтън се подчини безропотно и остави на масата всичките си пари и по-ценни вещи. Бандитът ги пхна в една чанта и Клейтън изгледа нещата си с печален поглед. Бандитът погледна Пенелопа изпод ниско нахлупената си шапка и при вида на диамантите, очите му радостно блеснаха.

— Леле божке! — извика той и приятелят му се приближи откъм задната врата на вагона. — Глей тука, Слим! Таз госпожичка носи толкоз камъни, че само заради тях си заслужаваше да оберем влака.

Пенелопа стисна брошката в ръка, вбесена от мисълта, че някой може да ѝ я вземе. Тя презрително бутна насочения в лицето ѝ револвер.

— Заповядвам ви да ме оставите на мира! — Очите ѝ го гледаха свирепо. — Аз съм дъщеря на Осбърн Пек от Сейнт Луис и той ще се погрижи да ви обесят само ако ме докоснете!

— Я, какво хубаво малко оръдие си имаме тука! — измуча бандитът. — Ще взема да го поохладя малко.

Той бързо протегна ръка и откъсна брошката от яката ѝ. Изящната дантела на блузата се скъса и тя изпищя, когато видя, че гърдите ѝ са разголени. Ала бандитът още не бе свършил с нея — искаше да вземе и диамантените обици, които висяха на ушите ѝ. Той грубо откъсна едната обича и момичето изкрещя от болка. Когато се пресегна за другата, тя успя да му издере ръката. Вбесен, той силно я удари през лицето.

Клейтън, който никога през живота си не бе удрял човек, не можеше да стои безучастен и да гледа как някой обижда Пенелопа. Незнайно откъде успя да събере кураж и стовари с все сила позлатеният си бастун върху ръката на бандита. Изящната абаносова пръчка се счупи, но се счупи и ръката на разбойника. Той изръмжа от болка и се свлече на колене, а оръжието му се плъзна под масата.

Слим чу отчаяния вопъл на другаря си и изстреля един куршум в тавана на вагона, но заразен от блестящия успех на Клейтън, един друг пътник протегна крак и успя да го спъне. След малко бандитите бяха напълно обезвредени и оставени изключително на милосърдието на собствените си жертви. В това време Клейтън обви Пенелопа с фрака си и побърза да заведе разстроеното момиче в купето.

Емили изпищя, когато видя скъсаната блуза на господарката си и червения белег от пръсти върху пребледнялото ѝ лице.

— Господи, мис Пек! Какво се е случило!

— Един бандит го направи — обясни Пенелопа и бутна прислужницата, за да влезе в тясното купе. — А този господин ме спаси — каза тя и погледна с обожание Клейтън.

— О, мис! — Емили притисна ръка до устата си. — Щом е така, значи не можем да продължим по-нататък!

— Глупости. — Пенелопа се подпря тежко на крехкото рамо на Клейтън. — Когато той е до мен, не се страхувам от нищо. От нищо! Той е най-смелият мъж, който съм виждала през живота си.

— Е... — заекна Клейтън и погледът му неволно се спря върху разкъсаната копринена риза и част от голата гръд под нея. Той смутено отклони поглед и видя в сините очи на Пенелопа признателност и обожание. Обзет от внезапен прилив на самоувереност, Клейтън изпъчи гърди и каза с дебел глас: — Не можах да се сдържа, като видях как ви обиди той. Освен това — каза той, събрал достатъчно кураж, — не мога повече да ви оставя сама в това тясно купе след всичко, което преживяхте.

— Но къде мога да отида? — погледна го объркано тя.

— В моя вагон. Можете да пътувате в него заедно с прислужницата си.

— Вие... вие имате частен вагон? Ваш собствен „Пулман“? — чак дъхът ѝ спря от възхищение и изненада. Дори самият Осбърн Пек не можеше да се похвали със свой собствен вагон. — Но аз си мислех... нали бяхте в това купе, когато... — за свой срам, тя не успя да измисли нищо свястно, с което да довърши изречението.

— Купето беше на моя секретар и аз се отбих да го видя как е настанен. А сега настоявам — продължи той, — да се настаните в моя вагон. Много сте пребледняла след този ужасен инцидент. Скъпа моя, трябва да полегнете, докато не възвърнете прекрасния цвят на лицето си.

Пенелопа бе сигурна, че пребледняването ѝ съвсем не се дължи на случката във вагон-ресторанта, но сметна за по-разумно да не му казва това точно в този момент.

Тя притисна челото си с ръка и нареди на Емили да прибере бързо багажа ѝ. После се вкопчи в Клейтън и се уви като лоза около

ръката му, а той я поведе по коридора към собствения си вагон.

— Ще останете при мен тази нощ, нали, Клейтън? — прошепна Пенелопа с треперещ глас, докато влизаха в разкошно обзаведения вагон. Тя спря, за да се полюбува на богато украсените стени от орехово дърво, цветните стъкла на прозорците, плътния брюкселски килим и тапицираните с марокен и разкошно кадифе мебели. Над главата ѝ блестеше разкошна мозайка в златисти, сини и пурпурночервени тонове. Красота, елегантност и разкош.

Внезапно си помисли, че ако Прайс наистина я обичаше, трябваше поне да ѝ поръча частен вагон до Сан Франциско.

— Аз... — яката му изведнъж бе отесняла и Клейтън смутено заекна. Нямаше да бъде прилично да остане при нея през нощта, но след онова страшно преживяване не би могъл да ѝ откаже нищо. — Да.

— Знаех си, че мога да разчитам на вас — каза тя и с чаровна усмивка сложи малката си ръка на гърдите му. — Ужасно бих се страхувала да остана сама през нощта.

— Става късно. Ти нали каза, че трябваше да се обади досега.

Джошуа Кигън предизвикателно изкриви тънките си устни, докато крачеше от единия ъгъл на стаята до другия. Бяха в просторния, облицован в орехово дърво кабинет на Тадиъс Лорд; шефът му седеше в мекото кожено кресло и съвсем спокойно си пушеше пурата.

Тадиъс Лорд изпусна през дебелиите си устни облаче дим.

— Очаквах да се обади, но това съвсем не беше сигурно, Джошуа. — Кигън тъкмо минаваше покрай него и хвърли сянка върху сгънатия на скута му вестник. — Ще ме побъркаш с това твое ходене насам-натам. Престани, дразниш ме.

Кигън стигна до ъгъла и после спря до прозореца, пред който бяха провиснали тежки кадифени завеси. Подпря ръце на перваза и дълго гледа градината на Лорд под прозореца, докато най-последно стъклото се замъгли от дъха му и той се обърна към Лорд, за да продължи оплакванията си.

— Минаха два дни, откакто трябваше да ти телефонира, това трябва да ти говори нещо.

Лорд остави вестника настрана и вдигна късите си здрави крака върху една ниска отоманка.

— А може би нищо не ми говори — каза той с безизразен тон. — Моите хора в Кларет Вали свършили ли са работа?

Кигън бавно допи уискито, което току-що си бе налял, и се отпусна тежко в едно кресло.

— Обиколили са и последното домакинство.

— Добре.

Мустаците на Кигън потрепваха, независимо от движението на устните.

— Всичко това няма да има никакъв смисъл, ако Рамси успее да докаже твърденията си — каза остро той. — Ако убеди собствениците на земя в правотата си, всички ще се нахвърлят като вълци върху нас.

— Положително. Но само след няколко дни това вече няма да има никакво значение, защото ще имам право на акции в железницата и ще притежавам най-важните участъци в долината. Нека ми се опъне някой тогава — светът ще му се види тесен. Всеки съд ще ни подкрепи.

— Бих се чувствал много по-добре, ако знаех къде е Рамси — каза замислено Кигън.

Лорд се усмихна и загаси пурата в един пиринчен пепелник до креслото.

— Излишно се притесняваш, Джошуа. Тя ще успее да го доведе.

— Само това си знаеш — ще го доведе, та ще го доведе. Но, я си представи...

Той спря, прекъснат от леко почукване на вратата.

Лорд бе наредил никой да не го тревожи и ядосано изсумтя.

— Виж кой е — нареди той на Кигън.

Служителят побърза да се подчини и рязко отвори вратата.

— Извинете, сър — каза един уплашен прислужник, — но току-що получихме тази телеграма за мистър Лорд. Сигурен съм, че той би искал да я види веднага.

Кигън грабна телеграмата от ръката му и тръшна вратата под носа му, без да каже и дума за благодарност. Навъсен, той прекоси стаята и връчи плика на Лорд.

— Телеграмата е от онази Харлоу.

Лорд отново се бе оказал прав, за разлика от очакванията на своя помощник; той разкъса плика и подигравателната му усмивка веднага се стопи, когато прочете какво пише вътре.

— И какво ти казва тя? — попита Кигън и се почувства неудобно.

Лорд тежко стовари ръка върху облегалката на креслото.

— Рамси е ранен.

— Тя ли е стреляла по него? — усмивката на Кигън бе единствената крива по лицето му, всичко останало имаше правилни геометрични очертания. — И какво ни засяга нас това? Според мене новината си я бива.

По лицето на Лорд личеше, че назрява буря.

— По него е стрелял някой друг, не тя. И новината съвсем не си я бива, глупак такъв. Забрави ли, че имаме нужда от живия Рамси, а? Той трябва да подпише, иначе ще ни мотаят до безкрайност с разрешението за построяването на новата железопътна линия. Много добре знаеш какво означава това — може да загубим мината и съответно да се разорим.

— И къде е тя сега? — попита Кигън и усети как кожата му настръхва.

— Не казва, но телеграмата е изпратена от Никерсън.

— Никерсън е на ден, ден и половина път оттук. Да изпратят ли някого там?

— Никого няма да изпращаш, ще отидеш ти лично. — Избликът му на гняв бе съвсем краткотраен и Лорд се усмихна — усмивката му разкри два реда едри бели зъби и вътрешната страна на месестите му устни. Както винаги, започваше да обмисля какво може да спечели от това непредвидено затруднение. Тази Харлоу не му съобщаваше много в телеграмата си и той си помисли, че или е хлътнала по Рамси, както би могло да се очаква, или пък има проблеми с него — и в двата случая беше крайно време да се намеси.

— Аз ли? — Кигън понечи да се измъкне, но бързо промени намерението си. Напоследък му се струваше, че позициите му пред шефа са малко разклатени, и реши, че наистина трябва да отиде в Никерсън. Искаше сам да довърши започнатото. — Добре — каза той. — Утре сутринта тръгвам.

— И аз така си мислех. — Лорд надигна туловището си от креслото и позвъни за прислугата. — Вземи моя кон, той е доста бърз. И не е зле, докато отиваш нататък, да схванеш колко добре би било, ако можем да докараме Рамси тук.

— Нищо не ми пречи и сега да го доведе.

— Няма начин — отговори Лорд. — В Никерсън май ще откриеш двойка влюбени птички. Добре е да ги изненадаш, но не прави пакости. Обади се веднага, след като говориш със Съни Харлоу.

— Непременно — кимна Кигън.

На вратата на кабинета се почука отново. Кигън отвори и на вратата се показва същият прислужник, който бе дошъл да получи разпорежданията на господаря си.

— Изпрати някой да каже в конюшната, че трябва да приготвят коня ми за мистър Кигън рано сутринта. Пригответи му провизии за няколко дни и всичко необходимо за дълъг път. — Лорд изчака прислужникът да излезе и отново се обърна към Кигън: — Джошуа — погледът на хлътналите му очи не допускаше никакви възражения, — докато си в Никерсън, не забравяй, че аз решавам каква да бъде следващата ни стъпка.

— Такива неща могат да бъдат опасни понякога — предупреди Бланш Елтън добре облечения брадат мъж, който я бе помолил за разговор насаме. — Пазете се, сър.

— Ще се задоволя само с това да ви гледам — каза той и гласът му така я разтопи, че русокосата притежателка на заведението усети как в нея се събужда някогашното момиче.

Той ѝ предложи стол и Бланш весело се засмя.

— Делос Хъксли, вие наистина имате подход към жените.

— Това ли е правилният път?

Шумът от пришитите към фустата ѝ звънчета утихна и тя отговори с премежени очи:

— Зависи къде искате да отидете.

— Струва ми се — започна той и седна до нея, — че трябва да се поопознаем, преди да ви кажа къде искам да отида.

— Означава ли това, че имате намерение да ми кажете защо все пак сте тук? — Бланш замълча, докато барманът сервираше напитките. — Вие идвате тук за... момент да пресметна — за трети път последните четири вечери. А Сан Франциско е пълен с барове, защо избрахте именно „Златния пръстен“?

— В Сан Франциско, скъпа — Делос галантно докосна с устни обсипаната ѝ с пръстени ръка, — има само една Бланш Елтън...

— Делос... — думите заседнаха в гърлото ѝ. Кавалери като Делос Хъксли рядко се срещаха. Такъв привлекателен, изтънчен и начетен мъж не бе виждала от години. Бланш усещаше инстинктивно тези неща и изпитваше истинско удоволствие от неговата компания. Много ѝ се искаше да повярва, че интересът му към нея беше също така неподправен.

— Вие не ми вярвате, виждам го по очите ви — съвсем основателно заключи той. Преди четири вечери той влезе в „Златния пръстен“ и отиде направо при пълничката блондинка, като се надяваше, че с малко алкохол и някой комплимент ще може да изстиска от нея информацията, която му бе нужна. Тогава със закъснение разбра, че Бланш Елтън е доста умна и умееше да прикрива личния живот на приятелите си така, сякаш бе дала обет за мълчание.

Според Бланш честността винаги е била най-добрата политика. Тя с мъка преглътна обхваналото я смущение.

— Вижте, Делос — каза тя, — нормално е жена като мене да бъде подозрителна по природа и в резултат на жизнения си опит. Много ви харесвам, вие ме развълнувахте по някакъв особен начин, а аз отдавна бях престанала да вярвам, че един мъж може отново да ме развълнува.

— Значи чувствата ни са взаимни — каза тихо той. Очертаните с туш клепащи на Бланш леко премигнаха.

— Дори и така да е, все пак не мога да се отърва от чувството, че очаквате от мен не само приятна компания.

— Чувството ви е непогрешимо — призна Делос. — Вие сте красива, предизвикателна жена и с вас е много приятно да се разговаря. Ще бъда напълно откровен с вас, преди да дойда тук, си мислех, че жената, с която смятах да разговарям, едва ли би ми допаднала.

— И защо все пак дойдохте тук, Делос?

— Опитвам се да открия един мой приятел, който е изпаднал в беда.

Сякаш камък се стовари върху гърдите ѝ — бе изпитала същото чувство и когато научи, че Уес Беклър е излязъл от затвора.

— И очаквахте да го намерите тук?

— Не съвсем. Очаквах да открия някаква следа, по която да тръгна, а именно — къде мога да намеря Съни Харлоу.

— Той при Съни ли е? — значи не ставаше дума за Беклър.

— Да, така ми се струва — каза той и взе ръката ѝ в шепи. — Много е важно да го открия, животът му е поставен в опасност и аз трябва да го намеря колкото се може по-бързо. Ще ми помогнете ли? — топлите му тъмни очи я молеха да му се довери.

Бланш стисна ръката му и бавно поклати глава.

— Съжалявам, но не знам къде е Съни.

— А ако знаехте?

Бланш въздъхна тежко и се замисли. Хубавите неща в живота ѝ не бяха много и обикновено не успяваше да стигне до тях — достойно място в обществото, любовта на мъж, който би я обичал заради самата нея, а не заради парите ѝ. През главата ѝ бързо прелетя мисълта, че една връзка с човек като Делос е точно от онези хубави неща, на които просто не бе съдено да се сбъднат.

Тя се усмихна тъжно.

— Нямаше да ви кажа.

Той допи чашата и се наклони да си върви. Малко преди да се сбогува към тях се приближи здравенякът, който се грижеше за реда в бара, и подаде на Бланш една телеграма.

Лицето ѝ се промени съвсем леко, след като я прочете, но Делос умееше да забелязва такива неща. Телеграмата я бе разтревожила. Той се опита незабелязано да разчете думите откъм гърба на хартията и в това отношение му помогна светлината, която падаше върху част от текста. Макар че ги четеше в обратен ред и повечето от тях не се виждаха добре, все пак в главата му се запечатаха две думи — само заради тях си струваше да бие път чак до Сан Франциско.

Думите бяха „Харлоу“ и „Никерсън“. Те стояха пред очите му дълго след като бе излязъл от „Златния пръстен“. Никерсън бе едно затънтено малко градче, покрай което бе минал на идване с влака — пътят дотам беше един ден на кон.

Ако Съни Харлоу държи Прайс там, това означава, че Били не бе успял да ги догони по пътя. Разбира се, нямаше никакви доказателства, че Прайс е в Никерсън, но Делос имаше предчувствието, че това е точно така.

Той плати сметката в хотела и се разпореди да му набавят кон и провизии за пътуването. След това започна да прехвърля в ума си малкото, което бе успял да научи в Сан Франциско.

Лорд не бе успял да хване приятеля му — Делос бе наблюдавал внимателно и къщата, и мястото, където работи, и забеляза, че все още очакват Прайс. Съни Харлоу не бе взела влака, или ако го е направила, това е било само до Никерсън и оттам са продължили на кон. Защо? Делос не можеше да си го обясни. Не можеше да си обясни и защо не се обажда Били, който обеща непременно да му изпрати телеграма. Къде все пак се бе затрил Били Оуенс?

В това време Били удряше силно по заключената врата на малката поща. В нея имаше само един стол, една маса и телеграф. Но къде бе проклетият телеграфист?

— По дяволите! — прогърмя той. Беше много уморен, мръсен и разгневен като настъпена гърмяща змия. Той се тръшна на твърдата пейка отпред, за да изчака служителя. Трябваше да се обади на Делос още преди два дни, но след огромното унижение, което му причини Съни Харлоу, реши най-напред да я хване и да я върже на каишка като кученце, преди да се свърже с приятеля си.

Още не можеше да разбере как бе успяла да го надхитри. След като успя да се развърже, Били цял ден си търси коня и едва привечер успя да се добере до Бейлис Кросинг. Оттам взе влака до следващата гара, като се надяваше така да навакса малко от загубеното време. После прочеса грижливо цялата околност и разпитва наляво и надясно за нея, но дори и да бе продължила по пътя, явно Съни бе успяла да го направи, без да остави никакви следи. Или пък бе поела по някакъв непознат за него път до Сан Франциско.

Били ги търсеше вече от няколко дни и не бе успял да ги открие, но толкова по-голяма бе вероятността Делос да проследи тази лисица в Сан Франциско. Много се надяваше да стане така, щом самият той, Били Оуенс, бе направил и последното проклето нещо на света, за да я хване, и се бе провалил.

— Мене ли чакате? — каза едно мършаво червенокосо човече, което току-що бе дошло отнякъде.

Били вдигна глава и го погледна изпитателно.

— Може и тебе да чакам. Ти ли си телеграфистът?
— Ами не зная да са назначавали някой друг.
— Хайде — скочи Били. — Искam да изпратя спешно съобщение в Сан Франциско.
— Както всички останали — изтърси човечето.
— Това пък какво ще рече?
— Казахте „спешно“, мистър — отговори телеграфистът. — Всеки си мисли, че съобщението му е спешно.

— Дойдох веднага, както ме помолихте.
Съни даде бакшиш на момчето, което бе яздило от града дотук, за да ѝ донесе отговора на Бланш. Тя разкъса плика и прочете съдържанието на телеграмата.

„Пристигам утре с пощенската кола. Пази се! Уес Беклър те търси.

Бланш.“

Съни бе забравила да ѝ пише какво стана с Беклър. Сгъна телеграмата и я сложи в джоба на ризата си; момчето си бе тръгнало и беше късно да изпраща нова телеграма. Е, ще ѝ каже, когато се видят, въздъхна тя. Уес Беклър не беше вече толкова страшен — сега проблемът се състоеше в това какво да прави с Прайс Рамси.

Тя тръгна бавно по двора на ранчото. Нямаше търпение да види Бланш — имаше нужда от помощ, за да подреди обърканите си мисли. А време нямаше, ако Прайс не се оправи скоро, тя ще закъснее много, но не знаеше за какво. Не можеше да реши какво да прави с него. Всеки път, когато си помислеше, че единственото възможно решение е да спази уговорката си с Лорд, тя се сещаше как Прайс на два пъти ѝ спаси живота — веднъж от куршума и втори път — от Беклър, който щеше най-напред да я изнасили и после да я убие.

Това, което направи Прайс, никак не се връзваше с представата ѝ за дребен мошеник. Въпреки всичко той се бе промъкнал в служебните помещения на мината и бе съсипал оборудването, а тя не можеше да види в това нищо, което законът да оправдае.

Нещата просто не се връзваха едно с друго — грешеше или в преценката си за Прайс, или в мнението си за Лорд. Кое от двете?

Единственото, в което бе сигурна, е, че имаше нужда от помощта на Бланш. Не можеше да разчита само на собствената си преценка, защото чувствата ѝ към Прайс Рамси започваха да ѝ пречат, мислите ѝ се отклоняваха в съвсем друга посока само от едно негово докосване.

Тя тръгна неохотно към спалнята на своя пациент и отново съжали, че от Сан Франциско дотук има цели два дни път с кола. Имаше нужда от Бланш сега, веднага.

Прайс се опита да се усмихне, но беше прекалено изтощен от опитите си да седне и от усмивката му не се получи нищо. Тя го погали по бузата и после провери внимателно дали бинтовете по главата му са чисти.

— Изглеждаш по-добре — каза тя.

— По-добре от какво? — изпъшка той и лицето му се изкриви в болезнена гримаса — при най-малкото движение на лицевите мускули усещаше силна болка.

— По-добре от умряло муле.

— Благодаря.

Тя напълни чашата с вода и я постави на шкафчето близо до него.

— Няма защо. Съвсем сериозно, наистина изглеждаш по-добре. Сега вече между цвета на лицето ти и този на чаршафите има известна разлика.

— Толкова ли съм бил блед?

— По-блед от луна през зимата. — Тя бухна възглавниците и изпъна чаршафите. Прайс наистина изглеждаше много по-добре, толкова добре, че вече бе престанала да мисли за него като за болен. Отново бе придобил онзи подчертано мъжествен и много опасен вид, от който усещаше остра болка някъде дълбоко, в самите недра на женската си същност. Искаше ѝ се да разговарят за странични неща, които да отведат мислите ѝ в по-безобидна посока.

— Как се чувстваш? — попита тя.

— Като умряло муле — въздъхна той. Съни се засмя — един на нула за него.

— Ще се оправиш, ще видиш — увери го тя. — И докторът го каза.

Той беше скептично настроен към всичките й уверения. Уж нищо му нямаше, но раните на главата можеха да бъдат особено коварни, а той бе получили две сериозни травми за няколко дни.

— Той каза ли какво точно е отнесъл куршумът от черепа ми?

— Е, не много. Пак ще си бъдеш предишният хубавец.

Той се намръщи и болката отново разцепи главата му.

— Това никак не ме притеснява. Страхувам се само дали всичко в мене работи както трябва.

Съни пак се засмя.

— О, жените пак ще се свличат в краката ти и ще лягат по гръб само като те видят.

Прайс отново се намръщи — като че ли мръщенето се превръщаше в постоянно изражение на лицето му.

— Много се съмнявам — изръмжа той, — че някога ще ме бива отново в това отношение.

— Какво?

— Ако се съди по резултата от последните ми два опита, точно тази част от анатомията ми едва ли е много в ред. — Ъгълчето на устата му леко се изкриви, но не се разбра дали Прайс смята да се усмихне, или пък да се намръщи още повече.

— Шегуваш се.

— Провери сама.

ГЛАВА 16

— Изпратете съобщението отново — нетърпеливо каза Делос, който чакаше потвърждение, че телеграмата му за Били е била приета. Служителят погледна към часовника на полицата и сви рамене.

— Както кажете, но няма смисъл. Малкият Ред е единственият човек в Белвил, който може да работи с телеграфа, и ходи на работа, когато си иска. В осем и петнадесет винаги затваря, за да закуси на спокойствие.

— Изпратете го — повтори Делос още по-настойтелно. Човекът неохотно набра съобщението отново и в осем и двадесет Малкият Ред от Белвил най-после се обади, че го е получил.

— Готово — каза телеграфистът. — Нищо не разбира, но го е получил.

Служителят започна да приема отговора и Делос не си даде труд да му обяснява, че на Малкия Ред едва ли му се случва всеки ден клиент като Били Оуенс, който в този момент сигурно стои над главата му и го заплашва, че ще му избие зъбите.

— Благодаря — каза Делос и взе листчето, на което служителят бе написал отговора на Били. Сложи го в джоба си, без да го погледне — това не бе необходимо, тъй като Делос бе успял да дешифрира отговора още по време на получаването му. След два дни щяха да се срещнат с Били в Никерсън.

Когато излезе на улицата при коня си, Делос видя как пристигна пощенската кола. Не се изненада много, когато забеляза на спирката една блондинка, облечена в богато украсена тъмночервена рокля, скроена по последната парижка мода. Фигурата ѝ му се видя позната. Дамата явно чакаше да сменят конете, за да се качи на колата. Една безвкусно натруфена жена помогна на блондинката да си облече ленена горна дреха в цвят екрю.

След като пощенската кола замина, Делос спря един мъж, който се бореше с товар от дървени трупи.

— Закъде пътува колата? — попита той.

— Тази е обиколната за Никерсън — отвърна мъжът и сложи един сандък в спрялата наблизо каруца. — Ще се върне след четири дни.

Делос учтиво повдигна шапка и продължи по пътя си. Можеше само да гадае дали Бланш Елтън отново ще бъде в колата.

Точно ден и половина, след като бе тръгнал от Сан Франциско Джошуа Кигън вече яздеше по единствената улица на Никерсън. Беше уморен, мръсен и схванат от дългата езда; той слезе от коня пред единствения хотел в градчето — малка постройка, боядисана само откъм улицата. Хотелът носеше гръмкото название „Гранд“.

Вече минаваше пладне и Кигън усети, че голяма част от ентузиазма му се бе изпарила по пътя. Свикнал с удобния си апартамент в един от най-добрите хотели на Сан Франциско и с ежедневното си посещение при бръснаря, Кигън се измъчи много от това пътуване. Искаше му се, преди да се срещне с онази Харлоу, да вземе една гореща вана, да се нахрани добре и да почине хубавичко през нощта. Само един поглед към оскъдната мебелировка във фоайето на „Гранд“ бе достатъчен, за да съкруши надеждите му.

Мейзи Вилиърд съчетаваше в скромната си личност функциите на собственичка на хотела, служителка и готвачка. Кигън попита дали са му запазили стая и мисис Вилиърд го увери, че не само са предупредени за неговото пристигане, но дори са му приготвили вана и обяд.

— Търся жена — каза Кигън, преди да тръгне към стаята си.

Мейзи Вилиърд бе свикнала с недодяланите пастири и миньори.

— Опитайте в кръчмите, сигурно ще намерите някоя — обърна се тя към младия мъж, чието лице напомняше за ястреб.

— Не ме разбрахте правилно, мисис Вилиърд — каза Кигън с леден тон. — Търся една жена, която живее тук, в Никерсън. Казва се Съни Харлоу.

— А, нея търсите, значи — изрече неодобрително мисис Вилиърд. Винаги бе смятала, че на една жена не ѝ е работа да се облича и се държи като мъж. Много хора в градчето обаче одобряваха Съни, особено след като започна да излиза с младия Гътри. Съдържателката обясни на Кигън как да стигне до къщата и не

пропусна случая да го предупреди: — Няма да можете да влезете, освен ако не са предупредени за вас. Къщата е разположена високо на хълмовете и дотам се стига само по един път, който тя държи непрекъснато под око.

Кигън благодари, без да се впуска в подробности дали там го очакват или не.

В два часа следобед — ще рече три часа преди пристигането на пощенската кола, в градчето пристигна и Делос Хъксли, който не преставаше да се кълне, че това е последното му дълго пътуване на кон.

Нямаше търпение да открие Съни и Прайс, но не можеше да тръгне из градчето и да разпитва за нея току-така — това означаваше да изложи Прайс на още по-голяма опасност. Ако прояви малко търпение, изобщо няма да се наложи да разпитва за нея.

Той слезе от коня и го върза за един кол, после стъпи на овехтелият дървен тротоар пред хотела. Целият бе покрит с прах и Делос прецени, че трябва да намери малко време, за да се поизмие и си смени дрехите. Щеше да има време и да обядва, преди да пристигне пощенската кола, и тогава Бланш щеше да го отведе право при Прайс.

— Добър ден — каза той на сивокосата жена, която размахваше метличка за прах над една чудовищна поставка за шапки във фойето на „Гранд“. — Имате ли свободни стаи?

Мисис Вилиърд отговори утвърдително и бутна към него едно перо и подвързана с кожа книга. Делос бе стигнал до подписа, когато забеляза пряското мастило на по-горния ред — Джошуа Кигън. Човек на Лорд. Брадатият Делос Хъксли много бързо се подписа като Дел Смит и си помисли, че стана добре, дето си уговориха среща с Били в кръчмата, а не в хотела. Делос се прибра в стаята си и трескаво започна да обмисля ситуацията.

Присъствието на Кигън в града потвърждаваше предположението му, че и Прайс е някъде тук, а също и факта, че Лорд още не е успял да се добере до него. Без съмнение Кигън бе дошъл, за да поправи грешката, и Делос се надяваше, че с него няма да има и други хора на Лорд.

Едно момче влезе в стаята му, като влачеше след себе си ваната, която Делос бе поръчал. Той се съблече, влезе в горещата вода и изпуши една пура, докато чакаше благотворната течност да отмие от него праха и болката от продължителната езда. Били му беше много нужен сега, но ако не пристигнеше скоро, щеше да му се наложи сам да предприеме решителни действия.

Както обикновено, пощенската кола закъсня заради лошия участък от пътя малко преди Никерсън. Бланш Елтън, която бе пътувала дотук много пъти, слезе първа от колата. Дългата ѝ горна дреха бе измачкана и набита с прахоляк, който влизаше през кожените завеси на отворените прозорци. Червената копринена рокля обаче си бе все така чиста и елегантна, както в началото на пътуването.

Бланш не бързаше да си свали палтото и прозрачния шал, с който бе обвила шапката си — предстояха ѝ още няколко мили път до къщата на Съни. Нямаше търпение да отиде там и без да се бави, успя да наеме една двуколка от конюшната. Само след няколко минути куфарът и пътната ѝ чанта бяха натоварени, и Бланш подкара коня към края на града.

Делос я наблюдаваше внимателно през цялото време. Изумителна жена. На външен вид изглеждаше красива и нежна като цвете, расло в оранжерия, а се справяше с двуколката така, сякаш си изкарваше прехраната с нея. Това, че е сама, бе добре дошло за Делос, тъй като вниманието ѝ щеше да е съсредоточено върху пътя и така се намаляваше вероятността да забележи, че някой я следи.

Той прецени, че трябва да бяха изминали около пет мили от момента, когато напуснаха равната улица на градчето, пътят стана каменист и по-тесен, затова Делос трябваше да я следва по-отдалече. Дълбока пропаст зейна от двете страни на стръмния път, който стана толкова тесен, че двуколката едва се побираше върху него.

Бланш стигна до прохода в края на пътя и спря. Делос забеляза, че мястото е преградено от яка дървена порта. На зеления хълм зад портата се виждаше съвсем обикновена небоядисана къща от дърво и Делос реши, че по всяка вероятност това е мястото, към което се бе запътила Бланш.

Тя придържаше коня да не кривне от пътя и уплашен, да не би да се случи нещо, за миг Делос изпита силното желание да ѝ се обади и да помогне. Все пак успя да се стърпи и както винаги, търпението му бе възнаградено — Бланш вече махаше на някого зад оградата.

— Добър вечер, Зеб — извика тя. — Аз съм, Бланш Елтън! Съни ме помоли да дойда.

— Да, мадам, зная — избоботи в отговор Зеб. — Тя ме прати да ви посрещна. Влизайте, мис Елтън.

Думите им отекваха в скалите и се чуваха съвсем ясно — гласът на Бланш звучеше сребрист и нежен като звънчетата, които носеше на фустата си, а този на невидимия Зеб напомняше бумтенето на стар барабан. Делос чуваше как звуците преминават от една скала към друга, но изобщо не можа да види кой беше този Зеб.

— Благодаря. — Бланш подкани коня да върви след нея. — Къде е Франк?

— Той пое другата смяна — отговори Зеб и Делос разбра, че пазачите са само двама.

Портата се отвори и Бланш вкара двуколката вътре.

— Ще се видим вътре тогава — каза тя и ехото повтори многократно радостните нотки в гласа ѝ.

След малко те се смесиха с вибрациите от дълбокия басов глас на Зеб.

— Да, мадам. Драго ми е да ви видя отново, мис Елтън, отдавна не сте идвали.

Мястото приличаше на добре охранявана крепост. Какъвто си беше стрелец, и дума не можеше да става за пробив със стрелба покрай невидимата охрана. Все пак донякъде бе утешително, че и Кигън не би могъл да се промъкне вътре. Делос го бе видял да влиза в една от общо двете кръчми в градчето и след като погледна предпазливо през прозореца, видя как копоят на Лорд се настанява до една маса с пълна бутилка и чаша в ръка.

Без Били не можеше да направи нищо, реши Делос и обърна коня към Никерсън. Идеята за чаша уиски му се видя много примамлива, а и приятелят му може би вече го чакаше в кръчмата.

Изведнъж лицето му придоби сивопепеляв цвят и той пришпори коня в галоп — скорост, която Делос винаги бе смятал за смъртоносна. Ами ако Били влезе в същата кръчма, където е седнал и Кигън?

— Не помня да съм се радвала така на някого, както на тебе сега — каза Съни, застанала до вратата на къщата и готова да прегърне силно приятелката си.

Бланш, която бе успяла да си свали изцапаното палто, също разтвори ръце за прегръдка.

— Аз пък никога не съм предполагала, че ще дойде време, когато ти ще се нуждаеш от моята помощ.

Внезапно очите на Съни потъмняха и блясъкът им угасна.

— Зная, затова не бях сигурна, че ще дойдеш.

— Смятала си, че може и да не дойда, така ли? — намръщи се Бланш, но в очите ѝ светеха весели искрици. — Не си много справедлива към мен. Когато знам, че Беклър е на свобода и ти ме молиш да ти помогна, какво друго ми остава, освен да литна веднага насам?

— Остави сега Беклър — каза Съни, докато отиваха към дневната — стая с варосани стени и мебелирана със същите простички мебели от борово дърво като в спалнята. — Вече успях да се сблъскам с него.

Бланш застина, забравила за фибите и шапката, с които се занимаваше в момента.

— Видяла си Беклър и той не ти е причинил нищо лошо, така ли?

— Причини ми, и още как. — Тя взе шапката ѝ и я остави върху полираната маса, после отвори вратата към просторната кухня. Бланш влезе след нея.

— Кажи ми, Съни... — Тя чу тихо скимтене откъм ъгъла и видя Ринг да лежи върху една рогозка. Козината на главата му бе остригана.

— Какво се е случило с него?

— Беклър за малко да го убие.

Бланш едва успя да си поеме дъх.

— Съни, какво стана с Беклър?

— Не знам.

— Ти да не си го...

— Убила ли? — Лицето ѝ бе съвсем безизразно. — Не, но може би някой друг успя да направи това.

— Кой друг?

— Човекът, когото бях арестувала в това време. Дълго е за разправяне, Бланш.

На печката къкреше задушено пиле, а отстрани на топло бе оставена чиния с бисквити, покрита с раирана кърпа. Бланш поклати глава, когато Съни ѝ предложи да хапнат. Искаше не да яде, а да научи какво става тук, просто не можеше да разбере защо Съни се мотае и не започва да говори.

Чак сега, когато Бланш най-после бе дошла, Съни усети, че не ѝ се иска да говори за Прайс. Страхуваше се, че може и да не я разберат, а мисълта да говори за нечие геройство ѝ бе много неприятна.

— Искаш ли кафе? — предложи тя, но Бланш отказа.

— Знаеш ли, май ще е най-добре да ми разкажеш всичко от самото начало, Съни — каза Бланш и отиде до шкафа да вземе бутилката с шери. — От начало до край.

Съни ѝ разказа набързо всичко, като започна от червената рокля, която Бланш ѝ подари, и стигна до нападението на Беклър. Съвсем предвидливо изпусна някои подробности от по-интимен характер за онова, което се бе случило между нея и Прайс.

— И сега се чувствам негова длъжница — заключи тя. — Той ми спаси живота.

— А смяташ за свой дълг да го предадеш на Тадиъс Лорд, както си обещава, така ли?

— Не знам какво да правя, Бланш. Затова те извиках.

Бланш се замисли над това, което ѝ разказа Съни, като се опитваше да си състави ясна представа за нещата не само от казаното, но и от премълчаното. Познаваше Съни много отдавна и сега не можеше да не забележи очевидната промяна в нея. Дългата ѝ коса с цвят на лен, която обикновено бе небрежно сплетена, сега бе грижливо сресана и прибрана отзад с красива панделка; над нелепите си джинси приятелката ѝ бе облякла украсена с дантели блуза, за която Бланш със сигурност знаеше, че е престояла няколко години в скрина. Самата тя ѝ я бе подарила за една Коледа. Какво я бе накарало да я облече сега? Каква бе причината Съни отново да заприлича донякъде на жена? Когато ѝ бе идвала на гости по-рано, приятелката ѝ с нищо не променяше нито мъжките си дрехи, нито поведението си.

Бланш допи шерито и се наведе да развърже високите си обувки, после ги събу и протегна изтръпналите пръсти на краката си. Беше много уморена, прекалено уморена да мисли дори — и дума не можеше да става за помощ при вземането на някакво толкова важно решение. Изведнъж я обзе огромно любопитство — искаше да види човека, за когото ѝ бе говорила Съни.

— Къде е той сега — този Прайс Рамси?

— Защо питаш? — Съни дори не бе опитала шерито, не бе пила нищо по-силно от кафе, откакто... Бузите ѝ пламнаха и тя отмести чашата.

Бланш я наблюдаваше много внимателно и видя как се изчерви.

— Искам да го видя, Съни. Обикновено не греша в преценките си, когато става дума за някой мъж, но все пак трябва да го видя.

Съни поклати глава.

— Не знам дали това е разумно.

— Защо, толкова ли е опасен?

— Сега вече не — призна тя. Не искаше Бланш да го вижда. — Все още е много слаб, нали ти казах, че Беклър го рани.

Бланш се изправи — приятелката ѝ определено се мъчеше да си измисля разни оправдания и от това още повече ѝ се прииска да го види.

— Значи сега е най-подходящият момент за това — отсече тя.

Стаята бе полутъмна заради транспарантите и дръпнатите завеси. Мъжът лежеше на едната си страна в леглото на Съни и Бланш бе повече сигурна, че краката му щяха да стърчат извън дюшека, ако не ги свиваше в коленете. Тя се усмихна. Имаше какво да види, още повече, че по-голямата част от тялото му беше отвита. Снежнелият чаршаф се бе усукал около кръста му и от вратата се виждаше само широкият мускулест гръб.

Бланш стъпваше съвсем безшумно, беше само по чорапи. Тя се приближи до леглото и на смътната светлина все пак успя да види гарвановочерните коси, отчасти скрити под превръзката, силната волева челюст, добре оформения нос и гладко избръснатата кожа. Сега разбра защо Съни не може да реши как да постъпи — на нейно място и Бланш щеше да се колебае.

Тя се обърна и тръгна на пръсти към вратата, когато един дълбок плътен глас я спря:

— Моля те, не си отивай. Искам да ми разтриеш малко гърба.

Сега бе моментът да му каже коя е, но тя реши да си премълчи. Бързо отиде до леглото и сложи ръце върху раменете му, като мачкаше и в същото време галеше твърдите стегнати мускули. След малко усети как напрежението в широките рамене намалява и успя да долови как той изстена от облекчение, заровил лице във възглавницата.

Прайс изпитваше огромна наслада от умелите движения на топлите ръце, които премахваха болката от вдървените му мускули. От принудителното лежане в леглото целият бе схванат и усещаше всяка става, всяко сухожилие и всеки мускул болезнено изтръпнали. Когато пък се опитваше да стане, така му се завиваше свят, че веднага се свличаше на леглото. Съни полагаше всички грижи за него — хранеше го чудесно, дори му предлагаше книги, за да не му е скучно, но нито веднъж досега не се съгласи да прояви малко милост и да му разтрие гърба.

Не искаше също и да говори за Тадиъс Лорд и за несигурното бъдеще на самия Прайс. Може би точно сега бе моментът за това. Струваше си да опита.

Нека го разтрие още малко, разговорът може да почака — толкова бе приятно да усеща как ръцете ѝ леко и умело премахваха болката от схванатия му врат. В допира им имаше и някаква дълбока чувственост, от която му се прииска да ѝ говори, докато тя лежи до него в леглото.

Ръцете се плъзнаха надолу по гърба му и той изстена от удоволствие — под топлите ѝ пръсти плътта му се отпускаше и успокояваше. Прайс почувства силно изкушение да се извърне и да хване едната от тези малки чевръсти ръце, които така майсторски бяха успели да разсеят болката.

— Ти си прекрасна, Съни — каза дрезгаво той и приближи към устните си едната ѝ ръка. — И страхотна, когато решиш да направиш така, че един мъж да се чувства добре.

— Правила съм го в продължение на много години.

Прайс за малко да излети от леглото. Гласът бе нежен и изпълнен със страст, но съвсем непознат. Едва сега Прайс се вгледа в жената и видя, че бе прекалено пълна и женствена, за да е Съни.

— Коя...

— Бланш Елтън — прекъсна го тя, после вдигна транспарантите и дръпна завесите от прозореца. — Приятелка съм на Съни, тя ме повика да дойда.

Онемял от изненада, Прайс не можа да пророни и думица. Мълчаливо следеше с поглед жената, която се плъзгаше леко из стаята. Роклята ѝ бе много елегантна, ушита от фина китайска коприна и гарнирана с кремава бродерия и ресни, които се спускаха от нещо като еполети на раменете. Ако не беше обилният грим по лицето, който бе не по-малко показателен от дрехата, човек спокойно можеше да я помисли за съпруга на някой заможен бизнесмен или притежател на ранчо.

— Ами... ъ-ъ, извинете ме, че не мога да стана, Бланш — заекна той.

Тя се засмя и опъна чаршафа в долния край на леглото, преди да седне.

— Идвам от Сан Франциско — поде тя. — Имам там един бар, „Златният пръстен“ се казва.

— За съжаление никога не съм имал удоволствието да...

Тя отново го прекъсна.

— ... да го посетите, знам. Но един ваш приятел идва няколко пъти тази седмица. Очарователен мъж, личи си, че е от доброто общество, със сиви очи, с брада...

— Делос.

Олекна ѝ на сърцето.

— Значи го познавате?

Прайс подпря възглавниците на таблата и седна в леглото.

— Наистина сме приятели. И какво правеше той в „Златния пръстен“?

Отговорът ѝ бе накъсан от звънливия ѝ смях.

— Съвсем не това, което правят повечето клиенти. Мисля, че търсеше вас.

Следователно Делос бе успял да открие връзка между Бланш и Съни-Огюста Харлоу. Прайс си замълча, но тази новина много го зарадва. Имаше голяма вероятност Делос да е проследил Бланш и щом той го търси, значи го търси и Били.

— Изглеждате доволен — забеляза Бланш.

В усмивката му имаше известно самодоволство.

— Приятно е да научиш, че приятелите ти се грижат за тебе.

Тя се потупа по коляното.

— Не се надявайте много на старите си приятели. Приятелят, който може да ви помогне сега, е един, и при това — съвсем нов.

Той повдигна рамене и чаршафът, затъкнат досега под мишниците му, се свлече до твърдия му плосък корем.

— Извинете, не ви разбрах.

— Имам предвид себе си.

— Вие? Вие пък защо ще ми помагате?

— За да помогна на Съни. — Бланш вече бе взела решение — приятелката ѝ се бе променила така, именно благодарение на Прайс Рамси и Бланш щеше да има грижата тази благотворна промяна да не изчезне.

— Да помогнете на Съни ли? — Едно мускулче до окото му трепна едва забележимо. — Та тя няма нужда от помощ! Съни си е една истинска малка армия!

Той се намръщи и главата отново го заболя. Бланш весело се разсмя.

— Тя ви обича.

Той изстена високо.

— Обичала ме! Вижте, мадам, всеки път, когато съм се опитвал да се доближа до този демон в женско тяло, съм усещал целувката на смъртта.

— И колко близо сте стигали?

Напълно зашеметен, Прайс бе обзет от внезапен пристъп на откровеност. Чертите на лицето му се смекчиха.

— Искате да знаете дали...

Бланш кимна с глава.

— Е, много близо.

— Спали сте с нея?

Той се поколеба и после реши, че няма какво да губи.

— Не съвсем — каза той и вдигна ръка към бинтованата си глава.

— Понякога един куршум може да развали всичко.

— Това ли правехте, когато дойде Беклър?

Той отново се поколеба. Не беше сигурен дали тя не изпитва някакво перверзно удоволствие от думите му, но не можеше да ѝ се

отрече умението да печели доверието на хората, какво пък, няма да вземе да я лъже сега!

— Да — призна той.

Бланш цъкна леко с език.

— Ето какво било, значи.

Вдигнатите му от учудване вежди повдигнаха бинта на главата. Той я погледна косо.

— Грешите, ако си мислите, че разбирам нещо.

— Сигурно не знаете, че от пет години насам сте първият мъж, когото Съни е допуснала до себе си.

— Какво?

Тя внимателно го изучаваше с поглед.

— Вие сте първият мъж, с когото си е позволила известна близост след смъртта на съпруга й.

Прайс изруга.

— Та това е... — Спомни си как отчаяно се бореше тя както срещу самия него, така и срещу магнетичната сила, която действаше между тях двамата. — Това обяснява много неща.

— Може би е влюбена във вас.

— О, по дяволите! — Прайс изруга високо при тази толкова очевидна нелепост. — Та тя за малко да ме обезглави! Такава жена изобщо не може да изпитва подобни чувства.

Бланш енергично побърза да изрази несъгласието си.

— Разбира се, че може. Виждала съм я, когато беше влюбена — тогава тя бе съвсем различна.

— Няма начин да не е била различна.

Бланш му се присмя — чувствата му към Съни бяха много силни, но той самият все още не го бе разбрал.

— Вие също сте влюбен. С какво друго ще обясните това, че я спасихте от Уес Беклър?

Той бързо скръсти ръце на гърдите си и каза нехайно:

— Просто не съм знаел какво правя.

— Аз пък си мисля, че много добре сте го знаели — каза уверено тя. — Направили сте това, което ви е диктувало сърцето.

Златистият блясък в очите му потъмня.

— Ако бях послушал сърцето си, щях да я одера жива и да закача кожата й на някой клон.

— Виждам, че няма да е лесно — забеляза Бланш.

— Нищо не е лесно, когато става дума за Съни Харлоу.

— Тук, приятелю — каза тя и се надигна да си върви, — сте абсолютно прав.

Тя тръгна към вратата, но смаяният Прайс все пак успя да я спре.

— Бланш! Чакайте малко. Нали казахте, че ще ми помогнете?

Тя спря до вратата и се обърна. В този миг си помисли, че никога не би могла да си представи по-подходящ мъж за нейната Съни.

— Ще ви помогна, разбира се. Не се тревожете за това.

Да не се тревожи, да не се тревожи... А какво друго му остава? Приятелката ѝ бе не по-малко откачена от самата Съни. Влюбен, глупости. Той просто я желаше, това поне бе съвсем сигурно. Но Съни Харлоу бе последната жена на света, в която би могъл да се влюби. Може би, може би — Прайс би могъл да се влюби в Огюста — ако беше истинска. Но в Съни! Не, никога.

Той рязко се дръпна от възглавниците и свали крака от леглото — за първи път от толкова време насам стаята не се завъртя пред очите му. Изпълнен с надежда, той отметна чаршафа и се опита да направи няколко крачки. Целият трепереше и в началото се чувстваше малко несигурно, но все пак успя да обиколи стаята, после я обиколи за втори път.

Прайс не искаше да предизвиква съдбата и се върна в леглото. След ден-два, през които щеше да се възстанови напълно, нямаше да има нужда от Били и Делос. Щеше да се справи и без тях. После изведнъж се навъси — изглежда, това щеше да му остане завинаги. Би могъл да избяга, но нещо му пречеше — беше съвсем гол. Съни бе скрила дрехите му и дори веднъж му каза, че да го държи гол като новородено е същото като да го държи в окови. Да върви по дяволите!

Да върви по дяволите и тази русокоса притежателка на кръчма, която си мислеше, че е възможно да обича жена като Съни Харлоу!

ГЛАВА 17

— Никога не съм бил по-щастлив.

Клейтън Гътри и Пенелопа Пек посрещнаха първите утринни лъчи в леглото сред купчина изпомачкани чаршафи, дрехите им бяха разхвърляни из целия „Пулман“.

Златистите къдрици на Пенелопа бяха разпилени върху възглавницата. Тя се изтегна лениво и целуна Клейтън по прясно наболата четина на бузата. Погледна силно разтревоженото му лице и каза:

— Не може да се твърди, че изглеждаш особено щастлив, Клейтън.

— О, разбира се, че съм щастлив. Ти ме направи щастлив. — Той прегърна Пенелопа. — Но... — Клейтън стисна здраво очите си, в които се четеше страдание. Пенелопа бе първата му жена. Разбира се, никога не би й признал това, но тази нощ бе преживял най-страхотното нещо в живота си. Все пак това не бе достатъчно, за да изтрие чувството за вина, което го ядеше отвътре.

— Но какво, Клейтън? — Тя се сви срещу него и с удоволствие усети как той моментално реагира, когато притисна до слабините му голото си задниче.

Пламнал отново от нежния допир на меката ѝ плът, Клейтън не можа да се сдържи и изля болката си:

— Аз опетних честта на едно невинно момиче и на всичко отгоре — той нервно се отдръпна от нея, — ако не стана веднага от това проклето легло, ще го направя отново. Просто не мога да се сдържам. Би ли могла да ми простиш някога, Пенелопа?

Пенелопа едва успя да си поеме дъх. Невинно момиче ли? Вече бе успяла да разбере, че Клейтън не беше много опитен любовник, но ентусиазмът му компенсираше донякъде липсата на умение. Все пак никога не бе допускала, че е възможно на света да съществува чак такава наивност — та той си мислеше, че е отнел девствеността ѝ! Тя не каза нищо, само си лежеше тихичко до него и се вслушваше в

шумното му поривисто дишане. Трябваше да се възползва от тази прекрасна възможност — в края на краищата не всяка жена можеше да загуби повторно невинността си.

— Прощавам ти, Клейтън. — Пенелопа притисна длани към очите си и се престори, че от гърлото ѝ излиза ридание. — Само не знам как ще кажа на баща ми...

Клейтън преглътна с мъка — баща ѝ! Изобщо не се бе сетил за него! Все пак Клейтън бе човек на дълга. Той седна в леглото и с омекнали пръсти отстрани от очите си един рус косъм. Хвана Пенелопа за раменете и я притисна към себе си, след което решително каза:

— Няма да има нищо за обясняване, ако се съ согласиш да се омъжиш за мене, Пенелопа. Кажи ми, че ще го направиш.

Пенелопа отново изхълца сухо. Не ѝ бе нужно много време, за да размисли върху предложението му. Все пак той не можеше да се сравнява с Прайс, но затова пък с Рамси животът ѝ съвсем нямаше да е така удобен и лек, както се очертаваше да бъде с Клейтън. Като застане пред олтара с друг мъж, би могла да си отмъсти на Прайс за това, че преди година се бе подиграл с чувствата ѝ. Тогава ѝ каза, че женитбата е последното, което би му минало някога през ума. Ето че сега ѝ се удаваше удобен случай да разбие сърцето му. Клейтън я устройваше много повече. Той бе по-богат дори от баща ѝ и можеше да ѝ осигури лукс и удобства. Не бе за пренебрегване и фактът, че характерът му бе по-мек от памук.

Разтревожен от дългото ѝ мълчание, той повдигна леко брадичката ѝ, вгледан в тъжните ѝ сини очи.

— Хайде, Пенелопа, успокой ме, че имам някакъв шанс — каза умолително той.

Устните ѝ потръпнаха леко и тя обви ръце около врата му.

— Ще се омъжа за тебе, Клейтън — отговори тя. — И мисля, че това ще стане много скоро.

— Дали един час е прекалено скоро? — викна възторжено той, скочи от леглото и започна трескаво да си търси дрехите. — Ще изпратя някой прислужник да потърси свещеник. Можем да се оженим още тук, в „Пулман“.

Тя се усмихна със задоволство и се подпря на възглавниците в огромното легло.

— След това ще можем да се прехвърлим на някой влак в източна посока, за да отидем в Сейнт Луис и да кажем на татко.

— Може и така да направим — каза той след кратко колебание. Нямаше сили да ѝ откаже каквото и да било.

— Сигурна съм, че баща ми веднага ще ти хареса — продължи тя и се приповдигна върху възглавниците. Смачканият чаршаф се смъкна до корема ѝ.

При вида на голите ѝ гърди Клейтън едва успя да преглътне слюнката в устата си.

— И аз съм сигурен — изграчи той.

Пенелопа отметна чаршафа и се подпря на лакти, като изви хищно гъвкавото си тяло.

— А и той ще те хареса, ще видиш.

Клейтън не откъсваше очи от леко полюшващите се гърди и закръгления ѝ задник, докато непрекъснато се спъваше и залиташе в отчаян опит да обуе долните си гащи.

— Надявам се, ще се зарадва да види новия си зет.

— О, разбира се, че ще се зарадва. — Тя се протегна лениво, развеселена от ефекта на голото си тяло върху кандидат-съпруга си. Леката усмивка върху устните ѝ скоро се превърна в прозявка. — Бъди добро момче и преди да излезеш, кажи на прислужницата ми да дойде.

Убеден, че е най-щастливият мъж на света, Клейтън седна до нея и протегна плахо ръце към гърдите ѝ. Тя се изкикоти и го целуна небрежно, сякаш му поставяше печат на съпруг, който отсега нататък щеше да живее под чехъла на жена си.

— Добре, Пенелопа — каза той.

— Има съобщение за вас, сър — каза служителят в офиса на Тадиъс Лорд и му подаде телеграма от неговия агент в Денвър.

Ако Лорд изобщо можеше да бъде нервен, сега бе съвсем близо именно до това състояние. Очакваше това съобщение и разкъса нервно плика — вътре пишеше, че мис Пек е пътувала с влака от Сейнт Луис до Денвър, където ѝ е бил предаден букетът, поръчан от Лорд на името на Прайс Рамси. В съобщението нямаше нищо ободрително, точно обратното — по всичко личеше, че Тадиъс Лорд е загубил един от най-важните си козове. Дамата срещнала във влака някакъв господин и

веднага побързала да се омъжи за него още там, на място. В Денвър младоженците прикачили частния си вагон към някакъв влак, който заминавал в източна посока, и в този момент пътуваха за Сейнт Луис.

Лорд имаше нужда от една хубава чаша бренди, за да се успокои. Все пак не бе изгубил надежда — с всеки изминал миг шансовете му да включи имота на Прайс в участъка за железницата нарастваха. Не беше за пренебрегване и шансът, който все още имаше в лицето на Съни Харлоу. Чакаше само обаждането на Джошуа, за да разиграе и тази карта.

— И какво мислиш за него сега, след като го видя?

Съни нямаше търпение Бланш да седне най-после до голямата квадратна маса в кухнята, за да я попита какво е мнението ѝ за Прайс.

— Не само го видях, но дори разговарях с него — каза Бланш и с удоволствие погледна бисквитите и задушеното пиле. Сега любопитството ѝ бе напълно удовлетворено и яденето изглеждаше много апетитно.

— Е, и? — Съни си наля чаша горещо кафе и седна срещу Бланш от другата страна на масата. Въпросителният ѝ поглед настоятелно търсеше отговор.

„Боже, колко е нетърпелива“ — помисли си приятелката ѝ, особено пък като се има предвид, че на Съни никак не ѝ се искаше Бланш да го види. Пълничката блондинка не бързаше никак — разгъна внимателно салфетката върху скута си, после взе ножа и вилицата, и чак тогава проговори:

— Мисля, че не е имало защо да предприемаш такова дълго пътуване.

— Какво искаш да кажеш?

Бланш набоде парче пиле върху вилицата и го вдигна към очите си, за да го разгледа по-добре; от чинията ѝ се издигаха пухкави облачета благоуханна пара.

— Не виждам какво друго можеш да направиш, освен да го предадеш на Лорд веднага щом е в състояние да язди.

— Защо мислиш така? — Съни бе очаквала тя да размишлява часове наред, може би дори дни, да се мъчи да вникне в душата ѝ и в цялата ситуация, преди да стигне до някакво решение. Стори ѝ се

много странно, че приятелката ѝ бе готова с отговора си само след двадесет минути.

Бланш дълго дъвка и преглъща пилето, докато най-сетне остави приборите и си взе една бисквита.

— Веднага си личи, че е истински мошеник — каза най-после тя. — От него не може да се очаква нищо добро. Изобщо, нищо добро не може да се очаква от един толкова красив мъж.

Веднъж Съни си бе помислила същото за Прайс, но сега кой знае защо реши, че трябва да го защити. Точно такава бе целта на Бланш.

— Но той ми спаси живота, и то два пъти — каза тя с негодувание.

Бланш вдигна рамене и продължи да се храни невъзмутимо.

— Спасил те е, защото е смятал, че по този начин спасява себе си — каза тя между две хапки.

Съни присви очи — лесно беше да се каже такова нещо, но Бланш не бе там, за да види как стана всичко.

— Не е така. Той ме събори на земята, за да ме предпази от куршумите на Беклър, затова и куршумът улучи не мене, а него. А когато онзи звяр ме бе оковал във веригите, Прайс можеше преспокойно да се качи на коня и да избяга, Беклър нямаше и да забележи това.

Бланш бавно поклати глава.

— Съни, този човек е негодник. Много добре знаеш, че е съсипал имущество на мината и че е влизал с взлом в служебните помещения. Той е лъжец и човек, който нарушава законите. Какви доказателства искаш още?

Съни се изправи, прибра стола до масата и подпря ръце на облегалката.

— Той ми каза, че е направил всичко това, за да помогне на хората от Кларет Вали. Ако Лорд съсипе реката и вземе земите им за железницата, това ще разори хората там.

— И ти му вярваш, така ли?

Съни се изправи. Изобщо не му повярва, когато ѝ разказваше всичко това, но сега всичко ѝ се струваше съвсем правдоподобно.

— Това е напълно възможно — отговори тя.

— Съни...

По страните ѝ се разля предателска руменина и тя вдигна поглед към приятелката си — никога не бе предполагала, че Бланш може да бъде толкова упорита и твърдоглава. Дори един негодник заслужаваше да бъде преценен по-внимателно и задълбочено, а не само след един бегъл оглед. Може би направи грешка, като извика Бланш, трябваше сама да вземе решение.

— След като не мога да му се отблагодаря по друг начин, бих могла поне да допусна, че в думите му има известна истина — каза твърдо тя. — Иначе няма да е честно от моя страна.

— Слушай сега. — Бланш едва успя да скрие усмивката си. — Не съм ти казала досега, но в „Златния пръстен“ дойде някакъв човек да търси Прайс Рамси. Имаше много съмнителен вид, един издокаран, с брада, и приказките му бяха все едни такива, купешки. Сигурно е някой от неговата банда.

Съни бе силно изненадана и изпълнена с недоверие. Прайс ѝ бе казал, че няма никаква банда. Човекът, когото Бланш ѝ описа, бе напълно безобиден търговец на лекарства, доктор Делос. Ако Делос все пак се занимаваше с нещо друго, това бяха геоложките проучвания на района, както ѝ бе казал и Прайс. Съни се убеди, че наистина е сбъркала, като е накарала Бланш да бие толкова път за нищо — очевидно приятелката ѝ я биваше още по-малко от нея самата, когато трябваше да направи точна преценка на някой мъж.

Съни не каза нищо, но Бланш не мирясваше, убедена, че желязото се кове, докато е горещо.

— Хубавичко си помисли, Съни. Ако не го предадеш на Лорд, ще загубиш десет хиляди долара. Хайде, бъди разумна, не хвърляй тези пари на вятъра.

— Не всичко може да се измерва в пари, Бланш. Сега говорим за принципи. Може би всичко ще се изясни, ако двамата с Лорд се срещнат и разговарят на равна нога. Ако не друго, ще ми се да дам на Прайс поне тази възможност.

Бланш поклати глава.

— Нищо не му дължиш, освен в случай — тя погледна обвинително Съни, — че си хлътнала здравата по него.

Съни вдигна отбранително ръце.

— Не ставай смешна! Единствената причина да му дам тази възможност е, че ми спаси живота.

— И той самият не означава нищо за тебе, така ли?

— Нищо, нищичко — каза Съни и се завъртя рязко на пети, за да не види Бланш как се изчервява отново. — Неведнъж ми се е искало да го застрелям.

Бланш наизидателно вдигна пръст.

— Виж какво, когато става дума за мъж, винаги трябва да следваш собствените си инстинкти.

Съни бе успяла напълно да се овладее и се обърна с лице към приятелката си.

— Може би си права — каза мрачно тя.

Бланш реши, че си е свършила добре работата и заслужава да бъде потупана по рамото. Не можа да се сдържи и се усмихна.

— Права съм, разбира се. Като преспиш с тази мисъл в главата, утре сутринта ще бъдеш напълно съгласна с това, което казвам.

— Като стана дума за спане, та се сетих — Съни нарочно бързаше да промени темата, — че пътуването с тази кола сигурно е било истинско мъчение. Трябва да си много уморена, затова си легни, ако искаш. Приготвила съм ти другата спалня.

— Ами ти къде ще спиш? — Бланш отмести чинията си и стана. В къщата имаше само две спални — в по-голямата беше Прайс, а в по-малката имаше само едно легло, малко, но много удобно.

Съни побърза да я успокои.

— Ще си хвърля едно одеяло тук до огъня и ще правя компания на Ринг.

Бланш я притисна нежно.

— Помисли за това, което ти казах. Довери се на инстинкта си.

Съни кимна с глава.

— Добре да си починеш — извика тя, докато Бланш отиваше към стаята за гости.

— И ти също — отговори приятелката ѝ и бързо се обърна, за да скрие лукавата си усмивка. — А, щях да забравя — подхвърли тя през рамо: — Прайс Рамси каза да му се обадиш, преди да си легнеш.

Бланш побърза да излезе, развеселена от предчувствието, че Съни едва ли ще спи много тази нощ.

Съни оправи кухнята и даде на Ринг да яде. Прайс беше вечерял, самата тя — също. Не можеше да се сети за какво би могъл да я вика

— каната бе пълна, бинтовете — сменени, а лекарства отдавна не му даваше.

Може би иска да разговарят, Бланш сигурно съвсем ясно му е показала какво мисли за него и сега Прайс се тревожи, че ще бъде предаден на Лорд, преди да е успял да се възстанови.

Нямаше защо да го тревожи и да го държи в неизвестност. Ще отиде при него и ще му каже какво смята да прави, нека само си свали тези проклети нови ботуши, които си купи в Уолис — убиваха ѝ и я стягаха. Докато чакаше кучето да се нахрани, Съни дръпна един стол до огъня и седна на него, за да се събуе. Изящните ботуши на Бланш лежаха забравени под масата.

Тя въздъхна с облекчение, изправи се и си свали колана с кожения кобур. Отиде да го закачи на един пирон до външната врата и после подреди ботушите си и тези на Бланш до огнището. Едва тогава тръгна към голямата спалня да види за какво я вика Прайс. Ще му се обади от вратата и ще му каже, че няма за какво да се тревожи, после ще се прибере и ще си легне.

Прайс нямаше вид на човек, който е особено разтревожен. В стаята бе тъмно и той спеше дълбоко, проснат по гръб. Тъкмо се канеше да затвори тихо вратата и да си легне, когато видя, че Бланш е забравила да дръпне завесите и да сложи щорите; това означава на сутринта слънцето да нахлуе неканено рано в стаята и да събуди Прайс. Тя не би обърнала никакво внимание на това, ако той не ѝ се бе оплакал вече на няколко пъти колко го болят очите от силната светлина.

Беше по чорапи и успя да стигне съвсем безшумно до прозореца. Пресегна се да дръпне шнура на щорите и точно в този миг луната се подаде иззад един огромен облак и обля стаята с колеблива сребриста светлина. Съни проследи посоката на лъчите и погледът ѝ падна върху неясната фигура на мъжа, който спеше в белите завивки.

Стори ѝ се, че сънят му е здрав и дълбок. Лекото му дишане едва се долавяше в тишината. Тогава си спомни какво ѝ бе казала Бланш за него — „негодник“, „лош човек“. Но Съни не можеше да се съгласи с това — поне сега, докато го гледаше как спи, никога не би могла да допусне, че в думите ѝ има някаква истина. Лицето му бе спокойно и умиротворено, липсваше насмешливият му поглед и хапливите думи

ги нямаше. Изглеждаше толкова добър... толкова мъжествен... Здрав, чувствен мъж.

Съни не можеше да разбере какво ставаше с Бланш, та така внезапно и бързо бе намразила Прайс. Съвсем не бе в стила ѝ да прецени някого, без да се опита поне да бъде обективна и честна. Е, самата тя също не го хареса от пръв поглед... Не, това просто не беше вярно. Истината е, че тя бе силно привлечена от него още в първия миг и се уплаши много от това. Той я привличаше и в същото време я отблъскваше, защото тя се страхуваше от собствените си чувства към него.

И какво още ѝ каза Бланш? „Довери се на инстинкта си.“

Съни сподави нерадостния си смях — откъде да знае какво ѝ казва собственият ѝ инстинкт? И по-рано никак не бе наясно с чувствата си към този мъж, още по-малко пък сега. Знаеше само, че единственото, което може да му предложи в замяна срещу живота си, бе да допусне, че той не я лъже.

Някаква сила — може би любопитство? — я привлече към леглото. Той продължаваше да диша дълбоко, гърдите му се издуваха и спадаха като вълни на морския бряг. Един сребрист лъч проблесна в абаносовочерната му коса, разпиляна върху бялата възглавница, и дори ресниците и веждите му просветнаха в полумрака на лунната нощ.

Той се обърна в съня си и тя затаи дъх при мисълта, че е съвсем гол под чаршафа. Докато се намираше в безсъзнание, тя го къпеше и се грижеше за него като за бебе, познаваше всяка извивка на гладките му мускули, всяко косъмче върху златистата кожа. Всеки път, когато го докосваше, дълбоко в душата ѝ сякаш лумваше пожар — също като сега.

Но никога не си позволи да се поддаде, успяваше да се овладее някак си и да устои на изкушението — до този момент.

Съни се наведе и тъмната ѝ сянка падна върху лицето му. Когато устните ѝ леко докоснаха неговите, усети дъха му върху лицето си — топъл и влажен.

Прайс почувства приятна топлина и въздъхна в съня си. Точно в този миг сънуваше изумруденозелени очи, кожа като кадифе и копринена коса, която пада върху раменете му; Съни, Съни-Огюста Харлоу върху ложе от прохладен зелен мъх, току-що я бе целунал и тя бе отговорила на целувката му.

— Съни? — едва доловимо прошепна той и когато отвори очи, я видя да стои пред него — красива и горда в сребристото сияние на луната. Той не смееше да помръдне, за да не прогони видението и сънят внезапно да свърши.

— Да... — каза тя по-скоро на себе си, „да“ на всичко, което бе отхвърляла и отричала в душата си толкова много години. А сега го искаше, имаше нужда от него...

Докато се събличаше, силуетът ѝ се очерта на призрачната светлина, която проникваше през прозореца. Тя тихичко се плъзна между чаршафите и остана да лежи съвсем неподвижно, сякаш се страхуваше, че и най-малкото движение може да развали магията. Прайс искаше да усмири полудялото си сърце и гръмкия вик на кръвта, но не можа да ги овладее. Остана да лежи така, неподвижен и онемял, когато изведнъж усети върху тялото си нежния допир на нейните пръсти. Те го галеха — леко и нежно, като ласка на утринен бриз... Беше невъзможно да остане неподвижен — всеки нерв в него сякаш оживя, сетивата му се изостриха и заявиха високо за своето желание.

Въпреки това се страхуваше да я докосне — ами ако е сън? Тогава тя ще се стопи и ще изчезне... Прайс започна да трепери целият. Жената бе разпуснала косата си и той усети копринения ѝ полъх — той въздъхна и изстена от удоволствие. Горещите ѝ ръце се плъзгаха по гърдите му, по шията, по лицето — и оставяха навсякъде след себе си пожар. Съвсем престанал да се владее, той протегна ръка и я докосна — беше истинска. Топла, гладка, мека и истинска. Прошепна името ѝ и устните му сами го повтаряха напевно като молитва, докато чувстваше как голото ѝ тяло го изгаря и слабините му болезнено се втвърдяват.

Тя обхвана лицето му в ръце и го целуна, езикът ѝ коварно се плъзна в устата му — и оттук насетне вече бе невъзможно да се разбере кой дава и кой получава. Усещаше я като пламък до себе си, и той протегна ръце към огъня, за да го открие и в най-съкровеният кътчета на тялото ѝ. Плътта под пръстите му бе свежа и мека, а гладката ѝ кожа разпалваше искри навсякъде в него, докато пожарът най-после съвсем го погълна и яркият пламък на страстта лумна неудържимо.

Устните му шепнеха нещо неясно и нежно, а ръцете откриха сладостната съблазън на пълните ѝ гърди. Той вдишваше дълбоко

уханието ѝ — ухание на чистота, свежест, на жена и на нещо, което бе само нейно. Това съвсем го подлуди. Разбра, че я е обърнал по гръб и е застанал над нея, едва когато усети как пръстите ѝ се впиват в гърба му. Беше благодарен на луната, която светеше в очите ѝ — зелени и дълбоки като море, сияйни, лъчисти, потъмнели от страст.

— Прайс... — извика задавено тя и в гласа ѝ трептеше копнеж. Едва сега той осъзна, че е съвсем буден и много жив, а жената в ръцете му го иска също толкова силно и отчаяно, както и той нея. О, този път жаждата им най-после ще бъде утолена.

Тя помнеше нежния и настойчив допир на устните и ръцете му от своите сънища, след които се събуждаше изтръпнала и отмаляла. Но и дори в най-смелите си полети въображението не можеше да достигне висините на действителността, към които я водеше сега той. Насън не би могла да почувства как устата му бавно се движи надолу по шията ѝ, как устните му изследват внимателно и най-съкровените ѝ вдлъбнатини, а езикът му така си играе със зърната на гърдите ѝ, че те се втвърдяват и изпълват с копнеж.

В съня си не можеше да почувства дори една малка част от насладата, която ѝ носеха ръцете му. Те се спряха на кръста ѝ и покриха целия ѝ корем, а тя ги усещаше върху себе си като нажежена стомана; после погалиха хълбоците ѝ и разперените му пръсти трепнаха върху нея като криле.

После мъжът леко я повдигна и я обърна по корем. От гърдите ѝ се изтръгна дълбоко стенание, когато дългите му пръсти се плъзнаха бавно надолу по гърба ѝ, а устните му я целуваха ли, целуваха, докато конвулсивните ѝ тръпки съвсем заглъхнаха и се стопиха в сладката нега. Той плъзна длани ниско под гърба ѝ и ръцете му спряха на меката заоблена линия, където започваха бедрата. Устните му следваха пръстите и той целуваше всяка извивка, всяка трапчинка и издатина; изведнъж ръцете му неумолимо и нежно се плъзнаха между бедрата ѝ.

Когато проникнаха до топлата влага там, тя извика от удоволствие. Не усети кога я е положил под себе си и отново е впил устните си в нейните. Жената трепереше от желание, трябваше да го докосва, да го гали, да вземе в ръце пулсиращия символ на страстта му; тя го притисна плътно до себе си и чу задавения му вик; веднага след това чу и собствения си вик, когато мъжът проникна в нея стремително и страшно като ураган.

— Съни, любима... — шепнеше той, докато тя се извиваше срещу него като дъга, за да посрещне всеки негов тласък. Сякаш го обхвана бяс и той проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко в нея.

Свършено е с него, с целия свят е свършено — останала бе само тази страшна трескава нужда да се освободи, мислеше си той, загубен в сладостното ѝ ухание и в копринената мекота, с която го посрещаха недрата ѝ.

Съни притвори очи, после побърза да ги отвори отново — искаше да усети всичко, да види всичко, защото не знаеше кога пак ще може да го изживее отново — дали изобщо някога ще ѝ се случи пак. Искеше да улови всеки миг, за да го съхрани в сърцето си заедно със светкавицата, която раздираше цялото ѝ същество при всеки нов тласък.

— Обичам те... — Думите ѝ бяха израз не на някаква съзнателна мисъл, а на дълбоките и тъмни чувства, които бе събудил в нея.

Мъжът ѝ отговори с неясен нежен шепот, който тя не можа да разбере. Удоволствието бе невероятно и я носеше към върховете на екстаза. Сякаш пометена от огнена стихия, тя бе впила ноктите си в гърба на мъжа, а краката ѝ бяха сключени зад неговите. Неговата жар се превръщаше в пара и нажежена лава в жената; твърдостта му — в диво ликуване, за което отдавна бе забравила, че съществува.

И когато най-последно бе обхваната от ситни влудяващи спазми, усети как силен трус разтърси и мъжа. От гърдите му се изтръгна дрезгав гърлен вик и луната бавно се завъртя около двамата. Съни се задъха от бясното темпо, с което се засилиха и конвулсиите им — те ставаха все по-силни, по-дълбоки и по-чести, така че едната се сливаше с другата.

Когато всичко свърши, тя се срина в ръцете му — преизпълнена с наслада, за да може да се отдръпне, и прекалено замаяна, за да проговори.

Прайс се отпусна до нея, а дългите руси къдрици на косата ѝ се сплитаха с влажните косъмчета на гърдите му. Когато дойде при него, тя му даде сила, и си я взе, след като се бяха любили. Като че ли се носеше върху призрачната лунна светлина. Главата му бе съвсем олекнала и цялото му тяло бе влажно от потта, но той бе прекалено щастлив, за да забелязва такива неща. Тя се оказа точно такава, каквато

очакваше — чувствена, нежна и красива като звездите в тъмното небе. Тогава си помисли, че може би наистина е влюбен.

— Съни... — прошепна той и заспа с нейното име върху устните си.

Беше сам, когато се събуди изпълнен с блаженството от изминалата нощ.

— Добре ли спяхте?

Бланш Елтън влезе в стаята с поднос, на който имаше бекон с яйца, бисквити и кафе. По лицето ѝ сияеше ослепителната усмивка на човек, който току-що е открил злато.

— Доста добре — отговори той и се запита каква ли е причината Бланш да го гледа така тази сутрин. Не можеше да знае за снощи — Съни не би ѝ казала в никакъв случай.

— Съни още не е станала — каза Бланш и се позасмя. Помогна му да се подпре удобно на възглавниците и остави подноса до него. — И това е напълно обяснимо.

Прайс сви рамене и пое чашата с кафе от ръката ѝ. Беше горещо и силно — точно от такова имаше нужда сега.

Бланш вдигна едно одеяло, което бе паднало на земята, и се опита да оправи гънките по него.

— Предполагам, че си успял да постигнеш отменяне на присъдата.

В началото той не обърна на думите ѝ особено внимание, но после в главата му като светкавица проблесна мисълта, че тя знае какво се бе случило през нощта. Прайс едва не се задави с горещото кафе. Да, тя знаеше.

— Не разчитам много на това — каза тихо той.

Джошуа Кигън пристигна към девет часа, съвсем побеснял от неприятностите, които бе имал с пазача. Прайс чу шума от конски копита и надникна през прозореца, за да види кой идва. В новодошлия разпозна Кигън и не можа да намери друго обяснение, освен единствено възможното — Лорд го бе изпратил за Прайс. Никога не се бе чувствал толкова беззащитен — нямаше оръжие, не бе достатъчно укрепнал и на всичко отгоре беше съвсем гол. Все пак се утеши

донякъде с мисълта, че би могъл и да се пребори с Кигън, ако успее да го свари неподготвен.

Стаята на Прайс бе точно срещу дневната. Той отметна чаршафа, който само щеше да му пречи. Открехна много внимателно вратата и се опита да чуе нещо от разговора.

— Той е тук, нали? — попита Кигън. Беше силно разтревожен, сбърка, че дойде тук. Всъщност сбърка Тадиъс, като го изпрати в Никерсън съвсем сам. Кигън бе попаднал в капан — пътят му за отстъпление бе отрязан; освен Съни Харлоу в къщата имаше и двама въоръжени пазачи. Свършено е с него, ако се получи някакво недоразумение.

Само един поглед му бе достатъчен, за да разбере, че е загубил играта. Съни бе облечена като жена, или поне донякъде като жена — с копринена блуза и атлазена панделка в косата. Ако не бяха панталоните и коланът с кобура, нямаше да разбере, че това е същата жена, която бе идвала в кабинета на Лорд.

Явно Рамси бе успял да я прелъсти, в това не можеше да има никакво съмнение. Една жена не би могла да има такъв цвят на лицето и очите ѝ да блестят по този начин, ако не е спала с мъж съвсем наскоро.

Тя го въведе в дневната. Посещението му я изненада и сега трябваше да обмисля внимателно всяка своя дума. Не отговори на въпроса му веднага и се наложи той да го зададе повторно; дотогава обаче бе успял да я вбеси с тона си — кучият му син си мислеше, че всичко му е позволено. Винаги се бе дразнила от противните му и студени, немигащи очи.

— Няма значение къде е Рамси — каза безизразно тя. — Важното е, че е в ръцете ми, и Тадиъс ще си го получи, когато аз реша и при условия, които ще определя аз.

В малките черни очи на Кигън светна презрение.

— Забравяш, че си подписала договор и вече си получила част от парите.

Съни кимна с глава.

— Тадиъс може да ме съди за парите, ако не му хареса начинът ми на действие.

Кигън се усмихна студено и попита:

— Това ли да му предам, като се върна?

Лицето ѝ се изкриви от гняв, но все пак успя да запази спокойствие.

— Можеш да му кажеш, че ще се обадя след няколко дни — каза рязко тя и го пусна да си върви.

Прайс не можа да долови много от онова, което казаха. Единственото, което чу съвсем ясно, беше нещо за договора. Това бе напълно достатъчно да го убеди, че Бланш се лъже.

ГЛАВА 18

Прайс се събуди от неравно почукване по стъклото и скочи да види кой е. Успя да различи познатия профил и бомбето на Били Оуенс. Въздъхна с облекчение и махна райбера на прозореца.

— Хайде, влизай.

Били промуши най-напред единия, после другия си крак и се промъкна в стаята. Беше нащрек и държеше ръката си върху дръжката на револвера, затъкнат в колана му.

— Какво направи с онзи цербер до портата? — попита Прайс.

— Луд го направих. Остави това сега, той няма да ни пречи.

Били огледа внимателно стаята, после спря въпросителен поглед върху бинтованата глава и омотаната в чаршаф фигура на приятеля си.

— Какво е станало с тебе?

— Случих се прекалено близо до един куршум.

— Съни Харлоу ли те рани? — Били извади револвера, готов да възстанови справедливостта.

Прайс го хвана за рамото, за да го спре.

— Не, не беше тя. Един тип на име Бек...

Били го прекъсна, разочарован, че е изпуснал толкова удобна възможност да даде добър урок на онази руса вещица.

— Ще ми разкажеш за това по-късно — каза той, — а сега се обличай бързо и да се махаме оттук. Спуснал съм въже от скалата и Делос ни чака долу. — Той забеляза, че Прайс не се и помръдва — просто си седеше на леглото и дума не обелваше. — Какво става с тебе, по дяволите? Защо не се обличаш?

— Не мога — изръмжа Прайс. — Нямам дрехи.

Лицето на Били стана тъмночервено от изненада и той едва се сдържа да не засипе приятеля си с ругатни и подигравки.

— Искаш да кажеш, че тя през цялото време те държи гол и заключен в спалнята, така ли? А с какво те наказва тогава, за да се знае все пак, че си престъпник?

Прайс скочи възмутен.

— По дяволите, Били! Никак не ми е до шеги!

— Така е, прав си — съгласи се Били и внезапно стана сериозен. Най-важно от всичко бе да измъкне Прайс от женските ѝ лапи, а следователно — и от тези на Лорд. — Е, предполагам, че можеш да се смъкнеш от онази скала и с гол задник.

Ликуването, което бе обхванало Прайс при вида на Били, внезапно се стопи.

— Дявол да го вземе — каза мрачно той, — не мога да сляза по въжето, Били. Завива ми се свят, преди да съм изминал и пет крачки.

Били го погледна разтревожено и замислено потри челото си. Все пак нямаше никакво намерение да се откаже след всичките тези усилия да открие Прайс. Той тръсна глава и каза:

— Трябва да намерим друг начин да те измъкнем и да те заведем в Сан Франциско на собствената ти сватба.

— Какво, по дяволите... — Прайс се взря в него с празен поглед. — Май теб са те ранили в главата, не мен.

Били сви рамене.

— Мисли каквото си искаш, но преди няколко дни прочетох лично телеграмата от мис Пек, в която се казваше, че е съгласна с предложението ти за женитба, получила е билетите и тръгва веднага за Сан Франциско, за да се омъжи за тебе.

Прайс потъмня като черен облак. Нима Били не разбираше, че не е време за шеги? Той се вгледа в приятеля си и разбра, че Били изобщо не се шегува. От гърлото му се изтръгна отчаян вопъл.

— Никога не съм изпращал... Никога не съм имал и най-малкото намерение да се женя за тази малка уличница от висшето общество, дори и старият Осбърн Пек да ми натика пищова си в гърлото.

Гол — не гол, Прайс трябваше да бъде измъкнат оттук на всяка цена, и Били го побутна към прозореца.

— Хайде тогава да изчезваме оттук, за да кажеш на годеницата си, че сватбата...

— Годеницата и сватбата ще трябва да почакаат — Съни стоеше до отворената врата и ги гледаше с вледеняващ поглед. В ръцете си държеше револвер. — Ти и приятелят ти Оуенс няма да мръднете оттук, докато не кажа кога може да стане това. — Устните ѝ бяха побелели, а в гласа ѝ се усещаше горчивина.

— Престани, Съни — каза Прайс и понечи да тръгне към нея, но тя му махна с револвера да остане на мястото си.

— Ти престани — каза тя и в тона ѝ прозвуча заплаха. Бе смазана от чувството, че е измамена — беше ѝ още по-тежко от тогава, когато смяташе, че Беклър ще я убие. — Вече ти казах, че ще ти уредя среща с Лорд на равни начала, но ще го направя така, както аз реша.

— Съни...

Тя го изгледа враждебно — как изобщо смее да ѝ говори? В този момент влезе Зеб, нейният пазач.

— Зеб, вземи оръжието на мистър Оуенс и го изпрати до портата. Той е свободен да си върви — нареди тя.

— Чакай малко — заекна Били, като видя, че е изправен пред следващия си провал. — Конят ми... той е на няколко мили оттук.

— И го наглеждай, за да съм сигурна, че си е отишъл — каза натъртено Съни на пазача, без да обръща никакво внимание на пелтеченето на Били.

Вбесен, той бе готов да се сбие със Зеб, макар че една схватка би означавала изстрели и несигурен изход от тежкото положение, в което бяха изпаднали, но Прайс се намеси и го спря.

— Няма нищо, Били — каза той и застана между двамата, преди да е станало нещо непоправимо. — В петък ще бъда в Сан Франциско, в кантората на Лорд. Вие с Делос ме чакайте в хотела — беше сигурен, че Били знае за кой хотел става дума. — Ще се видим там, след като говоря с Лорд.

— Хайде, стига — каза Зеб и взе револверите на Били, докато Съни държеше под прицел приятеля на Прайс. Зеб побутна обезоръжения Били към вратата и след миг бравата изщрака зад тях.

Съни стоеше пред него с една ръка на кръста и стиснала колта в другата. Прайс си помисли, че никога не е била толкова разгневена, красива и далечна.

— Забрави да споменеш, че имаш годеница.

Той се приближи към нея, но тя опря оръжието в гърдите му и го спря.

— Нямам никаква годеница — опита се да ѝ обясни той. — Били каза...

Тя го погледна, без да помръдне колта от сърцето му.

— На Били никак не му е било лесно да се добере дотук, и е направил всичко това, за да дойде и да ти каже нещо за някой, който не съществува.

— Той съвсем не е дошъл тук, за да ми каже... — Прайс млъкна безпомощно. — Стига, Съни. Хайде, помисли малко.

— Точно това правя — каза ледено тя. — Бих могла да те завлека при Лорд окован във вериги. Губя десет хиляди долара само за да можеш да разговаряш с него на равна нога и да му поставиш собствените си условия.

— Виж какво, Съни — дори не се и опита да ѝ каже, че така или иначе щеше да се наложи Лорд да преговаря с него, ако тя не се бе намесила. Той виждаше огромната болка, изтласкана някъде назад от гнева ѝ. Усещаше как тази болка я изпепелява и просто не би могъл да ѝ каже нещо, от което още повече ще я заболи.

— Да се надяваме, че с тези десет хиляди ще откупя живота си — каза презрително тя. — Моят живот, а също и...

По дяволите! Прайс не искаше тя да съжалява за това, че е спала с него.

— Нищо не се е променило, Съни — каза тихо той. — Това, което стана снощи, означава...

Лицето ѝ бе станало сурово и непроницаемо.

— Това, което стана снощи, бе просто изплащане на дълг.

По дяволите револвера! Той пристъпи към нея.

— Лъжеш! Снощи ти беше една влюбена жена!

— Снощи не е имало нищо!

Тя пхна оръжието в кобура, но предизвикателството в очите ѝ си остана, а лицето ѝ бе все така непроницаемо. Прайс чувстваше, без самият той да знае защо, че е много важно да проникне зад тази броня.

Вбесен, той изруга и я дръпна грубо към себе си. Устните му се впиха болезнено в нейните и устата му просто я смазваше с ожесточението на странната си нежност; гневът ѝ само го настървяваше още повече.

— Кучи син! — изкрещя тя, като отчаяно се опитваше да се освободи от прегръдката му. Мъжът грубо разтвори устните ѝ и плъзна език дълбоко във влажната ѝ уста, която имаше вкус на сладко младо вино. Тя го проклинаше и се опитваше да го ритне, когато изведнъж

ръцете ѝ се сключиха на тила му и тя придърпа главата му по-силно към себе си, за да откликне на целувката му.

Те се стопиха в преплитането на устни и ръце. Прайс усети, че тя е разбрала колко е възбуден, и въпреки това не се отдръпна от него.

Желанието я заля внезапно и силно като лятна буря и тя изстена. Сякаш светкавица разкъса слабините ѝ, а буреносният вятър отвя гнева ѝ някъде далече. Разтърсена от гръм, жената усети как от измъченото ѝ сърце се стичат капки кръв, които отмиват като благодатен дъжд всичките ѝ терзания — остана ѝ само вкусът на целувките и допирът до пламналото му тяло. В този момент би могла да му прости всичко, всичко. Изведнъж Прайс се отдръпна и всичко свърши.

— Взимам си лихвата — каза той.

Тя го удари силно и на лицето му пламна алена следа от ръката ѝ. Това не бе в стила ѝ и Съни бе не по-малко потресена от него; после излезе и заключи след себе си.

Прайс не я видя до деня, в който трябваше да вземат пощенската кола до Сан Франциско. Някой се бе погрижил дрехите и чорапите му да бъдат изпрани и изгладени; превръзките от главата му бяха свалени и макар все още да се усещаше много слаб, Прайс се почувства прекрасно, дори само от това, че отново е облечен в панталони.

Ринг още не бе съвсем оздравял и Съни взе със себе си Зеб. И Бланш. Пътуването по прашния път бе продължително и главата го болеше жестоко през цялото време, но Прайс не отвори уста да се оплаче. Сигурно щяха да си мълчат така чак до Сан Франциско, ако не беше Бланш. Тя се държеше така, сякаш всичко е наред, и Прайс ѝ бе дълбоко благодарен за това. Съни не го поглеждаше изобщо, а след като не хранеше никакви приятелски чувства към Зеб, Прайс откри, че разговорът в колата се превръща в диалог. Въпреки това се изненада, когато пристигнаха в Сан Франциско и Бланш побърза да се сбогува.

— Мини някой път да се видим, когато всичко това свърши — каза му тя. — Съни ще ти каже къде е „Златният пръстен“. Ще те чакам!

Бланш изпитваше най-добри чувства към него, но явно не знаеше нищо за отношенията му с приятелката ѝ напоследък, иначе не би го целунала и не би се сбогувала така топло. Прайс не можа да измисли никакъв подходящ отговор, а Съни само я изгледа кисело; въпреки това Бланш се усмихна сияйно и се качи на един файтон.

За сметка на това пък Тадиъс Лорд съвсем не ги посрещна така сърдечно, когато влязоха в кантората му.

Стоеше в най-отдалечения ъгъл на стаята и върху навъсеното му лице се бяха появили няколко нови бръчки. Прайс забеляза мрачния блясък в очите му и застана нащрек.

— Е, Рамси, май се налага да работим заедно.

Прайс кимна с глава. Не бе очаквал, че омразата му към Лорд ще се окаже толкова силна. Тя бе останала някъде дълбоко в душата му, за да го трови непрекъснато. А и Тадиъс Лорд изобщо не се бе променил — ако не се смятат скъпите му дрехи и претенциозният кабинет, той си бе все същото гадно копеле.

Според уговорката Съни и Зеб трябваше да стоят до Прайс през цялото време. Там беше й Кигън, издокаран от глава до пети, с намазани с восък мустаци. Съни му беше много неприятна и той съвсем ясно й го показва с ледената си усмивка.

— Ти си голяма глупачка — каза й той и застана до нея, докато шефът му и Рамси разговаряха, изправени от двете страни на бюрото. — Да изпуснеш десет хиляди долара заради човек като него!

— Това е въпрос на чест, Кигън — процеди тя през зъби. — Ти няма да го разбереш.

— Чест ли? — изпръхтя презрително той. — В случая става дума по-скоро за мъж, който е успял да ти свали гащите.

Кигън млъкна, защото чу как изщрака предпазителят на револвера в ръцете на Зеб. След тази размяна на взаимни чувства Кигън се отдалечи и застана в противоположния край на стаята.

— Приготвих всички документи, както искаше — каза Лорд. — Всеки, който вече се е настанил на земя, включена в плана за железницата, ще може да си купи акции. Имай предвид, че акциите са поскъпнали със сто долара от момента, в който се заговори за изграждане на разклонението. Тази цена е много висока и аз няма да спечеля нито стотинка от цялата работа.

— Би било съвсем честно — каза Прайс и се подписа под документа. Зеб и Кигън се подписаха като свидетели.

— Ако се наложи хидроминиране — а това едва ли ще стане, — ще прокопаем канал към един пресъхнал ръкав на река Кларет, който се намира в южния край на долината. Това ще ми струва много повече човешки труд и ще намали доходите от мината чувствително. — Той

вдигна глава и повиши тон, може би, за да го чуе и Съни. — Но моите инженери имат вече готово предложение как да се избегне това при дадените обстоятелства и ние ще го направим на всяка цена.

— Запази това за някой, който ще ти повярва, Тадиъс — каза Прайс. — Печалбата ти изобщо няма да пострада от това, че ще се опиташ да спасиш реката. Ако успееш да го направиш, фермерите също ще спечелят от построяването на мината. Все едно купуваш доброто им отношение към цялото ти начинание.

— Все едно ме заплашваш — каза грубо Лорд. За него това си беше чисто изнудване. Съдружниците му от Бостън нямаха нищо против да изслушат доводите на Рамси, но за тази цел бяха поискали да дойдат тук лично и да проверят как вървят работите около мината. Ако те дойдат, за Лорд вече нямаше да има никакво значение дали ще прокара разклонението или не — те просто щяха да си приберат парите, като видят какво става тук. Това беше крайно нежелателно, защото Лорд още не бе успял да натрупа свой собствен капитал. — Мога да разбера кога съм изгубил играта. — Той бутна още един документ към Прайс. — Това е споразумението между двама ни. Давам ти двадесет и пет хиляди долара за земята и ти прехвърляш върху мене всички права на собственост.

Прайс прочете документа два пъти, за да е сигурен, че е изготвен точно така, както иска — това споразумение за продажба трябваше да се счита за нищожно, ако не са спазени първите две. Самите споразумения не отговаряха съвсем точно на желанията му — Прайс бе поискал Лорд да бъде изключен изцяло от преговорите и да разговаря с неговите съдружници. Все пак му донесоха писмо, в което се казваше, че деловите му партньори напълно го подкрепят, и Прайс трябваше да се съгласи на компромис. Лорд би могъл да разработи мината си и без да купи земята му, но това щеше силно да намали печалбите; все пак мината би могла да просъществува достатъчно дълго, за да съсипе плодородната долина.

— Съвсем честно — повтори той, докато се подписваше. След това заедно с Лорд подписа и копията.

— Готово — каза Лорд, прибра листата и ги подаде на Прайс. — Получи всичко, което искаше, и сега можеш да си вървиш.

— Не бързам — каза Прайс. — Остава да решим и какво ще правим с огласяването на проекта. — Той искаше споразуменията да

бъдат доведени до знанието на всички засегнати, за да не си останат само на хартия; всички трябваше да ги чуят лично от устата на Лорд.

— Смятай този въпрос за уреден — каза той и подаде документите на Кигън, който ги заключи в голямата каса. — Утре в четири часа следобед в Уолис. Ако искаш и духова музика, ще трябва да си я поръчаш сам.

— Много си избухлив, Тадиъс. — Прайс пхна документите в джоба си и се изправи. — Силните емоции се отразяват зле на сърцето.

— Изчезвай! — прогърмя гласът на Лорд.

Прайс предпазливо му обърна гръб и излезе от стаята. Не беше много доволен от постигнатото, но не би могъл да направи нищо повече при така стеклите се обстоятелства. Досега все пак всичко вървеше гладко, но все още не смееше да застане с гръб към Кигън. Изпитваше дълбока благодарност към Съни и Зеб; винаги бе знаел, че може да разчита на нея, макар че тя беше бясна, само като се сетеше за него. Бе му обещала, че ще направи всичко възможно да влезе и да излезе от кабинета на Лорд, когато си поиска, и въпреки това Прайс въздъхна с облекчение, когато тримата най-после се озоваха на улицата. Те повървяха известно време с него, без тя да го погледне дори. Той не издържа и каза:

— Трябва да поговорим, Съни.

— Няма за какво — студено каза тя. Беше облякла старите си мъжки дрехи и се държеше съвсем като преди. Маската на лицето ѝ бе непробиваема като истински щит. — Всичко е ясно. Приключих с тебе и се радвам, че най-после всичко свърши.

Той не би могъл да настоява повече в присъствието на Зеб, а и Били и Делос го чакаха в хотела. На всичко отгоре утре трябваше да замине за Уолис, за да чуе какво ще каже Тадиъс на хората от долината за всичко, което щеше да направи за тях господарят на мината. С нетърпение чакаше този момент.

А после? Е, все пак щеше да има двайсет и пет хиляди в джоба и цял един живот, за да накара Съни Харлоу да го изслуша.

— Гадно копеле — каза Кигън.

Двамата с Лорд останаха да пийнат нещо, след като всички останали излязоха.

— И на всичко отгоре ми излезе много скъпо. Но още е много зелен, не може да излезе насреща ми — каза Лорд и отмести празната чаша. — Колко човека изпрати след него?

— Четирима — отговори Кигън. — Казах им да го пипнат някъде, където никой няма да ги види.

Лорд погледна часовника и изсумтя. Нямаше никакво намерение да се предава — в това беше тайната на неговото оцеляване и на неговия успех. Когато противникът му си мислеше, че го е победил, Лорд вече подготвяше следващата си стъпка. Тази тактика винаги бе успявала досега и всеки път Лорд надживяваше своя противник.

— Ще ми се да побързат — каза той. — Искам копията от документите още днес, за да мога да взема нощния влак за Уолис.

След като Съни и Зеб си отидоха, на Прайс му оставаше само една пресечка до хотела — прекалено малко разстояние, за да се чувства толкова неспокоен. Изпитваше някаква необяснима тревога, но не можеше да разбере защо. Огледа улицата, но не видя нищо подозрително — каруца за разнасяне на стоки по поръчка, някакъв човек с чувал, който влизаше в банката... Прайс не видя никого пред себе си, а по пътя към хотела нямаше затънтени кътчета и сенчести пресечки. Не можеше да разбере защо по гърба му лазят ледени тръпки. Не се почувства по-сигурен и когато влезе в хотел „Банър“.

Били стоеше до прозореца и не откъсваше поглед от улицата пред хотела.

— Идва! — извика той към Делос, който седеше на малкото бюро с мраморен плот. — Сам е и изглежда съвсем добре!

Делос отиде до прозореца, но Прайс бе влязъл вече в хотела.

— Домиляло ми е за това момче — каза той разчувстван. — Никак не ми беше приятно да го оставим в ръцете на онази жена, особено пък като знаехме, че е ранен...

— Просто направихме това, което искаше той. — На Били му беше неприятно да му припомнят, че го бяха изгонили от къщата, без да успее да освободи Прайс. Той се намръщи и отвори вратата на стаята. — По дяволите! Защо се бави толкова?

Делос също бе започнал да брои нетърпеливо секундите, откакто Прайс бе влязъл в хотела — трябваше само да прекоси фоайето и да се качи до втория етаж. Двамата се спогледаха разтревожено и Били усети как също го обзема тревога. Без да продумат, те се втурнаха към стълбите.

Успяха да видят само шапката на Прайс, паднала на площадката между стълбите. Били продължи да тича към изхода, а Делос отиде да провери стълбите отзад. Нито един от двамата не успя да пристигне навреме, за да види как четирима мъже бяха хванали Прайс и го влачеха обратно към кантората на Лорд.

Били блъсна толкова силно двукрилата врата на „Златния пръстен“, че едната се откачи от пантите.

— Къде е тя? — изръмжа той.

Пианистът удари по инерция още няколко клавиша и след известно колебание продължи с няколко фалшиви тона, докато налучка мелодията. Повечето от посетителите само вдигнаха глави да разберат какво става и като видяха някакъв непознат, се обърнаха отново към чашите си. Но Съни, седнала в „клетката за птици“ при Бланш, веднага се досети, че Били бе дошъл за нея.

— Тук съм, горе — обади се тя спокойно.

Харесваше Били Оуенс и сега, след като всичко бе свършило, не виждаше защо трябва да храни лоши чувства към него. Никога не бе имала нищо лично против него, той просто трябваше да си свърши неговата работа, а тя — нейната. Но Съни допускаше, че като всеки мъж и на него му беше страшно неприятно, че е бил победен от една жена.

Били ядосано си пробиваше път през масите и яките биячи на Бланш застанаха нащрек, като го видяха.

— Ти си нагласила тази работа! — викна Били. — Цялата тази история е била нагласена, за да подпише за земята. Сега Лорд най-после го пипна и ти ще...

Тя се изправи толкова рязко, че за малко да бутне масата. Лицето ѝ силно пребледня. Ако Лорд е успял да сложи ръка върху Прайс и документите, той спокойно можеше да се обяви за собственик на земята, през която трябваше да минат релсите. За останалите

споразумения спокойно би могъл да каже, че те никога не са съществували. Това, което казваше Били, бе просто невъзможно — Прайс си бе тръгнал от кантората с копия от всички документи.

— Нещо бъркаш — сръза го тя. — Прайс си взе и парите, и документите. Тръгна към хотела при вас, нали го видях.

— И аз го видях — каза Били с обвинителен тон, — но не успя дори да изкачи стълбите. Лорд го прибра.

Тя понечи да слезе, но той ѝ препречи пътя. Тя го бутна и мина покрай него. Били не я лъжеше и тя го знаеше — усещаше го със сърцето си. Стори ѝ се доста странно, Лорд не я нахока за това, дето не е спазила уговорката им. Едва сега разбра защо — тази уговорка просто не бе имала никакво значение за него.

Всичко, което ѝ бе говорил Прайс за Тадиъс Лорд, се оказа истина. Още от самото начало Лорд е смятал да започне с хидроминирането и през цялото време ги е мамил, че смята да промени местоположението на мината. Той ще съсипе плодородните земи в долината и ще ги изкупи на ниски цени, след което ще ги продаде на железопътната компания скъпо и прескъпо. Сега животът на Прайс бе в опасност, и то по нейна вина. Трябваше да го изпратят със Зеб до вратата на стаята, но тя бе толкова ядосана, че...

По гърба ѝ премина ледена тръпка на ужас. Не бе повярвала на това, което Прайс ѝ бе разказвал за Лорд, дори се учуди, че тази тлъста свиня се съгласи така великодушно да преговаря с него. Бе допускала, че може би Прайс все пак не я лъже, но изобщо не си даде труд да повярва на думите му — и сега можеше да го убият. Да убият мъжа, когото обича... Тя не можеше да позволи такова нещо — щеше да ѝ бъде за втори път.

Били я сграбчи за рамото и грубо я обърна към себе си, защото си помисли, че тя иска да му се изплъзне.

— Къде отиваш? — попита той настоятелно.

— Да помогна на Прайс. — Тя рязко отстрани ръката му от себе си.

Той отново я хвана, готов да изсипе всякакви обвинения върху нея; изведнъж я погледна в очите и разбра, че е разтревожена за Прайс не по-малко от него.

— Никъде няма да ходиш без мен — каза той.

— Тръгвай тогава — Съни кимна на охраната, че всичко е наред, и дръпна Били към кабинета на Бланш в задната част на бара. — Знам как да го измъкнем — каза тя.

Никой не я очакваше, това поне бе съвсем сигурно. Ако Лорд бе предположил, че тя ще се върне, щеше да нареди на хората си да не я пускат. Но той изобщо не бе очаквал от нея такова нещо и тъй като пазачите я бяха виждали и знаеха, че работи за него, веднага я пуснаха да влезе. Тя тръгна веднага към кабинета му.

— Здравей, Тадиъс.

— Съни... — Тлъстата му челюст чак увисна от изненада. — Изглеждаш по-различна.

— Сигурно, защото най-после ми дойде акълът. — Тя затвори вратата след себе си, доволна, че го завари сам.

Той не можеше да разбере откъде идва разликата — носеше същите размъкнати мъжки дрехи, но определено се бе променила, сякаш бе станала съвсем друг човек. Лорд се ядоса на момчетата, които я бяха пуснали да влезе; все пак тя не биваше в никакъв случай да разбере, че нейното присъствие го притеснява, пък и нямаше никакво време да се чуди защо ли се е променила така. Отмести вестника и я погледна намръщено.

— Мога ли да направя нещо за тебе?

— Можеш — отговори тя рязко. — Можеш да си ми платиш десетте хиляди долара, например.

Той се изсмя — това би било същото като да подпише онези споразумения с Прайс, при положение, че можеше просто да заграби земята за железницата. Просто не си струваше да се занимава с нея. Дълбоко хлътналите му очи сякаш я пронизаха.

— Не мога да платя за работа, която не е била свършена и която ми излезе много по-скъпо от парите, които ти предложих.

— Работата беше свършена. — Тя свали смачканата си шапка и я плъзна на масата до него. — И то точно така, както ти искаше. Имаш всички подписи — и на Рамси, и на свидетелите, които ще потвърдят законността на сделката.

— Това е така, но...

Тя вдигна ръка, за да го накара да млъкне.

— Не си давай труд да ми обясняваш. Видях как твоите хора го пипнаха, след като излезе от кантората ти. Сега всички копия от договорите, а следователно и земята, която искаше, са в ръцете ти. Спокойно можеш да подправиш някои от документите, а другите можеш да унищожиш. След като всичко това стана възможно благодарение на мене, не виждам защо да не си получа десетте хиляди долара, за които се разбрахме по-рано.

В този миг от една тайна врата зад креслото на Лорд се появи Джошуа Кигън с револвер в ръката.

— Сигурно ще ти е приятно да отидеш в хамбара при мъжа, за който си дошла. Ще можете да си говорите за честта — каза той.

Съни посегна към револвера, но беше много късно. Върху нея връхлетяха онези четирима мъже, които бяха хванали Прайс. Тя не представляваше никакъв проблем за тях. Овързаха я с въжета и само след миг я повлякоха към хамбара.

— Махнете я оттук — каза Лорд, който дори не бе станал от стола по време на схватката. — Нямам време за глупости, трябва да хвана влака.

Някой грубо я стисна за рамото и я повлече навън през красивата и добре поддържана градина. Вървяха по алеята за коли към конюшната на Лорд.

Държаха Прайс в едно затворено отделение за коне и сега бутнаха и нея на сламата в краката му. Тя изстена от болка при падането, но все пак беше доволна, че е близо до Прайс. Почувства присъствието му още преди да го е видяла на оскъдните ивици светлина, които се промъкваха през цепнатините в стената. Устата му бе запушена и целият бе овързан като нея самата. При това положение едва ли щяха да си говорят за чест или за каквото и да било. Трябваше да се направи нещо.

Тя се изви и се премести към него — сега беше съвсем близо до главата му. Ръцете ѝ бяха вързани зад гърба, но пръстите ѝ бяха свободни и Съни се опита да развърже парцала около устата му. Работата вървеше бавно и трудно, пръстите ѝ съвсем изтръпнаха, но все пак успя да разхлаби възлите.

Прайс изплю парцала и я попита какво става, на което тя успя да отговори само с едно изръмжаване и умолителен поглед; той се поуспокои и се залови да отвърже със зъби превръзката, омотана около

устата ѝ. Най-после успя да я разхлаби, ухапа парцала и го измъкна от устата ѝ.

Съни се закашля и се опита да овлажни с език пресъхналата си уста. Наведе се напред и се напегна с все сила, за да провери здравината на въжетата около глезените и китките ѝ. После го целуна.

— Ризата — прошепна дрезгаво тя. — Разкопчай ми ризата!

Прайс се зарадва много, като я видя, а целувката ѝ сякаш го разтърси, но не можеше да не си помисли, че сигурно е полудяла.

— Дявол да го вземе, какво си мислиш, Съни? Трябва да се измъкнем оттук. Лорд ще ни убие и двамата утре, след тържеството в Уолис.

Съни се гърчеше пред него, докато най-после успя да нагласи гърдите си точно пред лицето му.

— Прави каквото ти казвам! — изсъска тя.

Той поклати глава, когато изведнъж забеляза, че гърдите ѝ изглеждат по-едри от обикновено. Той отвори широко очи и я зяпна изненадано.

— Какво си напъхала там — бала памук ли?

— Да — отново изсъска тя. — А също нож и револвер, които няма да ни свършат никаква работа, ако продължаваш да се мотаеш.

— С удоволствие, мадам — каза той и раздра със зъби копчетата. После скъса корсета и дръпна пластовете памук, в които я бе омотала Бланш.

— Ножът е отсам. — Тя изви към него дясното си рамо и Прайс ухапа възбуждащо прозрачната материя на долната ѝ риза, под която се показва един малък кинжал.

— Не те ли претърсиха? — попита той и взе ножа между зъбите си.

— Претърсиха ме — призна тя — и дори очакват от тялото ми много повече, отколкото се вижда на пръв поглед.

Прайс се опита да разреже въжето около китките си, но му беше много неудобно и не успя да направи нищо. Той се изви и го постави между пръстите на вързаните ѝ отзад ръце. Само след няколко прорежа въжето от китките му най-после падна. Мъжът бързо преряза всички останали въжета.

Съни измъкна деринджъра на Бланш, скрит в останалата част от памука. Подаде го на Прайс и каза тихо:

— Два изстрела — има един от неговите хора тук, в хамбара, и още един в къщата. Другите заминаха с него.

Прайс я прегърна и я целуна толкова продължително, че тя за малко не се задуши.

— Не още! — прошепна тя умолително.

Той се ухили и пропълзя до вратата. Притисна око до най-широката пукнатина и видя пазача, който се бе облегал на стената и вдигнал краката си върху един чувал с жито. Прайс пхна късото дуло през дупката и погледна към Съни.

— Не мога да убия човек с изстрел в гърба.

— Няма да умре от това.

Той поклати глава и се запита дали някога ще успее да направи от нея жена — и дали изобщо би искал да опита. Тогава си спомни как сърцето му спря още като я видя за първи път, облечена в онази червена рокля.

— Ще се прицеля в ръката, с която държи оръжието — това би трябвало да го обезвреди. С втория изстрел трябва да разбия ключалката, иначе няма никакъв смисъл — ще си стоим тук, дори и пазачът да е мъртъв.

Прайс се прицели много точно — деринджърът кратко изпука и ръката на пазача се обагри в червено. Човекът падна на пода и се разкрещя, стиснал ужасен простреляната си ръка. Беше прекалено зает с болката си, за да се сети за затворниците.

Прайс стреля повторно, този път в катинара на вратата. Металната халка поддаде и той изби разцепеното дърво — двамата бързо изскочиха навън. Вързаха пазача, пхнаха един парцал в устата му и го завлякоха в друго затворено отделение, след като му превързаха ранената ръка. Другият в къщата не беше чул нищо, но Прайс не можеше да рискува, като го остави така — все пак имаше вероятност пазачът да разбере за бягството им и да се обади на Лорд. Успя да го изненада и набързо го натикаха при ранения в конюшната.

На улицата пред къщата на Лорд ги чакаха Били и Делос.

— Тъкмо се канехме да влезем — каза Били.

— Радвам се, че успях да ти спестя труда. — Прайс ги бутна навътре, за да не се набиват в очи, и каза: — Трябва да вземем влака.

— Този в девет е заминал отдавна — каза Делос със съжаление и ги поведе към ъгъла, където ги чакаше малък файтон. — Но има един в

шест часа сутринта, с който ще стигнем в Уолис един час преди тържествената церемония.

Прайс притисна момичето до себе си в тесния файтон.

— Ще се качим на него — каза твърдо той.

ГЛАВА 19

Градчето гъмжеше от слухове, които плъзнаха веднага след пристигането на следобедния влак в три часа. От него слязоха четирима уморени пътника, които нахлуха в апартамента на Тадиъс Лорд в „Луиза“, и не след дълго оттам се разнесоха викове и шум от борба. Този следобед дежурен беше Ейбнър Томас, който счете за свой дълг да се качи горе и да усмири развълнуваните наематели.

Ейбнър почука и когато никой не му отвори, любопитният служител отключи вратата на съседния апартамент и се шмугна вътре. Притисна ухо до стената и успя да долови откъслечни фрази от някакъв разгорещен спор; не беше много, но все пак достатъчно, за да чуе страховити неща, но и думи, които стоплиха сърцето му.

— Той е твой човек, нали, Лорд?

— Не! — извика Лорд. — Дори и да е убил някого, направил го е на своя глава.

— Неблагодарно копеле такова! — Кигън се хвърли към гърлото на своя шеф и щеше да го удуши, ако револверът на Били не го бе принудил да промени намерението си. Лицето на Джошуа бе почервенияло като цвекло, а в присвитите му очи светеше омраза. — Ти ми заповяда да те отърва от него! Каза ми сам да се погрижа за всичко!

Лорд запали пура с трепереща ръка и поклати глава — бе започнал да възвръща самообладанието си. Като за човек, който току-що е разбрал, че може да бъде обесен за убийство, това не му се удаваше много лесно. Убитият беше Зеб Бейкър, служител на Съни Харлоу и свидетел на подписването на договора между Прайс Рамси и господаря на мината.

— Казах ти да го подкупиш, Джошуа, не да го убиваш — той дръпна от пурата и тя припламна по-ярко. — Всеки от моите хора би го потвърдил под клетва.

Червеното лице на Кигън смени цвета си и страшно побеля. Не се съмняваше ни най-малко, че хората на Лорд ще излъжат в съда. Този път изкупителната жертва беше той, Кигън — Лорд щеше да го хвърли

на вълците, за да спаси собствената си кожа. Наистина, той уби Зеб Бейкър, но го направи по заповед именно на Лорд — един мъртвец не можеше да каже в съда нищо за подписването на документите, на които бе станал свидетел.

Кигън пристъпи към Лорд, като не забравяше нито за миг за револвера на Оуен.

— Лъже! — изкрещя той и омразата лумна в очите му със страшна сила. — Всички много добре знаете, че той лъже! Той искаше Зеб да бъде убит! Лорд щеше да убие и теб, Рамси, тебе също — посочи той с пръст към Съни. — Щеше да ви убие веднага щом всичко тук свърши.

— Знам — каза Прайс с глас, който не изразяваше нищо. — За беда, преди смъртта си Зеб успя да каже кой го е убил. — Той погледна студено Кигън и продължи: — Ти, ти си го убил.

Лорд изпусна от устните си облаче дим.

— Винаги си бил прекалено амбициозен, Джошуа. — Гласът прозвуча спокойно, както обикновено.

Кигън усети как кръвта му се смразява. Това съвсем неочаквано избистри мозъка му и той си помисли, че винаги е бил изкупителната жертва на Лорд. Пред него изникваха всевъзможни пречки всеки път, когато смяташе, че шефът крои големи планове за бъдещето му. Хора като Лорд непременно трябваше да си имат някого, който да поеме вината върху себе си в случай на нужда.

— Гадно копеле! Свиня такава! Използва ме и сега ме хвърляш на боклука! — Той размаха юмрук към Лорд, който невъзмутимо си пушеше пурата. — Използва ме като ас, който си извадил от ръкава си! — Кигън трепереше от глава до пети. — Скъпо ще ти струва това, Тадиъс. Ще те убия!

Лорд сви рамене.

— Май пак ще останеш с празни ръце, Рамси. Едно обвинение в убийство срещу мене няма да звучи особено убедително в съда. Всъщност едва ли можеш да ме обвиниш в нещо повече от това, в което мога да те обвиня и аз — усмихна се той. — Все пак ти съсипа голяма част от имуществото ми.

Прайс стоеше изправен, с широко разтворени крака, и се взираше в Лорд.

— Сигурно забравяш, че ме отвлече на два пъти. Един мъж спокойно може да отиде в затвора за такова нещо — припомни му той.

— Също и една жена. Смяташ ли да подведеш под отговорност и Съни Харлоу? — Той издевателстваше над Прайс. После се ухили и заключи: — Не ми се вижда много вероятно.

— Това няма да ти помогне да се измъкнеш — каза Прайс. — Именно твоите хора ме завлякоха в онази каруца.

— Моите хора ли каза? — Лорд повдигна дебелиите си вежди. — Видял ли е някой, че това са били моите хора?

— Аз ги видях — обади се Съни. — Видях ги и после, когато ме нагребиха в кабинета ти. Този път виновният си ти, не Кигън, макар че той им заповяда да ме вържат и да ме хвърлят в конюшната.

— Много зор ще видите, докато докажете всичко това — каза Лорд.

— Едва ли. — Съни прекоси стаята и се изправи пред него. — В Сан Франциско оставихме един с простреляна ръка, той бързо ще съобрази, че едва ли ще имаш повече нужда от човек, който не може да стреля.

— Аз също ще имам грижата да му обясня как се грижиш за хората си — подхвърли услужливо Кигън. — Можеш да разчиташ на мене.

Лорд смачка пурата в пепелника, погледът му бе замъглен. Беше подкупил няколко души, между тях имаше и съдии, но не можеше да си позволи да се изправи пред съда. Трябваше да намери алтернатива на такъв изход. Неговите врагове водеха в резултата засега, но все още му оставаха няколко скрити коза. Имаше и други, освен Кигън, които би могъл да разиграе при последната битка на асата. Рамси и хората зад него имаха нужда от нещо — иначе не биха си дали труд да се церемонят толкова с него. Той въздъхна дълбоко и издиша последния дим от дробовете си. Знаеше какво ще последна.

— И какво предлагаш?

— Всичко е написано в тези договори. — Делос пристъпи напред и му подаде куп документи. — Само ги подпиши.

Лорд погледна намръщено хартията в ръцете си, после взе перото, което му подадоха, и подписа всичко.

— Това ли е? — попита той.

— Още не — каза Делос, който в това време проверяваше внимателно подписите. След малко му подаде друг лист хартия. — Това е речта, която трябва да произнесеш след няколко минути пред гражданите на Уолис!

Ейбнър изгаряше от любопитство какви ли документи трябва да подпише Лорд, хванат натясно в топлото си гнезденце и после насила изведен пред хората от градчето. Едва успя да прошепне на този и онзи какво бе чул, и слуховете плъзнаха из Уолис. Ейбнър положи особени грижи да разпространи сведенията си сред онези, които се бяха събрали пред хотела, за да чуят речта на Лорд за плановите му относно долината и тяхното собствено бъдеще. Беше особено убедителен, когато се появи и шерифът Аплинг, повел към затвора Джошуа Кигън с белезници на ръцете.

Неясният шум сред тълпата се усили, когато няколко минути по-късно на входа на „Луиза“ се показва и набитата фигура на Тадиъс Лорд. Той се изкачи на специално приготвената за тържеството естрада, придружен от кмета и от шерифа Аплинг, който успя да заплете ботуша си във въжетата на декорацията и се спъна пред очите на целия град.

Пред катедрата се изправи кметът — висок слаб човек, чийто глас излизаше от гърдите му като през ковашко духало. Той представи Тадиъс Лорд без излишни церемонии и ропотът заглъхна, без да спира съвсем. Когато Лорд застана пред катедрата, тишината бе такава, че муха да бръмне, щеше да се чуе сред смълчаното множество. Червендалестото му лице бе силно преbledняло, а очите му приличаха на цепки. Гласът му бе дрезгав и излизаше от гърлото на пресекулки; след два неуспешни опита да започне, Лорд се прокашля и обърса с носната си кърпичка потта от челото си.

— Дами и господа — започна за трети пъти той. — Сигурно сте чули, че аз съм новият собственик на железопътното разклонение до Кларет Вали. Това обаче не е вярно. — Из тълпата се разнесе ропот като вятър през разлюлени жита. Кметът вдигна ръка и помоли за тишина. Лорд продължи: — Чули сте сигурно и за това, че смятам да започна активна дейност по изграждането на мина над долината. Трябва да ви кажа, че нямам такова намерение — ропотът се усили

още повече, сякаш през житата се носеше буреносен вятър. Този път кметът не се намеси изобщо, но Лорд повиши глас и тълпата отново притихна. — Зная — каза той с тон, в който се долавяха мрачни нотки, — че са ви обещали в замяна на земята да получите акции на много изгодна цена. Това също не е вярно.

Ропотът заплашваше всеки момент да се превърне в ураган. Гневът на изненаданата и разгневена тълпа можеше да се разрази всеки момент. Хората се приближаваха заплашително към естрадата и кметът трябваше да се намеси отново, за да ги усмири и да помоли за тишина.

— Изслушайте мистър Лорд! — викаше той. — Млъкнете и му дайте възможност да се изкаже!

Тадиъс Лорд се нуждаеше от някакъв много силен аргумент, за да завладее вниманието им отново.

— Дойдох тук, за да ви кажа, че всички документи са вече подписани и железопътното разклонение през Кларет Вали, както и „Лорд Майнинг“ в Уолис принадлежат на хората от долината. — Гласът му отекна между часовниковата кула и единствената по-висока сграда в градчето. — Земята, отпусната на населението по времето, когато железницата не е работила, принадлежи единствено на хората, които са я обработвали и облагородявали.

Чуха се бурни ръкопляскания, тук-там се разнесоха гласове, че Лорд е истински герой и свят човек. Докато отиваше към гарата, единствената му утеха беше, че все пак благотворителността е за предпочитане пред решетките.

Бе напълно разорен, но все пак на свобода. Лорд беше убеден, че някой ден отново ще се издигне на върха и тогава ще си разчисти сметките с Прайс Рамси. Още не бе свършил с него.

— Свършен човек — каза Делос, като имаше предвид Лорд. — Беше поставил цялото си бъдеще на карта в зависимост от тази сделка.

— Нека и той да изпита малко от страданията, които е причинил на толкова хора — отговори Прайс. — Жалко все пак, че не е на мястото на Кигън.

— Кигън си попадна точно на мястото — намеси се Съни. — Ако не беше той, сега Зеб нямаше да е мъртъв заради това, че е бил верен на истината — и на мене самата...

— Човек като Кигън никога няма да разбере какво е вяност — обади се и Били.

— Или пък чест, например — каза Прайс и я прегърна през раменете.

Съни се изчерви.

— Чухте ли го какво каза той?

— Аз чух — каза Прайс и я притегли към себе си. Усети как сърцето ѝ се блъска в гърдите и през цялото ѝ тяло премина силен трепет. — Чух го и това ми припомни за неща като любов, чест и желанието да се подчиниш изцяло на някого.

— За какво подчинение може да става дума изобщо? — противопостави се Съни.

— Ти ще се омъжиш за мен, нали?

— Доколкото знам, вече си имаш годеница — каза тя и повдигна въпросително вежди.

— Да, и това си ти.

Прайс я погледна и се усмихна — нямаше търпение да ѝ свали тази широка риза и размъкнатите панталони, и след като успее да го направи, тя никога повече няма да ги облече.

Съни обви ръце около него. Смачканата ѝ шапка падна и се търкулна на улицата, но тя не ѝ обърна никакво внимание.

— Добре, нека бъда аз — каза тихо тя.

— Обичам те, Съни-Огюста Харлоу.

Той я притисна нежно до себе си и леко я повдигна, за да я целуне. Тя не се отдръпна — чувстваше се свободна и лека, не се страхуваше от нищо, дори и от любовта си към този мъж, който я спаси от болката и мрака на последните няколко години. Този мъж беше твърд, силен, добър и много нежен — и я обичаше, както го обичаше и тя самата.

Прайс я целуна така, че Съни онемя в ръцете му; целият свят около тях се завъртя и изчезна, а вихрушката на споделената страст ги отнесе в селенията на една щастлива забрава.

ЕПИЛОГ

По молба на младоженеца булката беше облечена в червено и роклята ѝ бе ушита от коприна с цвят на рубин. Дълбокото квадратно деколте, дългите ръкави, които се стесняваха към китките, пищните дипли на полата и разкошният шлейф подчертаваха великолепните форми на тялото ѝ; все пак Съни не можа да се стърпи и каза, че от толкова плат човек може да си ушие палатка. Булчинският воал беше от карминено червен прозрачен тюл и тя бе толкова красива, че изглеждаше чак недействителна. Воалът беше подарък от Били и Делос, които ѝ го връчиха след куп намеци и закачки. Сватбата не протече в обичайния стил — кумата беше притежателка на кръчма, а кумовете бяха не един, а двама души.

Параклисът в процъфтяващото отскоро градче бе претъпкан с близки и приятели на младоженците. Съни и Прайс много се прочуха след онзи случай, когато принудиха Лорд да отстъпи имотите си в полза на жителите от долината.

Съни се чувстваше много нервна преди самата церемония, макар да нямаше никакви причини за безпокойство. Усещаше как коленете ѝ се огъват и сърцето ѝ бие като полудяло. Цялата трепереше, а заедно с нея трепереше и букетът от полски цветя в ръцете ѝ. Смяташе, че роклята е виновна за цялата ѝ нервност.

— Само като си помисля, че обещах на Прайс никога повече да не нося панталони — оплака се тя на Бланш, преди да влязат в параклиса. — Роклите са страшно неудобни.

Бланш оправи булото, прикрепено с разкошна панделка към разпуснатите ѝ коси.

— Не забравяй, че това не е единственото, което си му обещах. Каза също, че няма да носиш оръжие и ще престанеш да ругаеш като мъж.

— Е... — Съни много добре си спомняше при какви обстоятелства бяха изтръгнати от нея тези обещания. Прайс изобщо не

постъпи честно в този случай и не биваше да разговаря с нея за такива неща, докато я люби.

— Какво „е“? — подкани я Бланш.

Съни наведе глава.

— Ами, опитвам се да ти обясня — каза тя.

— Опитай се по-сериозно тогава. И престани да се мръщиш — все пак си на собствената си сватба — сгълча я майчински Бланш. Самата тя се чувстваше в приповдигнато настроение — напоследък често се виждаше с Делос Хъксли. Дори повече от често.

Оркестърът започна да свири и Съни престана да се цупи. Видя Прайс да чака до олтара — бе много хубав така, облечен в металносиво сако и опънати черни панталони. Само един поглед ѝ бе достатъчен, за да се увери, че си струваше да изтърпи заради него цялата тази дандания. Струваше си и да изпълни всичките си обещания. Когато застана до него, Съни почувства, че иска да бъде жена — негова жена.

Прайс взе ръката ѝ и я стисна силно и нежно. Съни усети как топлотата на ръцете му проникна дълбоко до самото ѝ сърце. В този миг той усети същото — най-после неговата „дама в червено“ бе до него и двамата се намираха пред прага на едно общо и прекрасно бъдеще.

Прайс бе щастлив, че още първия път, когато я видя, не се излъга в нея. Тя винаги успяваше да го изненада, в нея имаше нещо дълбоко и тайнствено. Съни бе жената, която го върна в света на мечтите от собствената му младост. В целия свят нямаше друга като Съни-Огюста Харлоу.

Все пак съжаляваше мъничко, че я бе накарал да се откаже от старите си навици — сигурно щеше да ѝ е много трудно в началото. Но тя бе прекалено женствена, за да се крие в размъкнатите мъжки дрехи, още повече след днешната церемония, когато изглеждаше толкова красива. След като всичко свърши, ще ѝ каже за плановете си да открият заедно детективско бюро. Ако иска, може да работи заедно с него и той нямаше да ѝ пречи, но въпреки всичко я харесваше облечена или в красиви рокли, или... в нищо.

— Съни, ще вземеш ли този мъж за свой законен съпруг...

Всичките ѝ притеснения в миг изчезнаха. Беше спокойна, уверена в себе си и преизпълнена с щастие, когато отговори:

— Да.

Прайс отговори след нея според правилата на брачната церемония. Нямахте търпение да приключат с всичко това, за да пристъпят към най-хубавата част от женитбата. Преди това обаче трябваше да изтърпи и самото празненство, което според предвижданията на Били можеше да продължи цяла нощ.

— Ако някой знае дали има причини този мъж и тази жена да не бъдат съединени в свят съюз, нека излезе и каже...

Прайс се усмихна и стресна свещеника, когато съвсем не навреме притисна плътно Съни до себе си. Не можеше да разбере защо човекът така се притесни от тази проява на нежност, че чак спря церемонията. Свещеникът действително бе притеснен — стоеше вцепенен пред тях с широко отворена уста и библията в ръцете му трепереше.

Чуха се писъци и ужасени викове, Прайс веднага се досети какво биха могли да означават те.

— Обърни се бавно и погледни назад.

— Беклър — прошепна Съни и се вкопчи в ръката му. До вратата на параклиса се бе изправил Уес Беклър и във всяка ръка държеше по един колт. Носът му бе сплескан, а едната от скулите беше разположена малко по-ниско от другата. Лицето му се разкриви и стана още по-страшно, когато се изсмя и изстреля над главите им един куршум, за да е сигурен, че ще разберат какво иска да им каже.

— По дяволите! Аз знам такава причина! — извика той. — Не могат да се оженят, защото след малко ще бъдат мъртви и затуй няма смисъл да си хабиш думите, отче. Запази ги за погребението!

Прайс пусна ръката й. Най-после Беклър имаше чудесната възможност да си отмъсти. В църква не се носи оръжие, затова никой от присъстващите не можеше да окаже съпротива.

— Дръпни се, отче! — извика Беклър. — Слушайте, всички останали, ако си кротувате, нищо няма да ви се случи. Нямам работа с вас, искам само онези двамата. Те са ми длъжници и сега е моментът да си платят!

Прайс прошепна на свещеника да се дръпне, а на Съни — да бъде готова всеки момент да приклепне.

С единия револвер Беклър държеше на прицел него, а с другия — Съни.

— Колко хубаво, нали, ще потеглите и двамата заедно в последния си път! — извика той и натисна спусъците.

Единият куршум се заби в тавана, а другият изобщо не можа да излезе от цевта, защото пръстът, който трябваше да го изпрати към тях, внезапно отхвъркна — точно в този миг Беклър бе улучен право в гърдите. Той подскочи високо и се строполи извън параклиса. Момчетата от охраната на Бланш побързаха да грабнат изтърваното оръжие и изтичаха навън към него.

Прайс прибра димящия колт и пригладя краищата на фрака върху кобура. Съни го гледаше с широко отворени очи.

— Аз не съм много религиозен, Съни. Трябваше да ти го кажа по-рано.

Момчетата на Бланш се върнаха и единият от тях развълнувано съобщи:

— Мъртъв е. И никак не е чудно, че излетя през вратата — в гърдите си имаше две дупки. Страхотна стрелба, Прайс.

Прайс бавно се обърна с вкаменено лице.

— Къде ти е оръжието, Съни?

— Аз... — В този миг забеляза, че втренченият му поглед не се откъсва от богатите дипли на роклята, и предпазливо погледна надолу. На височината на бедрото в червената коприна зееше грозна дупка с почернели краища.

— Стреляла си през булчинската си рокля — каза изумен той. Очите му потъмняха. — Дай ми револвера.

Съни обърна гръб на тълпата и повдигна поли, за да махне ремъка с прикрепения към него револвер. Тя неохотно му подаде оръжието и каза в свое оправдание:

— Не знаех, че ще носиш оръжие.

— Да не мислиш, че съм забравил за Беклър? — каза дрезгаво той.

Беше страшно ядосан и много му се искаше да ѝ извие врата, но ако го беше правил всеки път, когато му се искаше, сега тя нямаше да бъде тук до него, пред олтара. Освен това щеше да си го върне по един особено приятен начин.

— Да не би да си мислил, че точно пък аз съм могла да го забравя?

— Моля ви — каза силно преbledнелият свещеник. — Може ли най-напред да свършим с церемонията? Много ви моля, не се бавете.

Прайс подаде револвера на Били и взе ръката ѝ в своята, после тържествено я поведе към олтара. Съни прикри с букета дупката от куршума, и двамата изслушаха как с треперещ глас свещеникът най-после ги обяви за съпруг и съпруга.

Издание:

Андреа Парнел. Съни

ИК „Евразия“, София, 1994

Американска, първо издание

ISBN: 954-628-009-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.